

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:28 • 24 Ekim '97 • 80 000 TL.(KDV dahil)

MGK-TÜSİAD hükümetinin "100 gün"lük saldırı bilançosu:

- ✓ Peşpeşe zamlar, düşürülen ücretler, katmerleşen sömürü...
- ✓ ESK desteğinde yeni IMF paketleri...
- ✓ Sosyal güvenlik kurumlarını tasfiye hazırlığı...
- ✓ Özelleştirme talanının hızlandırılması, büyüyen işsizlik...
- ✓ "Huzur operasyonu" adı altında günlük devlet terörü...
- ✓ İşkenceler, keyfi gözaltılar, katliamlar, kayıplar...
- ✓ Tutsaklara saldırı hazırlığı...
- ✓ Susurluk: Katillere tahliye, pislige örtü...
- ✓ Kürt sorunu: İnkâr ve imha politikasına devam...
- ✓ Dış politika: Siyonistlerle elele, komşu halklara düşmanlık...
- ✓ ABD emperyalizmine sadakat ve uşaklık...

Sermayenin topyekün

saldırısına karşı birleşik direniş!

İÇİNDEKİLER

S.Y. Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak	3
Düzen Cephesi	4-6
Düzen Cephesi	7-8
Zindanlar	9
Sınıf Hareketinin Sorunları	10-11
Sınıf Hareketi	12-13
Sol Hareket Üzerine Değerlendirmeler (Orta Sayfa).....	14-17
Reformist Hareket.....	18-20
Uluslararası Politika.....	21-23
Ekim'den	24-25
Toplumsal Yaşam	26
Mücadele Postası.....	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:28 ● 24 Ekim 1997
Fiyatı: 80 000 TL. (KDV dahil)
Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhıyye/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cad. Erdoğanlar İşhanı No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

Tek Yol Devrim,
Kurtuluş Sosyalizm!

MGK-TÜSİAD hükümeti işbaşına gelişinin 100. gününü, işçi ve emekçilere dönük yeni bir saldırı paketinin açılışı ile kutlamış bulunuyor. Geçmiş 100 günlük icraatı, ekonomik krizin tüm yükünü ezilen emekçi yığınlarına fatura etmekten, yoğun ve azgın saldırıların toplumsal koşullarını hazırlamaktan ibaret olan ANASOL-D hükümeti böylece önümüzdeki süreçte nasıl bir yol izleyeceğini de ortaya koymuş bulunuyor.

Tümüyle sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenene ve emperyalizm tarafından dikte edilen hükümet uygulamaları konusundaki kapsamlı değerlendirmelerimize bu sayıda geniş bir yer ayırmış bulunuyoruz. Yine, sermayenin topyekün saldırıları sonucunda sürekli derinleşen sefalet-sefalet kutuplaşmasının ve onun sınıfsal ifadesi olan emek-sermaye çelişkisinin güncel görünümünü "rakamların diliyle" ortaya koyan bir yazıya yer veriyoruz.

Üç yıla yayılması planlanan azgın saldırıların koyu bir devlet terörü ve yoğunlaşan baskılarla paralel devreye sokulacağı açıktır. Sermayenin resmi ağızları daha şimdiden, önümüzdeki dönemde göstermelik demokrasinin dahi rafa kaldırılabilceğini ifade ediyorlar. Geçen sayılarımızda ele aldığımız ve tüm hızıyla süren "huzur operasyonları" ile daha şimdiden belli başlı metropollerde resmiyet kazanmamış sıkıyönetim

uygulanmasına geçilmiş bulunuyor. Yoğunlaşan devlet terörünün bir diğer yüzü ise Karadeniz'de yaşanıyor. Karadeniz'de devreye sokulan OHAL'in ardındaki kirli ve kanlı gerçekleri bu konuyu işleyen bir yazımız ele alıyor.

Devrimci tutsaklar ile sınırlı görünse de, gerçekte bir bütün olarak toplumsal muhalefeti sindirmeye dönük olan bir başka azgın saldırı hazırlığı ise hücre tipi cezaevleridir. İnşaatları hızla süren tabutlukların arkasında hangi iğrenç hesapların yattığına açıklık getiren yazılarımız, aynı zamanda devrimci tutsakların büyük bedeller ödeyerek ve canlarını feda ederek kazandıkları mevizlere işçi ve emekçiler tarafından sahip çıkma çağrısını yapıyor.

Gündemden hiç düşmeyen ve yayınıımızda doğal olarak sürekli bir yer işgal eden bir diğer konu ise Susurluk. Anasol-D Hükümeti 100 gün önce Susurluk'u yargılayacağı söylem ve iddialarıyla iktidara gelmişti. Fakat süreç kendi doğal mantığını işletti. Kısacası çete başları akları, kontrgerilla mensupları salıverildi, dokunulmazlıklar konusunda ilgisiz bir pratik sergilendi. Devrimcilere, emeğini savunan işçi-emekçilere, okulların ticarethanelere, kırsalara dönüştürülmesine direnen öğrenci gençliğe onlarca yıllık cezalar veren mahkemeler, bu katillerin, işkencecilerin, uyuşturucu tüccarlarının yargılayıcısı değil savunucusu oldular.

Kısacası, çeteleşmenin ve

kontrgerillalaşmanın odağındaki MGK eliyle işbaşına getirilen Yılmaz hükümeti, tıpkı öncelleri gibi tüm çabalarını devletin aklanması üzerine yoğunlaştırdı. Ardısıra açığa çıkan bilgi ve belgeler açık bir tarzda ordunun Susurluk'la birlikte anılan tüm pis işlere bulaştığını, dahası kanlı ve karanlık ilişkilerin başını çektiğini ortaya koyarken, hükümet sırtını tümüyle generallere yaslamış bulunuyor. Geçmiş bulunan 100 gün bunu apaçık sergilediği gibi, 100. gün vesilesiyle başbakan Yılmaz'ın tüm açıklamaları da, ordunun siyasal yaşamı zapturap altına almaya dönük kapsamlı müdahalelerin önümüzdeki süreçte de süreceğini ortaya koyuyor.

Ordu-Refah Yol anlaşmazlığının kritik bir noktasında duran 8 yıllık eğitim tartışmaları, zam bombardımanı, artan sefalet ve baskı, hazırlanan yeni saldırı paketleri, trafik canavarı, huzur operasyonları, sel baskınları, toplumdaki çürüme ve yozlaşmanın artması ve bunun ifadesi olan sayısal loto ve futbol çılgınlığı... Tüm bunlar 100 günün bilançosunun tablosunu vermektedir. Ve bir kez daha sermaye düzeninin işçi ve emekçilere hiçbir seçenek sunmadığını gözler önüne sermektedir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu bu köhnemiş düzeni yıkmaktan geçiyor. Çözüm devrimde sosyalizmedir!

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2.000.000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4.000.000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Abone
FormuTekstil
İşçileri
Bülteni'nin
5. Sayısı
Bayilerde!

Tekstil İşçileri Bülteni
İrtibat Bürosu:

Mareşal Çakmak Cd.

No:5 D:14

Şirinevler / İST

tekstil İşçileri bülteni

Aylık Tekstil İşçileri Dergisi • Sayı: 5 • Temmuz 1997 • Fiyatı:10.000 TL. (KDV dahil)

İşçi Sınıfının
Kurtuluşu
Kendi Eseri
Olmaktadır!

Tekstil İşçileri
Kurultayı süreci
yaygınlaşarak
sürüyor...

Yüklenelim,
Kazanalım!

Devrimci alternatif için olgunlaşan koşullar

Kolay başarının biriken çelişkileri

➔ Hükümet “100 gün” üzerine yaptığı değerlendirmelerde bu kolay başarının rahatlığı ve pervasızlığı içinde görünüyor. Başbakan popülizm yapılmayacağını, “ekonomiyi düze çıkarmak için” üç yıllık bir saldırı paketini tavizsizce, demek oluyor ki yığınların acılarına ve yoksulluğuna aldırmaksızın uygulayacaklarını açık açık ilan ediyor. Hükümetin DSP kökenli bir bakanı IMF paketinin uygulanmasına rıza gösterilmezse eğer bunun dipçik zoruyla uygulanacağını söyleyerek, işçi ve emekçilere aba altından sopa gösteriyor.

Kabul etmek gerekir ki, generallerin “durumdan vazife çıkararak” Refahiyol hükümetine karşı geliştirdiği operasyon, burjuvazi hesabına son yılların en başarılı politik manevrası oldu. Bu manevrayla, bir dizi sonuca birarada ulaşıldı.

İlkin, Susurluk skandalıyla gündemin birinci sırasına oturan, odağında MGK’nın, MGK şahsında bizzat ordunun bulunduğu devletteki çeteleşme, gündemin geri planına itildi.

İkinci olarak, 12 Eylül döneminde bizzat generaller yönetiminde devrimci muhalefeti dizginlemek için topluma pompalanan, fakat gelinen yerde kabul ve kontrol edilebilir sınırlar dışına taşarak rejim için sıkıntılar yaratan dinsel gericiğe karşı onu yeniden denetim altına alacak önlemler uygulamaya konuldu.

Üçüncü olarak, ki bu en önemlisidir, “şeriat-darbe” ikilemi içine sıkıştırılan toplumsal muhalefet, hain sendika bürokratlarının açık bazı reformist akımların ise örtülü desteği ile, “şeriat karşıtlığı” adına ordunun yedeğine alındı.

Nihayet dördüncü bir sonuç olarak, içerde dinsel gericiğe karşı yaratılan bu hava, dışarda, özellikle İran düşmanlığı ile de birleştirilerek, İsrail’le kurulan saldırgan ittifakı meşrulaştırmak ve pekiştirmek doğrultusunda kullanıldı.

Şu günlerde geride bıraktığı “100 gün” üzerine tartışmalar yapılan yeni hükümet, bu operasyonun dolaysız bir ürünü olmuştu. Ansol-D diye adlandırılan bu hükümetin uygulayacağı programın çerçevesi bir yana, ayrıntıları bile MGK-TÜSİAD operasyonu ile saptanmıştı. Ve aynı şekilde uygulama zemini de aynı operasyon içinde hazırlanmıştı. Yeni hükümete yalnızca icracı olmak kalmıştı, o ise bunu doğumunu borçlu olduğu generallere sadakat içinde yapmaya koyuldu.

İlk “100 gün” için işler başlangıçta



umduğundan çok daha kolay ve pürüzsüz biçimde yürüdü. Önden MGK muhalefeti içine çekilen sendika konfederasyonları, ardından ESK yoluyla hükümetin uzantıları haline getirildiler. Böylece, ilk “100 gün”ün iktisadi-sosyal saldırı paketi düşünülebilecek en uygun bir ortamda uygulamaya sokuldu. Tekelci burjuvazi yeni hükümet eliyle koca bir faturayı işçi sınıfına ve emekçilere hiçbir ciddi engelle ya da zorlanmayla karşılamaksızın ödetmeyi başardı.

Hükümet “100 gün” üzerine yaptığı değerlendirmelerde bu kolay başarının rahatlığı ve pervasızlığı içinde görünüyor. Başbakan popülizm yapılmayacağını, “ekonomiyi düze çıkarmak için” üç yıllık bir saldırı paketini tavizsizce, demek oluyor ki yığınların acılarına ve yoksulluğuna aldırmaksızın uygulayacaklarını açık açık ilan ediyor. Hükümetin DSP kökenli bir bakanı IMF paketinin uygulanmasına rıza gösterilmezse eğer bunun dipçik zoruyla uygulanacağını söyleyerek, işçi ve emekçilere aba altından sopa gösteriyor.

Bu rahatlığın ve pervasızlığın çok geçmeden hükümetin ayağına dolanacağını söylemek ümitsiz PDF Kitap Arşivi <https://www.pdfkitap.com> olmak gerekmiyor. Düzenin yaşadığı

➔ Tekelci burjuvazinin bugün üstüste yığılan kolaylıklarının yarın büyük açmazlara dönüşeceğinin bilinci içinde olmalıyız. Dinsel gerici ve sosyal demokrasi yığınların sosyal ve siyasal istemleri karşısında inandırıcı olma zeminini günden güne daha çok kaybediyorlar. Devrim cephesi yığınları mücadeleye çekme ve devrimci bir alternatif ekseninde örgütlemeye bugüne kadarki yetersizlikleri ve başarısızlıklarına aldanmamalı, buna takılıp kalmamalıdır.

alternatiflerden bile yoksun durumda kalması, kitlelerin gerçek devrimci alternatiflere yönelmesi için uygun bir potansiyel zemin demektir.

Sermayenin saldırıları, işçi sınıfı ve tüm öteki çalışan kesimler için hayatı kelimenin tam anlamıyla çekilmez hale getirmiştir. Durum bu olduğu halde, MGK-TÜSİAD hükümeti üç yıllık IMF paketlerini tavizsizce uygulamak pervasızlığı ile ortaya çıkabiliyor. Bu, katmerleşen yoksulluk, çığ gibi büyüyen bir işsizlik, yığınların sınırlı sosyal kazanımlarının gaspı demektir. Uygulanan politikada tavizsiz olabilmek için gelecek toplumsal tepkileri baskı, tehdit ve terörle dizginleme yoluna gitmek demektir. Sanıldığı kadar kolay başarılabılır bir iş değildir bu. Bu ikisi birarada, en örgütsüz, çaresiz, umutsuz görünen yığınların bile tahammül sınırlarını aşar.

Türkiye’de devrimci alternatife yığınların karşısına daha güçlü ve daha inandırıcı çıkabileceği bir dönemin içine giriyoruz. Tekelci burjuvazinin bugün üstüste yığılan kolaylıklarının yarın büyük açmazlara dönüşeceğinin bilinci içinde olmalıyız. Dinsel gerici ve sosyal demokrasi yığınların sosyal ve siyasal istemleri karşısında inandırıcı olma zeminini günden güne daha çok kaybediyorlar. Devrim cephesi yığınları mücadeleye çekme ve devrimci bir alternatif ekseninde örgütlemeye bugüne kadarki yetersizlikleri ve başarısızlıklarına aldanmamalı, buna takılıp kalmamalıdır. Süreçleri ve gelişmeleri diyalektik bir bakış açısıyla kavramalı, düzenin çok güçlü devrimci alternatife etkisiz görüldüğü bir evreyi, beklenmedik biçimde bu ilişkiyi tersine çevirecek evrelerin izleyeceği bilinci içinde hareket etmelidir. Kendi hazırlığını buna göre yapmalıdır.

Düzenin bugünkü kolay başarıları ve pervasızlığa dönüşen rahatlığı çok geçmeden onun ayağına dolanacaktır, bundan kuşku duyulmamalıdır.

MGK-TÜSİAD hükümetinin 100 günü

MGK-TÜSİAD politikalarını uygulamada pervasızlık

MGK'nın emriyle kurdurulan Anasol-D hükümeti 100 günlük icraat döneminde parlamento içinde de ciddi bir muhalefetle karşılaşmadı. Hükümetten aşağı edilerek sözümona muhalefete itilmiş Refahyol ortaklarının tek beylik söylemi, bu hükümetin emirle kurdurulduğu oldu.

RP: Düzene ve Batı'ya yaranmadan yalakalığa

Ana muhalefet partisi konumundaki RP, yalnızca 8 yıllık kesintisiz eğitim yasa tasarısının mecliste görüşülmesi sırasında göstermelik manevralara girişmiş, kuru bir gürültü koparmakla yetinmişti. Bu kadarı, yıllardır sosyal demagojinin yanısıra din tacirliğiyle aldatıp etkisine aldığı kitlelerin desteğini tutmak için zorunlu bir manevraydı zaten. RP aynı dönemde 8 yıllık eğitimin yasallaştırılmasına karşı yapılan gösteriler karşısında ise itfaiyeci olarak mümkün merteye barışçıl sınırlarda tutmaya çalıştı. Düzenin kontrolü dışına çıkmış, ya da böyle eğilimler gösteren radikal islamın sindirilmesine yönelik çabaları ise sükunetle karşıladı. "Oyuna gelmemek ve tahriklere kapılmamak" adına gösterilen bu tutum, gerçekte RP'nin yıllardan beri uyguladığı politikanın bir devamıdır. Sosyal demagoji ve inanç istismarıyla taban toplayan bu parti, tüm kritik sorunlar karşısında ve kritik anlarda, hep düzenin politikalarını onaylıyor, onlara arka çıkıyor. Bu olgu RP'nin düzenle ilişkisini de açıkça çıkarıyor.

Gerçekte din ideolojisi ve ortaçağ değerleri, özellikle 12 Eylül'den beri, bizzat devlet eliyle yığınların devrimcileşmesini engellemek için etkili bir silah olarak kullanılmaktadır. Bu politika, bizzat CIA uzmanlarınca, Kemalizmin bir resmi ideoloji olarak artık eskidiği gerekçesiyle Türkiye için düşünüldüğü üretilen "ılımlı islam" projesidir. Ne var ki zamanla bu projenin yan sonuçları oluşmuş, düzen tarafından tam kontrol edilemeyen bir dinsel gericilik akımı çıkmıştır ortaya. Böyle bir akım kapitalizmin modern ihtiyaçları, burjuva yaşam biçiminin gerekleri, düzenin yerleşik resmi ideolojisi ve bazı dengeleri karşısında, belli bir siyasal ve ideolojik kriz ögesine dönüşmüştür.

Burjuva düzen bu durumdan RP'yi sorumlu tuttu. RP'ye alınan tutumun gerisindeki gerçeklik budur. RP tüm karşı çıkma çabasına rağmen, bu durumun gerektirdiği diyeti ödemeye razıdır. Fakat böyle bir diyetin bedeli

olarak partinin kapatılmasını aşırı bir tutum, haketmediği bir ceza olarak değerlendirmektedir. Nitekim bu diyeti ödemeye razı olduğu yalnızca bugünkü politikalar karşısında suskunluğuyla değil, yanısıra partisine mensup milletvekillerini partiden istifa ettirerek, belediye başkanlarının cezalandırmasına ses çıkarmayarak ve hatta ceza alan belediye başkanlarının ihracını gündeme getirerek göstermektedir.

RP, orduya ve MGK'ya yağcılık ve yalakalığın yanısıra, emperyalist devletleri de yardıma çağırılmaktadır. Bilindiği üzere henüz hükümet olduğu bir dönemde Erbakan'ın halefi olarak gösterilen A.Gül ABD'yi bizzat ziyaretinde bağlılık yeminleri etmişti. Arap halklarının celladı İsrail siyonistleri ile bazı ikili antlaşmalar, bizzat RP'nin hükümet olduğu dönemde yapıldı. Sahte anti-emperyalist pozları bir yana bırakan Erbakan, "batı kulüpçüleri" söylemini de terketmektedir. "Batıda 50 yıldır parti kapatılmıyor", RP Batılı demokratik değerlerin en iyi savunucusudur diyerek, Batı hayranlığını yaymaya çalışmakta, "Batı taklitçiliği"ni artık kendi üstlenmektedir.

RP geçmişte kullandığı sosyal demagojiyi de artık kullanmıyor. Hiç değilse şimdilik bu böyle. Hükümet ettiği dönemdeki uygulamaların bu söylemi etkisiz kıldığı elbette nedenlerden biridir. Fakat bir öteki ve asıl neden ise, MGK'nın böylesi bir söylemi burjuva partilerine şimdilik yasaklamış olması ve RP'nin tüm kritik sorunlarda düzenden yana açık tavır almasıdır.

DYP: İcraata değil icraatçılara muhalefet!

Eski hükümetin küçük partisi DYP, MGK'nın direktifleri ve trilyonluk mebus pazarıyla daha da küçültüldü. MGK ve TÜSİAD, CHP'nin çıkaracağı olası bir güçlük durumunda, DYP'nin kimi milletvekillerini transfer ederek ya da yapılacak bir müdahaleyle koalisyona ortaklığını sağlayarak, saldırı hükümetini 2000 yılına kadar işbaşında tutmanın hesaplarını yapıyor.

DYP ve lideri Çiller, hükümetin politikalarına değil, fakat hükümet edenlere karşıdır. "Zam-zulüm" söylemi, bütün burjuva partilerin hükümet olmadıkları dönemde kitleleri aldatmak için kullandıkları demagojik bir silahtır. Kaldı ki DYP bunu da kullanmamaktadır. Ya da DYP'nin böyle bir söyleminin zaten bir hükmü ve inandırıcılığı yoktur. Çiller'in bu söylemi MGK'nın kendisini kabaca hükümetten

uzaklaştırmış olmasıdır. Yıllarca generallere emir kulluğu yapmış biri olarak şimdi kendisine alınan bu kaba tutumu hazmedememektedir. Çiller "darbe hükümeti" söylemini de sık sık kullanmaktadır. Generaller bu kadarından rahatsız olmadıkları gibi, böyle söylenmesi işlerine de gelmektedir. Kaldı ki Çiller generallerle bir dönemin suç ortaklığına fazlasıyla güvenmektedir. Yeni hükümetin "yolsuzluk dosyaları" söylemi karşısında son derece rahat olan Çiller, küstahlığı elden bırakmadan, "şerefsiz onbaşı" dediği Yılmaz'a ve hükümetine meydan okumaktadır: "Çıkar kanıtlarını da görelim!"

Çiller, Yılmaz ve hükümetinin elinin altındaki kanıtları kamuoyuna açıklayamayacağını iyi bilmektedir. Zira tüm yolsuzluk, katliamlar ve kirli işlerin kanıtları, suç ortaklığının başı ve karar merkezi olarak MGK'yı göstermektedir. Keza, yeni hükümetin çetelerle ilgili söylemi karşısında da, DYP, hem son derece rahat ve hem de meydan okuyucu konumdadır. Katil sürüsünün başı Açar, "çok konuşanların dilini keser, münasip yerlerine sokarız" diyecek kadar pervasızdır.

Kısaca, bir dönemki yolsuzluk, kirli ve kanlı işlerin yürütücüsü DYP, kendi cephesinde son derece rahattır. Tek rahatsızlık konusu generallerin kendi yerlerine ANAP'ı tercih etmiş olmasıdır. Elbetteki bu sonucun doğal bir yansıması olarak, Çiller ve ekibinin rant kavgasında eski imtiyazlarının bir kısmını yitirmiş olmasının yarattığı hırçınlık da vardır.

CHP: MGK-TÜSİAD hükümetine suç ortaklığı

Tekelci burjuvazi, 12 Eylül'den beri tüm düzen partilerini kendi merkezi politikaları temeli üzerinde tekleştirmiş bulunmaktadır. 12 Eylül'den beri bir temel kuraldır: Hükümetler değişir, fakat politikalar olduğu gibi kalır. Özal'ın ANAP'ından Demirel'in başında bulunduğu DYP-SHP koalisyonuna, Çiller'in başında bulunduğu DYP-SHP koalisyonundan Anayol'a, Refahyol'dan Anasol-D hükümetine kadar istisnasız tümünde bu aynı kural geçerlidir. Çünkü politikanın kurmay heyeti hükümetlerin kabineleri değil, bizzat MGK'nın kendisidir. Tüm hükümetler gerçek iktidar erki olan MGK'nın politikalarına tabidir. Bu aynı şey parlamento içi muhalefet için de geçerlidir. Muhalefet anlayışı ve sınırları, bizzat MGK tarafından çizilmektedir. DEP'li Kürt meclis üyesi H. K. K. bu çiziyi belli ölçülerde aşması, karga tulumba

meclisin dışına atılmalarına, tutuklanıp ağır hapis cezalarıyla cezalandırılmalarına yetmiştir. Bu durumun en veciz tanımını CHP lideri Baykal yapmaktadır. Baykal, "12 Eylül öncesi muhalefet anlayışı dönemi bitmiştir", diyerek şimdiki konumuna da açıklık getirmektedir.

CHP, yeni saldırı hükümetinin suç ortağı bir partidir. MGK'nın CHP'ye biçtiği rol, hükümete girmeksizin hükümetin devamını sağlamaktır. Zira devlete herhalükarda bir emniyet sübabı gerekmektedir. Yıpranmış ve kötü bir sınav vermiş RP'ye geçmişte biçilen misyonun bir benzeri, şimdi CHP'ye verilmiştir. CHP hem hükümetin devamını sağlayacak ve hem de dışında kalarak, olası bir sosyal hareketliliğin gelişmesi karşısında itfaiyeci rolü üstlenecektir. Sendikal çetelerin ESK üzerinden bu denli açık bir sermaye uşaklığı yaptığı koşullarda bu ayrıca gereklidir.

Baykal'ın partisi bir yandan hükümetin devamını sağlarken, bir yandan da çeteler sorunu üzerinden siyasal rant toplamaya çalışmaktadır. Baykal daha şimdiden hükümeti desteklemek için öne sürdüğü iki koşulun birinden vazgeçmiştir. Çetelerle ilgili soruşturmanın ciddi yapılması ve erken genel seçim şartını öne süren CHP, aldığı meclis başkanlığı rüşveti üzerinden, seçim şartını geri çekmiştir. Çetelerle ilgili sahte kabadayı pozlarını sürdüren Baykal ve tayfasının bir öteki demagojik argümanı ise, "demokrasi ve insan hakları" üzerinedir. Oysa bu aynı parti, tüm baskı ve zorbalığın nedeni olan iktisadi ve sosyal saldırı politikaları karşısında yalnızca "içimiz rahat değil" demekle yetinmektedir. Bu kadarını saldırıları yürütmekle görevli hükümetin mensupları da söylemektedir.

Yıllarca sömürgeci kirli savaşa suç ortaklığı yapan bu aynı parti şimdi de Kürt emekçilerine kancayı atmaya çalışmaktadır. Kürdistan'daki CHP İl Başkanları'nın hazırladığı ve Kürdistan'daki kirli savaşın bazı gerçeklerini dile getiren rapor, tam bir ikiye bölme örneğidir. Rapora konu edilen tüm bu gerçekleri bilen CHP, buna rağmen yıllarca kirli savaşa suç ortaklığında tereddüt göstermedi. Şimdi de hükümetin bu alandaki politikalarına destek vermekte tereddüt göstermiyor. CHP İl Başkanlarının dile getirdikleri yalnızca bugünün değil, yılların bilinen gerçekleridir.

Kısaca; Baykal ve partisi MGK'nın çizdiği sınırlarda davranmaktadır. Gerisi sahtekarlık, ikiye bölme ve bir kez daha işçi sınıfı ve emekçileri aldatma çabasıdır.

Hükümetin 100 günü ve burjuva muhalefetin iflası

TÜSİAD-MGK politikalarına muhalefet değil, tam destek

Komünistler, daha hükümet kurulur kurulmaz, yeni hükümetin saldırı politikalarının devamını sağlamak için işbaşına getirildiğini söylemişlerdi: “Sermaye devleti saldırı politikalarından en ufak bir esneme şansına sahip değildir. Tersine önümüzdeki günlerde saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürmek zorundadır.” Yeni hükümetçe “MGK güdümlü, IMF patentli saldırı paketleri uygulanmaya devam edilecektir.” Geride bırakılan 100 gün bu saptamayı tümüyle doğruladı.

Komünistler ve tüm devrimci çevreler, yeni hükümetin MGK’nın emriyle kurulduğunu söylediler. Bu elbette görülmesi hiç de zor olmayan, alenen yaşanmış bir gelişmeydi. Fakat ilginç olan, hükümetin kendisinin de bunu gizleme gereği duymamasıdır. Maliye Bakanı Zekeriya Temizel, Yılmaz’dan önce ve IMF heyetinin Türkiye’de olduğu günlerde düzenlediği basın toplantısında, “istikrar programı ya hükümetçe uygulanacak, ya da generaller kendileri uygulayacak” diyerek, durumu tüm açıklığıyla ortaya koydu.

“İstikrar programı”nın ne anlama geldiğini Türkiye’nin işçi sınıfı ve emekçileri yakından biliyor. Bu, yüksek oranlı zamlar, düşük ücret politikası, yatırımların sonuna kadar sınırlandırılması, işsizliğin artması, sosyal hakların gaspı, sosyal harcamaların sınırlandırılması vb. demektir. Tüm bunlar ancak toplumsal muhalefetin tümüyle etkisiz hale getirildiği koşullarda uygulanabilir politikalar. Zira 24 Ocak Kararları’ndan bu yana bu hep böyle oldu. Başta Latin Amerika ülkeleri olmak üzere bir çok ülkede bu politika aynı koşullar altında uygulandı. Zekeriya Temizel’in söylediği şudur: Ya hükümetimize karşı ses çıkarmaz, kuzu kuzu ekonomik saldırı politikalarının sonuçlarına katlanırsınız, ya da böyle yapmaz da itiraza kalkırırsanız, ordu darbe yaparak bu programı bu kez terör eşliğinde zorla uygular. Yani, “Ya Kırk Katır ya Kırk Satır”! Basın toplantısının en önemli mesajı bu oldu.

Başbakan, kapitalist borç batağının yolaçtığı krizin faturasını çalışanlara ödetmekte kararlıyız, diyor. MGK’nın dayattığı bu kararlı tutumu ise şu sözlerle dile getiriyor: “*Açıktır diyoruz ki; kimsenin elinde sihirli değnek yoktur ve gerçekçi olmak gerekir. Ekonomiye günü kurtarmak açısından değil, orta vadeli bir perspektifle bakmak gerçekçilik olacaktır.*” Yani açıkça biz, yeni bir 24 Ocak ya da 5 Nisan paketi açacağız, diyor. Bu sözler,

sermayenin yeni dönemdeki kapsamlı saldırılarının da ilanidir. 100 gündür uygulanan politika önümüzdeki üç yıl boyunca da tavizsiz olarak devam edecektir denilmek isteniyor. Ansol-D hükümetinin 100 günlük uygulamalarının ve basın toplantısının ortaya çıkardığı tablonun özü ve özeti budur.

MGK’nın Ansol-D hükümeti işe, IMF’nin tüm direktiflerini uygulayacağını kanıtlamak, böylece IMF’ye güven vermek kaygısıyla

başladı. Geride bırakılan 100 gün bunun çabasıyla geçti. Peşpeşe ve neredeyse haftalık periyodlarla yüksek oranlı zamlar yapıldı. Bu süreçte neredeyse her şey %100 zam gördü. Memur maaşlarına yapılan %30’luk artış, ikinci gün devreye sokulan %50’lik zam paketiyle fazlasıyla geri alındı. Özelleştirme adımları hızlandırıldı. “İhracatı teşvik” adı altında düzenlenen yeni bir kanunla, sermaye çevrelerine devlet kasasından para pompalamanın yolları açıldı.

İktisadi-sosyal alanda sıkı bir saldırı politikası uygulayan hükümet, herhangi bir toplumsal tepkiyle karşılaşmamanın ve genel hareketsizliğin verdiği rahatlığı sonuna kadar kullanma amacıyla. “ESK” adı altında MGK sendikacılarını da yanına alan hükümet, bunu ayrı bir başarı sayıyor. “ESK’e işlerlik kazandırdık” derken, toplumsal muhalefeti etkisiz hale getirdik demek istiyor.

“Şeriat tehlikesi ve darbe tehditi” çığırkanlığıyla işçi ve emekçi yığınların dikkatini temel sorunlardan uzaklaştırarak etkisizleştirmeyi başaran MGK ve hükümeti, geçen 100 gün içinde de dizginsiz bir terör estirdi.

Kürt sorununda kirli ve kanlı politika sürdürüldü. İrkçi-şoven inkarcı politikasıyla tanınan ve 2. Türkeş olarak bilinen Ecevit, MGK’nın misyoneri olarak Kürt sorunundaki politikalarla görevlendirildi. Kirli savaşın ve inkarcı politikaların sözcülüğünü şimdi hükümet bünyesinde Ecevit yapıyor. “Sınır ötesi hareket” adı altında Güney Kürdistan’ın işgali bir de bu hükümet döneminde denendi. Bu kez işgalin kısmi bir ilhaka dönüştürülmesine çalışılıyor.

Basın toplantısında Ecevit’in dile getirdiği üzere “olağanüstü hal” uygulamasının kaldırılması bu hükümetin vaatlerinden biriydi. Sözümona üç ilde olağanüstü hal kaldırılarak bu iller “mücvir il” kapsamına alındı. Ecevit’in dediğine bakılırsa olağanüstü hal yıl sonuna kadar kaldırılacak. Oysa bunların tümü birer yalan ve ikiyezlülüktür. “Mücvir il” uygulaması olağanüstü hal uygulamasından farklı olmadığı gibi, yeni yürürlüğe konan İller İdaresi Yasası zaten olağanüstü hal uygulamasının tüm Türkiye’ye yaygınlaştırılması anlamına gelmektedir.

Yeni hükümetin ve Ecevit’in bir başka yalanı da, koruculuk uygulamasının kaldırılmasıyla ilgili geçmişteki sözleridir. Koruculuğun kaldırılması bir yana, köylerine dönmek isteyen Kürt emekçilerine de zorunlu koruculuk dayatılıyor. Gıda ambargoları, orman yakmalar, köyleri bombalamalar, zorla göçetmeler, katliamlar, kaçırıp kaybetmeler vb. bu hükümet döneminde de tüm hızıyla sürdürüldü.

“Kürt sorunu yok, sosyal sorunlar var” diyen Ecevit, güya Kürt illerine yatırım amacıyla 3,4 trilyonluk bir kaynak aktarıldığını açıklamıştı. Bu, hükümetin ve Ecevit’in bir başka yalanıdır. Sözü edilen bu kaynağın 1,5 trilyona yakın kısmı, Karadeniz ve

Üç yıllık saldırı planının iktisadi-sosyal unsurları

Yılmaz ve Ecevit’in basın toplantısında söyledikleri geçmişten çok gelecek dönem açısından önemlidir. Zira öylesine pervasızlar ki, üç yıllık saldırı planını açık açık dile getirdiler.

IMF patenli üç yıllık politikanın hedefi kapitalist borç batağının tüm yükünü çalışanlara yüklemektir. Düşük ücret politikası devam edecektir. Bu, herhangi bir ücret artışının yapılmayacağını ilanı olduğu gibi, reel ücretlerde de açık bir gerileme olacaktır. Yüksek oranlı zamlar sürdürülecektir. Tüm bunlara bir de, “yeni reform paketi” adı altında, vergi soygunu eklenecektir. Hükümet, “ekonomideki kara deliğin en önemlisi olan bütçe açığını”, yeni vergi gelirleriyle kapatma yoluna gidecektir. Bu bir başka soygun paketidir. Ekonomideki kara deliğin öteki unsurları olan iç ve dış borçlar ve faizleri, yüksek oranlı zamların yanı sıra, devreye sokulacak başka soygun paketleriyle kapatılarak ödenecektir.

Başbakan’ın üç yıl için açıkladığı programın temel öğelerinden biri de, özelleştirmenin hızlandırılarak 2000 yılında tamamlanmasıdır. Özelleştirmenin gerekli hızla ulaştırılacağını, zarar eden KİT’lerin düzeltilerek özelleştirilmesi yoluna gideceğini ifade etmektedir. Bugüne kadarki demagojik propagandaları da bir yana bırakan Yılmaz, açık açık kar eden kuruluşların hemen özelleştirileceğini, zarar edenlerin ise karlı duruma getirilerek tekellere peşkeş çekileceğini söylemektedir.

Özelleştirmenin çalışanlara yükleyeceği yük elbette bundan ibaret değil. Kazanılmış hakların

gasp edilmesinin yanı sıra işten atmalar da hızlandırılacaktır. Özelleştirme planı aynı zamanda yüzbinlerce işçinin işsiz kalması demektir. Özelleştirme bürokratları TV’lerde açık açık “elbette özelleştirmeler nedeniyle toplu işten atılmalar olacaktır” diyerek saldırının bu yönünü de alenen savunmaktadırlar.

“Sosyal güvenlik kurumlarının islahı ve özelleştirilmesi”, yeni saldırı planının bir başka boyutudur. Yılmaz hükümeti “nimet-külfet” demagojisiyle önce SSK’ya çalışanların ödediği primleri arttırıp “islah” edecek, ardından da yerli ve yabancı sermaye çevrelerine peşkeş çekecektir.

Kısacası, Yılmaz’ın sunduğu paketten, daha öncekilerden olduğu gibi “fedakarlık” çağrıları eşliğinde “reform” adı altında düşük ücret, yüksek fiyatlar, zam furyalarının devamı, kapsamlı bir özelleştirme ve sosyal güvenliğin tasfiyesi çıktı.

Tüm deneyimler göstermiştir ki, IMF’nin dayattığı “istikrar paketleri”nin uygulanabilmesi için azgın bir terör rejimi gereklidir. Önümüzdeki dönem, yalnızca iktisadi ve sosyal alanda değil, siyasal alanda da yoğun saldırılar dönemi olacaktır. Hükümetin demokrasi ve insan hakları söylemi de, tüm öteki vaatleri gibi, bir yalan ve ikiyezlülüktür ibarettir.

Sermayenin bu azgın saldırılarını püskürterek MGK’nın dayattığı IMF planlarını bozmak, işçi sınıfı ve emekçiler için hayati bir sorundur. Bu saldırıların püskürtülebilmesi ,yalnızca koyu ve karanlık bir rejim değil, açıklık, sefalet, işsizlik ve hastalıklara teslim olup sürünerek ölüme razı olmak anlamına gelecektir.

MGK-TÜSİAD Hükümetinin 100 günlük dış politika icraatı

Emperyalizme uşaklık, halklara düşmanlık

Komünistler daha başında, kurulan hükümetin bir MGK-TÜSİAD hükümeti olduğunu, generallerin ve tekelci burjuvazinin yalnızca içeriye değil, dışarıya dönük temel politikalarının da hayata geçirilmesini kolaylaştıracak bir saldırı hükümeti olarak iş göreceğini belirtmişti. 100 günlük icraat bunu tüm açıklığıyla ortaya koydu.

MGK-TÜSİAD hükümeti, 100 günlük süreçte, dış politika alanında da dizginleri eline alan Amerikancı generallerin politikaları aynen sürdürüldü, dahası buna hız kazandırıldı. Emperyalizmin, somutta da ABD'nin bölgede Türkiye'ye biçtiği rol çerçevesinde, gittikçe açık biçimler alan saldırgan ve yayılmacı dış politika çizgisi daha da pekiştirildi.

Türk devleti özellikle son yıllarda Güney Kürdistan'ı adeta doğal bir etkinlik alanı olarak görmektedir. İşgalci Türk ordusu Güney Kürdistan'ı işgal etmeyi adeta bir gelenek haline getirmiş bulunmaktadır. Bu hükümet döneminde de bu gelenek bozulmadı ve Güney Kürdistan bir kez daha işgal edildi. Yıllardır kanlı ve kirli savaşı ile Kuzey Kürdistan'da Kürt halkına kan kusturan işgalci Türk devleti, günlerce başta PKK gerillaları olmak üzere Güney halkının üzerine bomba yağdırdı. İşgalci Türk ordusunun önemli bir bölümü hala Güney Kürdistan'dadır. Tümüyle geri çekilmeye niyetli görünmemektedir. Bir başka ülkeye ve ulusa ait toprakları işgal ve ilhak etmekte siyonist İsrail'den aşağı kalır yanı olmayan bu işgalci ve saldırgan güç, İsrail'in de yoğun telkinleri doğrultusunda, Güney Kürdistan'ın Türkiye'ye yakın sınırında fiilen tampon bir bölge oluşturmaya çalışmaktadır.

Türk devleti 23 yıl önce Kıbrıs'ı işgal etmiş, yıllarca burada Yunan burjuvazisinin Kıbrıs'ı toptan ilhak etme geleneksel politikasına karşı, Kıbrıs'ı bölmek ve Türk parçasını fiilen ya da resmen kendisine bağlama politikası izlemiştir. Her fırsatta kışkırtıcılık yapmış, yapay gerginlikler yaratmış ve çeşitli müdahalelerde bulunmuştur. Bu hükümet döneminde, Kıbrıs işgalinin "fatihi" Ecevit'in de katkısıyla, bu saldırgan ve ilhakçı politikaya daha büyük bir hız kazandırıldı. Avrupa Birliği'nin Güney Kıbrıs Rum kesimine tam üyelik kapıları açma kararı bahane edilerek anında Kuzey Kıbrıs Türk yönetimi ile her alanı kapsayan bir dizi anlaşma imzalandı. KKTC adeta Türkiye'nin bir eyaleti haline getirildi. Şimdi sürekli bir gerilim ortamı yaşanıyor. Bu durum meşrulaştırılmaya

çalışılmaktadır. Güney Kıbrıs Rum yönetiminin Rusya'dan almak istediği S-300 füzeleri üzerinde kopartılan fırtına da bu politikanın ifadesidir.

Anasol-D hükümetinin MGK ve tekelci burjuvazisinin temel politikaları çerçevesinde yeniden gündem haline getirdiği bir diğer sorun da tarihi Türk-Yunan uyuşmazlığı oldu. Önce Güney Kıbrıs'taki S-300 füzeleri ve Yunanistan Dışişleri Bakanı Pangalos'un Türk devlet yetkililerine dönük sözleri, ardından Yunanistan'ın Ege suları üzerinde gerçekleştirdiği askeri tatbikat bahane edilerek, Yunan halkını hedefleyen saldırgan ve şoven bir kampanya tırmandırıldı. Yunanistan'a açıkça savaş tehditinde bulunuldu. O kadar ki, Yunanistan'la ilişkiler neredeyse kopma noktasına geldi. Cumhurbaşkanı Demirel'den Genelkurmay başkanı ve hükümet yetkililerine kadar hemen tüm devlet yetkilileri son derece saldırgan bir tutum sergilediler. Pervasızlıkta sınır tanımamakta adeta birbirleriyle yarıştılar.

Bu sınır tanımaz pervasızlığın sergilendiği bir başka alan ise Türkiye ile komşu olan öteki bölge devletleriyle ilişkilerdeki tehditkar tutumdur.

Türk devleti öteden beri emperyalizmin bölgedeki çıkarları gereği, emperyalistlerle bölgedeki islam ülkeleri arasında bir "köprü" görevini yerine getiriyordu. Ne var ki bölgede emperyalist saldırganlığın yeni mihveri olan ABD-TC ve İsrail saldırgan ittifakı oluşturulduktan sonra bu durum sona erdi. Bu politika yerini başta Suriye, İran ve Irak olmak üzere bölge devletlerine dönük bir tehdit, şantaj ve saldırganlık politikasına terketti. Bu politikanın dolaysız ifadesi olarak son bir yıl içinde Suriye ile özellikle PKK, Irak ve İran'la ise ABD ve İsrail karşıtı tutumları nedeniyle ilişkileri iyiden iyiye bozulmuştur. Tabloyu İsrail'le imzalanan stratejik işbirliği nedeniyle bölgenin diğer devletleriyle ilişkilerinin bozulması tamamlamaktadır. Özetle, bu hükümet döneminde TC bölgede tam bir yalnızlık içine sürüklenmiştir.

Bütün bunlara rağmen Türk burjuvazisi ve generaller bu saldırgan ve maceracı politikalarından vazgeçmemektedirler. Tersine, bu durumu ABD ve İsrail'le oluşturdukları stratejik işbirliği ve ittifakı daha da geliştirmenin, bu gerici ve saldırgan emellere dayanan işbirliğini meşrulaştırmanın bir aracı olarak kullanılmaktadır. Zira onlar gelinen yerde egemenliklerini

ancak emperyalizme ve NATO'ya tam sadakat ve bölgede siyonist İsrail'le işbirliği içerisinde koruyabileceklerini, Kıbrıs, Musul ve Kerkük'e dönük emellerini de ancak bu koşullarda gerçekleştirebileceklerini düşünmektedirler. Sermaye devletin bölge halkları ve devletlerinin tüm tepkilerine rağmen kararlılıkla sergilediği pervasızlığın gerisinde bu yatmaktadır.

Amerikancı generaller Filistin sorunu nedeniyle izlenen ikiyüzlü politikayı bir yana bırakmış, İsrail'le her alanda açık ilişkiler kurma ve geliştirme dönemini başlatmıştı. Anasol-D hükümeti bu politikaya ek bir kolaylık sağladı. İsrail'le ilişkileri daha ileri düzeylere taşıdı. Nitekim İsrail'le başta Dalilah adlı uzun menzilli füzeler olmak üzere, tank ve helikopter modernizasyona ilişkin anlaşmaların altında bu hükümetin imzası vardır. "Onurlu dış politika" ikiyüzlülüğünü yıllardır siyasal sermaye olarak kullanan Ecevit, kardeş Arap halkının azılı düşmanı ve Filistin halkının celladı İsrail siyonistleriyle kolkola girip ABD'ye uşaklıkta tereddüt etmemektedir. Bir yandan bağımsızlık söylemine sarılırken, öte yandan ABD'yle ikili ilişkilerin daha da geliştirilmesinden söz etmektedir. Yani ABD'ye daha fazla bağımlılık, daha fazla kölelik arzulamaktadır. Böylece o yalnızca MGK'nın bir emireri değil, aynı zamanda emperyalistlerin sadık bir uşağı olduğunu da ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak bu hükümet döneminde içerde Türkiye halklarına, dışarda ise bölge halklarına karşı tam bir düşmanlık çizgisi izlenmiştir. İsrail'le birlikte üstlendiği yeni rol çerçevesinde izlediği militarist ve saldırgan politikalar yüzünden bölge halklarının düşmanlığını kazanmış, bölge devletleriyle ilişkileri kopma noktasına gelmiştir. Öyle ki bugün Türk devletinin bölgede, Ortadoğu'nun en saldırgan devleti olan İsrail, çağdışı Ürdün, bir kabile devleti olan Kuveyt Emirliği ile korucubaşı Barzani'den başka dostu kalmamıştır.

Öte yandan bu hükümet döneminde emperyalizme, esas olarak da ABD'ye kölece bağımlılık daha da pekiştirilmiştir. Denilebilir ki bugün generallerin ve burjuvazinin elindeki tek gerçek "sermaye", ABD'ye kölece bağımlılık ve ona gösterilen köpekçe sadakattir.

MGK-TÜSİAD hükümeti olan Anasol-D hükümetinin yüz günlük icraatı dış politika cephesinde de tam bir utanmazlık ve onursuzluğun ifadesidir.

İstanbul başta olmak üzere, ANAP'lı belediyelere aktarılmış bulunmaktadır. Geriye kalanın büyük kısmı ise kirli savaş görevlilerine; savaş kurmaylarına, koruculara, Özel Tim ve polis teşkilatına maaşlara zam adı altında veriliyor.

Çeteleri temizleme sözü vererek işbaşına gelen yeni hükümetin ilk icraatlarından biri de göstermelik olarak tutuklanmış bulunan çete üyelerini serbest bırakmak oldu. Bu hükümet bir yandan çeteler sorununu sıcak tutarak kamuoyunun bu alandaki duyarlılığından siyasal yarar sağlamaya çalışıyor. Fakat öte yandan dipten dibe çeteleşmenin üstünü örtüyor. Gerçekte çetelere dokunmak için değil, emekçileri bir kez daha aldatıp oyalayarak zaman kazanmak amacıyla sorunu sıcak tutuyor.

Yolsuzlukların üstüne gitme vaadi yeni hükümetin bir öteki yalanıdır. 100 günlük icraat döneminde gündeme getirdikleri bir tek yolsuzluk dosyası yoktur. Hem de yolsuzluğun ve kaçakçılığın failleri belliyken ve tüm deliller ortadayken.

İşkenceler, katliamlar, keyfi gözaltılar sürdürüldü. "Huzur operasyonları" adı altında başta İstanbul, İzmir, Ankara ve Adana olmak üzere Türkiye'nin her tarafında terör estiriliyor.

Zindan direnişleriyle püskürtülen Refahiyol'un zindanlara saldırı politikasının aynısını, şimdi yeni hükümet denemeye çalışıyor. Tüm cezaevlerine dönük kapsamlı bir saldırı planı hazır ve adım adım uygulanmaya çalışılıyor.

Kısacası yeni hükümet iktisadi, sosyal ve siyasal alanda tam da olağanüstü dönemlere özgü pervasız saldırı politikaları izliyor. Ve zaten bir kısım burjuva politikacıları bile bu döneme "ara rejim dönemi" demek zorunda kalıyor. Hükümet sözcüleri, Başbakan Yılmaz ve yardımcısı Ecevit bunun 2000 yılına dek sürdürüleceğini gizleme gereği duymuyor. Eğer işçi sınıfı ve emekçiler cephesinde bu karanlığı yırtacak bir karşı saldırı gelişmezse, "kara dönem"in süresi şimdiden 3 yıl olarak ilan edilmiş bulunmaktadır.

Ara rejimin başbakanı Yılmaz, yaptığı basın toplantısında, "para piyasalarının ihtiyacı olan güven ve istikrar ortamı sağlandı" diyor. Bu TÜSİAD için, tekeller için gerekli güven ortamının sağlandığı anlamına geliyor. Tekeller için daha yoğun sömürü, daha fazla kar elde etme imkanı demektir bu. Hükümetin "rejim bunalımı aşılmıştır" tespiti, islami gericiğin dizginlenmesinden çok, işçi ve emekçiler cephesinden yaşanabilecek bir sosyal tepki şimdilik bloke edilmiştir anlamına geliyor. Gerçekten de Cumhuriyet tarihinin hiçbir döneminde sendika bürokrasisi bu denli açık biçimde işçi sınıfına karşı sermayenin saldırılarının yanında yer almadı. Bu, düzen cephesinin bu dönemde sağladığı en büyük başarıdır. 12 Eylül döneminde bile Türk-İş hainleri cuntanın yanında yer alırlarken, başta DİSK olmak üzere öteki sendikalar ve sendikacılar saldırının hedefiydi. Hükümet MGK'nın direktiflerine harfiyen uyan sendikal çetelerin verdiği desteğe güvenmektedir. Bu nedenle Mesut Yılmaz basın toplantısında orduyla ilgili bir soruyu cevaplandırırken son derece emin konuşmaktadır. "Bizim hükümetimiz döneminde durumdan vazife çıkarma gereği yoktur."

Rakamların Diliyle Sömürü

Haftalık Ekonomist dergisinin Haziran başlarında yaptığı bir araştırmada toplum, gelir dağılımına göre, en üsttekilerden en alttakilere olmak üzere beş gruba bölünmüş. Bu gruplandırmaya göre en üsttekilerle en alttakiler arasındaki gelir uçurumu 21 bin 541 dolar olarak saptanmış. Bu, ortalama bir rakamdır. Fakat bu ortalama rakam bile, ülkenin mutlu bir azınlığının sefahat içinde yaşarken, çoğunluğunun sefalet içinde yaşadığını göstermeye yeterlidir.

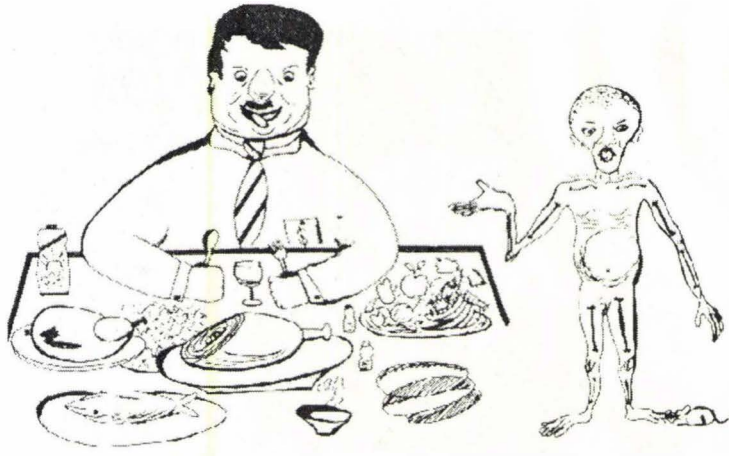
En üsttekilerin toplam sayısı ancak 13 milyon 394 bin civarındadır. Bu rakamın içinde yeralan 2000 aile, araştırmada mega zenginler olarak ifade edilen tekелci burjuvazinin ta kendisidir. Tekelci burjuvazinin (mega zenginlerin) yıllık gelirleri ortalama 100 milyar lirayı bulurken, aile başına düşen servet 3 trilyon gibi muazzam rakamlara ulaşır. Araştırmada bu gruba, 500 büyük şirketin sahipleri ve ortakları, birikmiş nakit parası 100 milyarı bulan rantiyeler, 50 bin dekarın üzerinde araziye sahip olanlar dahil edilmiş.

En üsttekilerin ikinci kategorisi ise süper zenginler olarak ifade edilmiş. 10 bin 500 aile burjuvazinin bu kesimine dahildir. Orta büyüklükteki sanayici, büyük tüccar, rantiyeler, üst düzey profesyonel yöneticiler, büyük bayiler ve turizm tesisi sahipleri ile serbest meslek sahiplerinden oluşan süper zenginlerin yıllık gelirleri 45 milyar civarında.

Tekelci ve orta burjuvaziden oluşan en üsttekiler, tek kelimeyle lüks bir yaşam sürüyorlar: Çocuklarını yurtdışında okutuyorlar, ünlü markalardan giyiniyorlar, lüks otomobil kullanıyorlar vb. vb... Alfa Romeo, Mercedes, BMW, Jaguar gibi lüks markalardan oluşan 120 bin otomobilin sahibi bu kesimlerdir.

Araştırmaya göre küçük atölye sahipleri, üst düzey bürokratlar, özel sektörde çalışan beyaz yakalılar, büyük işyerlerinde çalışan kıdemli işçiler (araştırma gelir dağılımına göre yapıldığı için kıdemli işçiler de bu gruba dahil edilmiş), serbest meslek mensupları ve orta büyüklükteki tüccar ve esnaftan oluşan ara sınıflar, ortanın üzerindeki biçiminde ifade edilmiş. Yaklaşık 13 milyon 394 bin kişiden oluşan ara sınıfların aylık gelirleri 97 milyon ile 138 milyon arasında değişiyor.

Bu gruptakilerin, ailelerinde çalışan sayısı birden fazla ve ancak kooperatife üye olarak ev sahibi olabiliyorlar. İkinci el otomobil pazarının en aktif müşterileri bu grupta yer alıyor. Çocukları Anadolu liselerinde okuyor ve çoğunlukla da



üniversiteye devam ediyorlar. Ara sınıfların karakteristik özelliği olan, sınıf atlama çabası içindeler.

Gelir düzeyi daha yüksek olan kıdemli işçiler ise her ne kadar bu kesime dahil edilmiş de olsa, gerçek yeri işçi sınıfının yanındadır. Sermayenin yeniden üretimine emek gücüyle katılan, yani ne üretim araçları üzerinde özel mülkiyete, ne de pazarda emek gücünden başka satacak birşeye sahip olmayan bir işçinin ücreti sınıfsal konumunu değiştirmez.

Bununla birlikte kıdemli işçinin gelirinin enflasyon karşısında erimesi ya da bir gün aniden işten atılması hiç de alışık olmadığımız bir şey değil.

Toplumun geriye kalan kısmı olan işçi, memur, emekli, işsiz, küçük esnaf, 50 dekar toprak sahibi (ki son iki kategori gelir düzeyi düşük olsa bile yukardaki kategoriye, yani ara sınıflara girer) gizli işsiz, 10 dekar toprağı olan köylü ve kır proleterlerinden oluşan emekçi sınıflar, araştırmada ortadakiler, ortanın altındakiler ve en alttakiler olarak üç grupta incelenmiş. Bu üç grubun toplamından oluşan emekçi sınıflar 36.5 milyon nüfusu oluşturuyor. Ortadakilerin ilk yüzde beşinde yer alanlar emekçi sınıflar içerisinde en iyi durumda olan kesimini ifade ediyor. Bunların kişi başına yıllık geliri 2 bin 645 dolar iken, en altında yer alanların kişi başına yıllık geliri 803 doları buluyor ancak.

Araştırmada işçi, memur, küçük esnaf ve 50 dekar toprağı sahip köylü (Bu son ikisinin ara sınıflara dahil olduğunu söylemiştik) ortadakiler olarak ifade ediliyor. Yaklaşık üçte ikisinin kırsal kesimde, kenttekilerin ise varoşlarda, gecekonduarda yaşayan işi olmayan, işportacılık yapan, yevmiyecilikle gelir elde edenler ise ortanın altında yer alıyorlar. En alttakiler ise işsiz ve gizli işsizlerden oluşuyor. En alttakiler yaklaşık 11 milyon civarında bir nüfusa sahip.

Yoksulluğun boyutları hakkında biraz daha bilgi edinmek için, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB)'nın aylık yayın organı olan Forum dergisinin Nisan sayısında yayınlanan bir araştırmanın sonuçlarına bakıyoruz. Araştırmaya

göre: "Aylık kazancı yoksulluk sınırının altında olan hane halkı oranı yüzde 31, fertlerin oranı ise yüzde 38'i buluyor." Açık ifadeyle 4 milyon 184 bin 681 aile zorunlu gıda harcaması için gerekli olan 17 milyon 184 bin lirayı getiremiyorlar. "Türkiye genelinde 4.46 kişi olan hane halkı ortalama fert

sayısı dikkate alındığında ise yiyecek ekme bulmakta zorlanan insanların sayısı 18 milyon 503 bin 115 olarak ortaya çıkıyor" (Radikal 1 Mayıs 1997)

Biz yeniden Ekonomist dergisinin araştırmasına dönelim. Araştırma gelir düzeyine göre yapılmıştı. Görüldüğü gibi ara sınıfların yer aldığı gruba kıdemli işçi dahil edilirken, emekçi sınıfların yer aldığı gruplara ise (ortadakiler) küçük esnaf dahil edilebiliyor. Bu, ara sınıflarla emekçi sınıflar arasındaki mesafenin proletarya saflarına doğru git gide kapandığını göstermektedir.

Aynı zamanda tekелci burjuvazinin, toplumun yoksul kesimi bir yana, hemen ardından gelen orta burjuvaziye bile gelir dağılımında bir uçurum olduğu ortaya çıkmaktadır. Tekelci burjuvazinin kişi başına yıllık geliri 22 bin 344 doları bulurken, orta sınıfların en kaymak tabakasının geliri 9 bin 898 doları kalmaktadır. Bu da gösteriyor ki, tekелci burjuvazi muazzam bir servet sahibidir.

Biz bu servetin nasıl elde edildiğini çok iyi biliyoruz. Özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasıztırma, rantiyecilik, vurgunculuk, esnek sömürü hatta adi hırsızlık bu servetin kaynakları.

Araştırmada bir başka gerçeklik daha ortaya çıkıyor. İşçi sınıfı da dahil olmak üzere emekçi sınıflar 36.5 milyonluk bir ordu oluşturuyor. Kısacası "zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan" emek ordusunun nicel gücünü gösteriyor.

Rakamların dili sömürünün boyutu ve yoksullaşma oranını net bir tarzda ortaya çıkardığı gibi, emek-sermaye çelişkisinin şiddeti hakkında da açık bir fikir veriyor. Bir tarafta tüm zenginliklerin sahibi, sefahat süren bir avuç asalak. Diğer tarafta sömürü düzeninin çarkları arasında ezilen, açlık sınırında ve onun altında yaşayan yığınlar.

Bugün herşey, deviyandırmaya, işçi sınıfının devrimci önderliğinde emek ordusunun gücünü sermaye iktidarına karşı harekete geçirmeye bağlıdır. Herşey bu savaşın kurmayı olan işçi sınıfının komünist partisini yaratmaya bağlıdır! Öyleyse herşey kapitalizmi, burjuvaziyi ve sosyalizmi içindir!

Kararlı direnişleri devlete geri adım attırdı BERGAMA HALKI KAZANDI!

Çevre kirliliği, doğanın tahribatı, insan hakları ihlalleri, insan sağlığının hiçe sayılması... Tüm bunlar kapitalist sistemin doğasında olan ve sürekli derinleştirdiği sorunlardır. Kar daha fazla kar mantığıyla üretim yapan burjuvazi, kar getirecek üretimin çevreye ve insanlara ne tür olumsuzluklar getireceği ile ilgilenmiyor.

Kapitalizmin bu açgözlülüğünün en çarpıcı örneklerinden biri de Bergama'da yaşandı.

1989'da Bergama'nın Ovacık köyü yakınlarına kurulan emperyalist Eurogold şirketi, ilk başlarda birçok kişiye iş imkanı sağlayacağı ve bölgenin kalkınmasında önemli rol oynayacağı safsatasıyla yöre halkını kandırmaya çalışıyordu. Bu propagandalarını ise, kendini burjuvaziye satmış "bilim adamları"na "siyanürle altın çıkarmak zarsızdır" raporunu imzalatmasıyla destekliyordu.

Ama bir süre sonra Bergama köylüleri uyandı ve siyanürle altın aramanın, akıl hastalığından tutun da pek çok hastalığa yol açacağını, topraklarını zehirleyip geleceklerini karartacağını öğrendiler. Böylece uzun sürecek bir mücadele dönemi de başlamış oldu.

Bu dönem içerisinde Bergamalılar özellikle kadınların öncülüğünde pek çok eylem yaptılar. Dilekçeler yazdılar, şirketin açığını bastılar, sokaklara çıktılar, köprüler işgal ettiler. Kıbrıs'a bir heyet gönderilip, siyanürle altın çıkarmanın ne demek olduğunu kendi gözleriyle gördüler. Bu mücadelede daha kararlı olmalarını sağladı.

Bu mücadele süresince pek çok kez gözaltına alındılar, hatta 6 kişi tutuklandı. Ama kararlıydılar: "Eurogold gitmeden bu mücadele bitmeyecek"ti.

21 Nisan tarihinde 17 Bergama köyü halkı traktörleriyle bir sel gibi Eurogold'a aktı. Firmanın maden arazisini işgal ettiler. "Yaşamak istiyoruz!", "Siyanürcü şirket defol!" sloganlarıyla maden alanına girdiler. Köylüler bir yetkililiye görüşmeden oradan ayrılmayacaklarını bildirdiler. Bunun üzerine İzmir Valisi eylem yerine gelmek zorunda kaldı.

Vali konunun üst makamlara bildirilmesi için şirketin bir ay süreyle kapatıldığını belirtti. Eylem sırasında şirketin bazı araçlarına zarar verilmesi ve üzerlerine "siyanürcü" yazılmasının ise affedilemeyeceğini söyledi. Şirket yetkililerinin valiye bir liste vermesi üzerine operasyonlar başladı.

Devlet, elbette ki sermayenin çıkarlarını koruyordu ve bu çıkarlara verilen en ufak bir zararı dahi affetmemekte kararlıydı. Oysa köylülerin pek çok hastalığa yakalanması, çocuklarının sakat doğması, topraklarının yok olması affedilebilir birşeydi. Dahası devlet tarafından da açıkça onaylanıyordu. Çünkü bunu devletin üzerinde yükseldiği egemen sınıf, sermaye yapıyordu.

Bergamalılar eylem üzerine eylem yapınca, Eurogold'un güvenli çalışmasını sağlayabilmek için bir grup asker şirketi sürekli koruyordu. "Herşey vatan için!" yazısı altında bekleyen askerler, devletin ve onun ordusunun gerçekte kime hizmet ettiğini, zenginlikleri, toprakları kapitalistlere ve emperyalistlere nasıl peşkeş çektiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Ancak Bergamalılar pes etmediler ve bir kez daha zafer kazanmanın yolunun kararlı, bedel ödemekten geri durmayan bir mücadeleden geçtiğini gösterdiler. Bergamalıların kararlı direnişi üzerine devlet geri adım attı ve İzmir 1. İdare Mahkemesi, Çevre Bakanlığı'nın, Eurogold'a verdiği izni iptal eden danıştay kararına uyarak; siyanürle altın aramanın insan sağlığını olumsuz etkilediği ve kamu yararı bulunmadığı gerekçesiyle iptal etti.

Açıktır ki, Bergama köylüleri direnişlerinde bu denli ısrarlı olmasalardı, burjuvazi de siyanürün insan sağlığına olumsuz etkilerini ya da kamuya herhangi bir yararı olmadığını hatırlamayacaktı. Bu zaferi, devletin baskı ve zulmü karşısında susmayan Bergama köylüleri kazandı!

Karadeniz'de OHAL ve yeni oyunlar...

Karadeniz'de OHAL uygulamasına ilişkin çalışmalarını tüm hızıyla sürdüren sermaye iktidarı, çabalarını iki temelde yoğunlaştırıyor. Bunlardan ilki işin psikolojik boyutudur. Bölge halkı ve köylüler terör tehlikesine karşı uyarılıyor, silahlanmaya, ispiyonculuğa, koruculuğa davet ediliyor. Koruculuk uygulaması çoktan başlatılmış ve binlerce silah dağıtılmış durumda. Bölgede konuşulduğu iddia edilen "terörist"lerle henüz halk karşılaşmamış, ancak bir süre önce iki çocuğun devlet güçlerince öldürülmesi ile bölge halkı gergin günler yaşıyordu. Şimdilerde ise provokatif bir takım eylemlerle ortam iyice gerginleştirilmektedir. Bölgeye yapılan asker, polis ve özel tim yığınağı ile halk terörize edilmeye çalışılmaktadır. Sürekli bir şovenizm propagandası eşliğinde halka bildiriler dağıtılmakta, bu bildirilerde halk bölücülere karşı uyanık olmaya çağrılmaktadır.

İkincisi, OHAL yönetiminin altyapısını hazırlamaya yönelik idari tedbirlerdir. Bölgede var olduğu iddia edilen 30-40 "silahlı terörist"e yönelik gündeme getirilen "idari tedbirler" ise hayli ilginç boyutlardadır. MİT, Emniyet Genel Müdürlüğü ve askeri istihbaratın hazırladığı raporları referans alan sermaye iktidarı Ordu, Tokat, Giresun ve Amasya'da OHAL'in ilan edilmesini kararlaştırmıştır. Sivas'a bağlı Şuşehri ve Tokat'a bağlı Şebinkarahisar bu amaca yönelik olarak il yapılmak istenmektedir.

Böylelikle ANASOL-D hükümetinin OHAL'i kaldıracığı yönündeki vaadin de bir yalandan ibaret olduğu açığa çıkmaktadır. ANASOL-D başbakanı Yılmaz, Karadeniz bölgesindeki vali, kaymakam ve emniyet müdürlerinin derhal görevden alınarak yerlerine "terör deneyimi olanların" atanması talimatını vermiştir. Bunun dışında Karadeniz Ekonomik İşbirliği'ne (KEİ) üye ülkelerin İçişleri bakanları ve Yüksek Düzeyli Uzmanlar Toplantısı geçtiğimiz günlerde İstanbul'da başladı. Bu toplantının iki amacı var: Birincisi, bölge ülkeleriyle ortaklaşa bir Karadeniz Polis Örgütü kurmak. İkinci olarak da uyuşturucu ve psikotrop madde menşesi tespit ve tahlil laboratuvarı oluşturulması. Karadeniz polis örgütüne gerekçe olarak "bölücü terör tehditi" gösterilmektedir.

Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşı "terörün kökünü kurutuyoruz" açıklamalarıyla meşrulaştırmaya çalışan devlet, Karadeniz'de 30-40 "bölücü-terörist"le mi başa çıkamamaktadır? Gerçekten bu yüzden mi Karadeniz ve çevre ülkeleriyle ortak bir polis örgütüne ihtiyaç duymaktadır? Yoksa Susurluk'ta açığa çıkan uyuşturucu, silah, kimyasal madde vb. kaçakçılığının yolu mu değiştirilmeye çalışılmaktadır? Susurluk davası için elinden geleni yapacağını beyan eden ANASOL-D hükümeti, yoksa terör deneyi olan kontrgerilla elemanları için yeni hareket, örgütlenme alanları mı açmaya çalışmaktadır? Yahut bu uygulamalar, sürekileştirilmiş baskı yönetimi isteyen IMF'nin direktifleri doğrultusunda mı gerçekleştirilmektedir?

Bu soruların yanıtı gayet açıktır. Bölge halkı sözde bir terör tehlikesine karşı terörize edilmektedir. Birer birer tahliye edilen çete başlarının insanlık suçlarını sürdürebilecekleri yeni alanlar açılmaktadır. OHAL'in elverişli koşullarından faydalanarak, dünya uluşturucu ticaretinden kapılan pay korunmaya çalışılmaktadır. Bütün bunlar ilerleyen süreç içerisinde batıya da kaydırılmak üzere kurgulanmakta ve IMF direktiflerine uygun olarak gerçekleştirilmektedir.

İnsanlık onuru taşıyan herkes, işçi sınıfı ve tüm emekçiler, ezilen Kürt ulusunun onurlu mensupları, bu uygulamalara karşı çıkmalı, tek bir yürek tek bir ses olarak "Yaşasın halkların kardeşliği!", "devlet terörüne son!" şiarlarını yükseltmelidirler.

Susurluk'un hesabını işçi ve emekçiler soracaktır!

Susurluk skandalı dinmek bilmiyor. Her yeni gelişme ise sermaye devletini boydan boya sarmış kirli ilişkiler ağına ışık tutuyor. Ortaya çıkan onca bilgi ve belgeye karşın olayın üzerine ciddi anlamda gidilememesi, Susurluk'takinin devlet olduğu gerçeği ile anlamını buluyor. Devlet, başta ordu olmak üzere, medyayı, parlamentoyu, yargıyı, kısacası her türlü kurumunu pislğini örtmek ve tepkileri saptırmak için kullanıyor.

Başlangıçta, "Susurluk'takileri açığa çıkaracağız!", "Olayın üzerine sonuna kadar gideceğiz!", "Temiz toplum-temiz siyaset" diye seslerini yükseltenler bugün ya suspus olmuş, ya da devleti aklama işine soyunmuşur.

Hatırlarsanız, Susurluk kazasından hemen sonra, o zaman İçişleri Bakanı olan Mehmet Ağar apar topar görevden alındı. Kendisinin ve Sedat Bucak'ın derhal dokunulmazlıklarının kaldırılacağı ve yargı önüne çıkarılacağı vaadinde bulunulmuştu. Geline yerde ise, bırakın yargılanmayanların yargı önüne çıkarılmasını, yargı önüne çıkarılanlar bile tahliye edilmiştir. Çatlı ile ilişkisi fotoğraflarla sabit olan Özel Harekat Daire Başkanı İbrahim Şahin, hakkındaki tutuklama kararına rağmen uzun süre ortalıklarda elini kolunu sallayarak dolaşabilmiştir. İstenmeye istenmeye tutuklanan bu kontrgerilla elemanı, birkaç ay sonra ve rastlantı mıdır bilinmez 12 Eylül'ün yıldönümünde, DGM tarafından, Susurluk çetesi üyesi olduğu sebebiyle tutuklu bulunan diğer 6 samıkla birlikte tahliye edilmiştir. Kumarhaneci Ömer Lütfü Topal'ın öldürülmesi olayı ile ilgili yargılandığından dolayı hala tutuklu bulunan Özel Timci Ayhan Çarkın ise 95 kişiyi devlet emri ile öldürdüğünü itiraf etmesine rağmen, çete davasından tahliye edilmiştir. Şu anda Kumarhaneci Ömer Lütfü Topal'ın öldürülmesi davası ile ilgili üç Özel Timci (Ercan Ersoy, Oğuz Yorulmaz ve Ayhan Çarkın) dışında Susurluk'ta ilgili başka bir tutuklu yoktur. Tahliye edilen İbrahim Şahin ise görevine geri dönmek için başvuruda bile bulunmuştur. Kaldı ki serbest bırakılanlar sadece Susurluk çetecileri değildir. Örneğin Söylemez Kardeşler Çetesi. Silah kaçakçılığı, suikast gibi birçok şeyle suçlanan Söylemez Kardeşler çetesi ile ilgili olarak yakalananlar sessiz sedasız serbest bırakılıyor ve böylece bu olay da kışla göz arasında hasıraltı ediliyor.

Tüm bunların asıl nedeni ise, adına devlet denen çetenin kendi kendini yargılayamayacağı gerçeğidir. Veretis RPA Kitap Arsivi - <https://www.veretisrpa.com/>



gelen, sermaye sınıfının egemenliğini nasıl sürdürdüğünün resmidir ve devletle ilgili hiçbir şey bu resmin dışında değildir.

Kendi başına son birkaç günkü gelişmeler dahi bu gerçeği teyid etmektedir.

* Sedat Bucak'a ait Mercedesin içindeki Baretta marka 22 kalibre, susturuculu silahların nereden geldiği açığa çıktı. 20 Aralık 1993'te İngiliz Haspro firmasından 286 bin 650 dolara satın alınmış ve şimdi kayıp(!) olan silah ve malzemelerin tümü şöyle: 100 Uzi marka silah ve 600 adet şarjörü, 5000 adet av fişegi, 10 adet Lugermarka tabanca, 10 adet 22 kalibre Baretta tabanca, 10 bin 22 kalibre mermi, 8 av tüfeği ve 6000 adet fişegi, Milan silah ve 10 bin adet fişegi. Bir İsrail silah firması ve Ertac Tinar isimli kişinin verdiği teklif şartnamesinde "Hiçbir belge eşyalarla birlikte teslim edilmeyecektir." deniyor. "Bütün eşyalar Ankara Emniyet Genel Müdürlüğü içindir." Gelen malzemeler hiçbir kayda tabi tutulmadan Özel Harekat Dairesi'ne verilmiştir. Silahların Mercedes'te çıkmasından sonra nereden geldiği ve kimler tarafından kullanıldığı gizlenmiştir. Tüm bunlar onların devletin kontrgerilla eylemlerinde, katliam ve infaz işlerinde kullanıldığını ortaya koymaktadır.

* Susurluk sonrası süreçte ordu çeteleşmenin ve çürümenin merkezinde olmasına rağmen bunu büyük ölçüde gizleyebildi. Ancak son günlerde ortaya çıkan bilgi ve belgeler ordunun pislğe boğazına kadar battığını ortaya koymaktadır.

Giresun Jandarma Bölge Komutanı Veli Küçük'ün de Çatlı ile ilişkisi açığa çıkmıştır. Jandarma Komutanı Küçük, Çatlı ile kendi adına kayıtlı cep telefonundan ve Kocaeli İl Jandarma Komutanlığı'na ait telefonla defalarca görüşmüştür.

Bu durum karşısında Genelkurmay vakit geçirmeden demagojik bir kampanyayla gerçeklerin üstünü örtmeye soyunmuştur. Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı "ordunun kendi içinde pis olaylara karışanları ayıklamada her zaman hassasiyet gösterdiğini," "Susurluk'un aydınlanmasında ordunun elinden geleni yapacağı"nı söyledi ve Jandarma Komutanı Küçük'ün ifade

vermesini onayladı. Fakat ne yapılırsa yapılsın çember genişlemiş ve orduyu da içine almıştır. Daha şimdiden Veli Küçük'ün dışında, JITEM'le ilgileri üzerinden Susurluk'ta bağlantılı olarak Yalova İl Jandarma Komutanı Arif Doğan, Jandarma Genel Komutanlığı İstihbarat Başkanlığı Şube Müdürü Yarbay Aytekin Özel'in adları ifade edilmektedir. Kısacası her geçen gün sermaye devletinin başka

bir tarafı patlak vermekte, oluk oluk irin akmaktadır. Geline aşamada Susurluk'ta ortaya çıkanın devlet olduğu burjuva politikacılar tarafından bile ifade edilmektedir. En son DTP Genel Başkanı Hüsemettin Cindoruk bunu veciz bir tarzda formüle etti: "Susurluk devlettir." TBMM Susurluk Komisyonu Sözcüsü Mehmet Bedri İncetahtacı ise yaklaşık bir ay önce Susurluk üzerine şöyle demişti: "Önümüzdeki günlerde meydana gelecek gelişmeler, bu meselenin kapatılamayacak kadar derinden açıldığını ve boyutlarında çok daha yukarda olduğunu ortaya koyacaktır... Susurluk davasından yargılananlar cezalandırılmış olsaydı, Susurluk olayı çözülmüş mü olacaktı? Bu olsa Susurluk olayının, bu davadan yargılananların üzerine yıkılması, onlarla sınırlı kalması sonucunu getirirdi." Gerçekten de devlet Ağar'ı, Bucak'ı, hatta Çiller'i yargılasaydı sorun çözülmüş olamazdı. Çünkü Susurluk'un asıl ortaya çıkardığı gerçek ne kendi başına Ağar'ın işkenceciliği, ne Bucak'ın kontrgerilla ile bağları ve ne de Çiller'in sahtekarlığı ve düzenbazlığıdır. Kuşkusuz kaza, bu ortalıkta gerine gerine dolanan "hayırlı vatan evlatları"nın reziliklerini de su yüzüne çıkarmıştır. Fakat Susurluk'ta saklanan asıl gerçek, "çürüyen düzen, çeteleşen devlet" görülmez ve sorun bu temel gerçek üzerinden ele alınmazsa, Susurluk'un adli bir vaka olmaktan öteye bir anlamı olmaz. RP'li İncetahtacı'nın söylediği gibi olay yargılananların üzerine yıkılır.

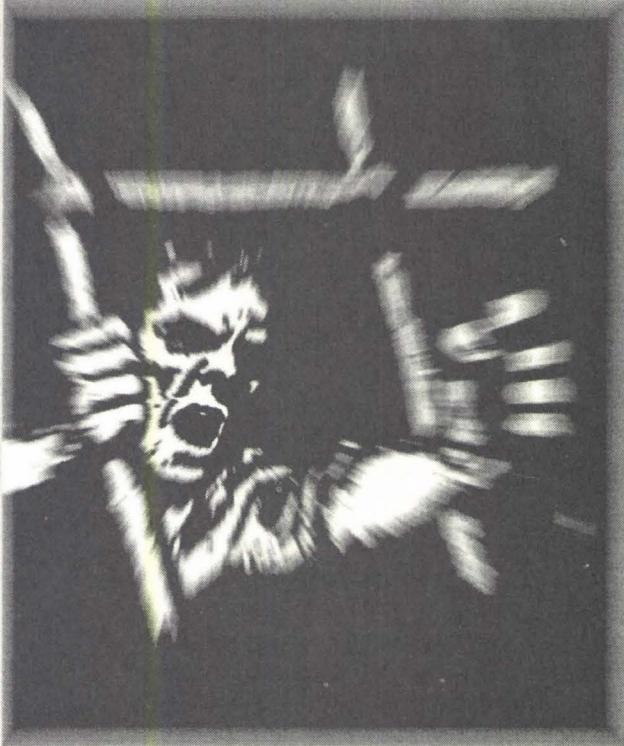
Devlet bugün öylesine pislğe batmıştır ki, bunu bile yapamamıştır. Yani ortaya çıkanı kesip atmaktan bile acizdir. Tüm gelişmeler bir kez daha Susurluk'un hesabını, ancak ve ancak bu kire bulanmamış işçi ve emekçilerin sorabileceğini ortaya koymaktadır. Ve yine açıktır ki, işçi sınıfı sermayenin çete devletine karşı mücadelenin öncülüğüne soyunmadıkça köhnemiş düzen kendisini üretmeye devam edecektir. Bir yandan işçi ve emekçilere sefalet ve zulüm kusacaktır, diğer yandan toplumu kana ve kire bulayan irinini akıtmayı sürdürecektir.

Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri bedel ödeterek koruyacağız!

ANASOL-D hükümetinin işbaşına gelmesiyle beraber zindanlardaki devrimci, yurtsever ve komünist tutsaklara karşı saldırılar yeni bir boyut kazandı. Koşullar arası gidiş gelişler de dahil birçok hakkın gaspına yönelik peşpeşe yayınlanan genelgelerle birlikte "hücre tipi cezaevleri" projesi de toplumun gündemine sokuldu. Hücre tipi cezaevi olarak inşasına başlanan yeni cezaevlerinin yanı sıra, siyasi tutusakların bulunduğu tüm cezaevlerinde bazı koşullar bozularak hücreler oluşturuldu. Geline aşamada 5 bin kadar birer ve üçer kişilik hücre hazır beklemektedir. Başta Erzurum ve Antep olmak üzere özellikle Kürdistan'daki bazı cezaevlerinde ilk denemeler yapılmış, bazı yurtsever tutsaklar hücrelere atılmıştır.

Peki nedir hücre tipi cezaevleri ve hücrelerle ne amaçlanıyor? Aslında bu uygulama ne Türkiye'de ne de dünyada yeni değil. Dünyanın birçok yerinde siyasi tutsaklar yıllarca mahzenlerde ve aslan kafeslerinde en iğrenç işkenceler eşliğinde teslim alınmaya çalışılmıştır. Vietnam, Angola, Arjantin ve Çin'in yanı sıra Almanya, Fransa, İngiltere ve ABD gibi ülkelerde aslan kafeslerinde ve mahzenlerde katledilen, sakat bırakılan ya da kobay olarak kullanılan siyasi tutsakların sayısı az değil. Tek kişilik hücre sistemi tutsakların ortak direnme ve kendilerini savunma olanaklarını tümüyle ortadan kaldırma ve onları tümüyle celladın insafına bırakmayı amaçlamaktadır. Ve bu özelliğiyle de hertürlü insanlık dışı uygulamaya en uygun koşulları hazırlamaktadır. Böylelikle cellatlar dilediği zaman bir devrimci tutsağı hücrelerinden alma, siyasi kimlik ve kişiliğinden soyutlamak için hertürlü işkence ve teslim alma yöntemini devreye sokma olanağına sahip olacaklar. En iyi ihtimalle düşünceler dahi, yıllarca toplumdan ve dava arkadaşlarından soyutlanarak dört metre kareye "mahkum" edilmiş tutsaklar derin psikolojik sarsıntılara uğrayacaklardır..

Anti-komünist histeriyle işçi sınıfı ve ezilen emekçi halkların sınıfsal ve ulusal mücadelelerine karşıtlık temelinde örgütlenen Türk burjuvazisi, tarih boyunca ırkçı, gerici, şovenist bir ideolojiye dayanmıştır. Devlet, devrimcilere ve komünistlere karşı savaşında dünya



gericiliğinin tüm kafatasçı ve kontra yöntem ve deneyimlerden en zengin biçimde yararlandı ve sistematik bir biçimde uygulayageldi. Öyle ki gelinen aşamada bu yöntemlerle özdeşleşen bir kontra-çete devleti ünvanına sahiptir. Her zaman belirttiğimiz gibi zindanlara yönelik saldırı işçi sınıfı ve emekçilere yapılan saldırının bir parçasıdır. Sınıfsal ve ulusal mücadelenin belirleyici bir cephesini oluşturan devrimci, yurtsever ve komünistleri teslim almak, kişiliksizleştirmek ya da fiziki imha yoluyla bertaraf etmek sermaye devleti için canalcı öneme sahiptir. Bu anlamda sınıf mücadelesi sürdüğü sürece, dışarıda olduğu gibi zindanlarda da devrimciler faşist sermaye devletinin en vahşi saldırılarının birinci hedefidirler. Bugün ANASOL-D hükümetinin büyük bir iştahla gündeme getirdiği hücre uygulaması da bu sınıf savaşımının mantığı içerisinde anlamını bulmaktadır.

Ne var ki sermaye devleti, zindanlara dönük saldırı politikalarıyla dönem dönem kısmi sonuçlar alsa da, en son '96 SAG ve ÖO direnişinde olduğu gibi, genelde devrimci tutsakların direnişi karşısında hezimete uğramıştır. Buna rağmen her defasında daha da yoğunlaştırılmış savaş taktik ve politikalarıyla zindanlardaki devrimci, yurtsever ve komünist tutsaklara saldırmaktadır. Kısacası sınıf savaşımının mantığını kendisini burada üretmektedir.

Her koşulda bileşeni ve tarafı olduğumuz sınıf savaşımının gereklerine uygun davranmak; düşmanın saldırılarını karşı saldırıya dönüştürmek, kazandığımız mevzileri korumak ve yeni mevziler

kazanmanın mevzisine dönüştürmek düşmanı teslim almaktır. Bugüne kadar olduğu gibi, bugün somut olarak gündeme gelen hücre saldırısına karşı da perspektifimiz budur. Biz EKİM'ci tutsaklar hiç bir koşulda hücrelere gitmeyi kabul etmiyoruz. Düşmanın bu doğrultuda olası bir zor kullanımına karşı, bedel ödeme ve ödettirmeyi esas alan her türlü savunma ve saldırı hakkımızı kullanacağız. Bu çerçevede tüm EKİM'ci tutsaklar, bulunduğu zindanın özgül koşullarına uygun değişik eylem biçim ve yöntemlerini diğer devrimci ve yurtsever tutsaklara önererek, ortaklık yakalamak için

tartışmayı sonuna kadar sürdürecektir, sonuçta hücrelere gitmeyi kabul etmeyen ve hücreleri düşmanın başına yıkmayı esas alan devrimci dostlarla ortak direniş ve eylem örgütlenmesine gideceklerdir. Hücre uygulamasına karşı direniş ve düşmana geri adım attırmayı esas alan bu süreçte direnişin motor gücü zindanlar olsa da, bugüne kadar olan deneyimler şunu açıkça göstermiştir: Düşmana esas olarak geri adım attıracak ve kalıcı kazanımlara dönüştürecek bir süreç ancak zindan direnişinin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere maledilmesi ve sahiplenilmesini sağlamaktır. Bu, zindanlarda ve dışarıda eş zamanlı ve koordineli bir direniş sürecinin örülmesi anlamına geliyor. Örneğin zindanlarda mümkün olan en geniş katılımı nispeten dışarıya da duyarlı kılacak ve hücrelere karşı direniş kamuoyunun gündemine sokacak basitten üste doğru bir eylem süreci izlenmelidir. Dışarıda ise, mümkün olduğu yerde devrimci yapılarla beraber oluşturulacak komite ve platformlarla sorunu geniş işçi ve emekçi kesimlere taşımak, duyarlı demokrat kişi ve kurumları harekete geçirerek kitleler sokağa taşınmalıdır. Bu görevler bugün sürmekte olan "1 Dakika Karanlık" eylemiyle bütünleştirilmelidir.

**Genelgeleri Yırtacak
Tabutlukları Yıkacağız!
Bedel Ödeyerek
Kazandığımız Mevzileri
Bedel Ödeterek Koruyacağız!**

**Tüm Cezaevlerindeki EKİM
Davası Tutsakları Adına
Habib GÜL**

Hücre inşaatları hızla sürüyor! TABUTLUKLARA HAYIR!

MGK'nın 28 Şubat toplantısında karara bağladığı, ANASOL-D hükümeti Adalet Bakanlığı'nın da 14 Temmuz Genelgesi ile yasallaştırdığı "hücre tipi cezaevi" sisteminin uygulanması ve yaygınlaştırılması için çalışmalar son sürat devam ediyor. Devrimci tutsakların büyük bedeller ödeyerek aldıkları haklara yönelik kapsamlı bir saldırı olarak düşünülen tabutlukların inşası mümkün olduğunca gizli tutulmaya çalışılıyor. Amaçlarının "Avrupa standartları ölçüsünde cezaevleri" olduğu ve bu uygulamanın "Eşcinseller, psikopatlar ve hücrede kalmak isteyenleri kapsayacağı" gibi yalanlar yayan devlet yetkilileri, herşeyden önce karşı tepkileri dizginlemek istiyor. En fazla da zindanlarda yeni bir direniş dalgasının yayılmasından ve dışarı ile buluşmasından endişe ediliyor.

Yaşadığımız şu dönemde dışarıda işçilere, emekçilere ve devrimcilere yönelik baskılar ve saldırılar cezaevleriyle paralel gidiyor. Bu bir tesadüf değil, çünkü faşist sermaye devleti devrimci tutsakların sesinin, ezilen sınıf ve halkların sesi olduğunun, kalplerinin birlikte attığının bilincinde.

Ancak kitle hareketindeki durağanlık, saldırılara karşı tepkilerdeki zayıflık sonucu sermaye rejimi şon derece pervasız davranabiliyor. Öyle ki bir yandan, ekonominin kötü durumda olduğu gerekçesiyle zam ve kemer sıkma politikalarına hız verirken, diğer yandan cezaevi inşaatları için hiç bir masraftan kaçınıyor. Bartın, Niğde E Tipi, Ankara Merkez Kapalı, Ermenek, Malatya, Sivas, Antep Özel Tipi, Adana Kürkçüler, Konya E Tipi cezaevlerinde hücrelerin inşası tamamlandı ve birkaçında yaşama geçirildi. Beşiri, Uşak E Tipi, Bergama Özel Tipi, Elazığ E Tipi, Nevşehir, Ceyhan, Iskenderun, Elbistan Özel Tipi, Ordu, Giresun, Trabzon cezaevlerinde ise hücre inşaatı çalışmaları sürüyor.

IHD Ankara Şubesi'nin 18 Ekim'de hücre tipi cezaevleri ile ilgili verdiği brifingte "Cezaevi İzleme Komitesi" üyelerinden Av. Ender Büyükcülha, MGK'nın siyasi tutuklular üzerinde baskı oluşturmak için yeni yasayı yaptırdığını ve 45 cezaevinde sisteme geçirilmek üzere olduğunu belirtti. Hücre tipini siyasi tutsakları sindirmenin, itirafçılaştırmanın, fiili olarak yok etmenin tek yolu olarak gören sermaye devleti, tüm Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde ajanlığa zorlama, tedavilerin engellenmesi, sevklerde ve duruşma gidiş-dönüşlerinde dayak, küfür, psikolojik baskı, ziyarete gelen ailelere tehdit ve baskı, ziyaret sürelerinin kısıtlanması, getirilen eşyaların tahrip edilerek kullanılamaz hale getirilmesi, duvarlara ölen gerilla resimlerinin asılması gibi tahrik edici uygulamalarla provokasyon ortamı yaratmaya çalışıyor. Yoğun şekilde artan bu baskı ve yoketme girişimlerine karşı birçok cezaevinde devrimci tutsaklar, sayım vermeme ve açık grevlerine başladılar. Fakat bunlar dışarıdan desteklenmediği, kamuoyuna yayılmadığı ve topyekün bir direnişe dönüşmediği takdirde saldırının önünü almak da mümkün olmayacaktır. Ucu ise yine biz işçi ve emekçilere yönelecektir.

Hücre inşaatlarının derhal durdurulması ve yapılan baskılara son verilmesi için sesimizi yükseltelim! Unutmayalım ki devrimci tutsaklara yapılan her saldırı bize yapılmış sayılır! Üzerimizdeki saldırıların yoğunlaşmasına, baskı ve terör ortamının daha da koyulaşmasına seyirci kalmayacaksak "Tabutluklara hayır!", "Zindanlar yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!" taleplerini yaygınlaştıralım!

GİNTEM direnişi dersleri

Bursa'da Nisan ortasından Temmuz sonuna dek süren bir direniş yaşandı. GİNTEM direnişi... "Çöpçü uyandı!" sloganıyla aylar süren bir direniş yürüten 100 civarında işçi, direnişin Temmuz başında Ankara'ya taşınmasına kadar, hemen her gün işgal etti Bursa'nın gündemini. Yürüyüşler, basın açıklamaları, radyo ve televizyon programları, afiş ve bildiri çalışmaları, gözetlileriyle patronlar sınıfının nefretini, işçi sınıfının ise sempatisini kazandılar.

Direniş, patronun sendikalaşma çalışmasını tensikatla kırma teşebbüsüyle başlamıştı. "Atılanlar Alınsın!" sloganıyla toplu iş bırakmaya gidildi. Bunun üzerine GİNTEM patronu, toplu tensikatla karşı saldırıya geçecekti. Böylece başlayan GİNTEM direnişi, 3 ay boyunca tek bir talep için, "Atılanlar alınsın, başka çare yok!" sloganında özetledikleri "sendikalı işe dönüş" talebi için mücadele ettiler.

25 Mayıs'ta yapılmak istenen Ankara yürüyüşü eylemin polis zoruyla ve 50'yi aşkın direnişçiyle, destekçisinin gözetlilerine alınmasıyla bastırılmasına kadar sürekli bir eylemlikle yürütülen direniş, bu tarihten itibaren zayıflamaya başlamıştı. Eylemlerin yerini ANAP'ı kovalama oyunu aldı. Temmuz başı ve ortasında iki kez Ankara'ya gidildi. ANAP'tan sözler alındı. Açıklamalar yapıldı. Aynı süreç GİNTEM direnişinin parça parça dağılma sürecini de anlatıyor. 25 Mayıs'la 17 Temmuz (ikinci Ankara ziyareti) arasında 100 civarında direnişçiden geriye kala kala 30-40 kadarı kalmıştı. Bunlar da Ankara'dan dönüşte kendilerine iş aramaya başladı. Sendika Bursa'dan ayrıldığında sendika binasında bir tek işçi kalmıştı.*

GİNTEM direnişi, talebini elde edememesine rağmen, pek çok kazanımla ve ardında bıraktığı bir dizi erdemle sonuçlanmıştır. Bugün önemli olan bu dersleri çıkarmak ve onlardan yararlanabilmektir.

Direnişi yaratan koşullar: Taşeron sistemi ya da vahşi kapitalizmin dönüşü

Bursa Büyük Şehir Belediyesi 1992 yılında çöp toplama (temizlik) işlerini özelleştirdi. GİNTEM, bu süreçte ihaleyi alan 3 şirketten biri. İşe başladığında tek aracı olduğu, bugün ise 60 civarında araçla çalıştığı söyleniyor. Sırf görüldüğü kadarıyla bile 5 yılda 60 kat bir büyüme sağlayabilmek için, nasıl bir sömürüye gerek duyulduğu açıktır. Özetle; sigorta yok gibidir. İşçinin çoğu kayıtdışı çalıştığı, kayıtlı olanların sigortasının da yarıyariye ödenmediği

sendika sürecinde açığa çıktı. Çalışmanın sınırı yok. Sabahın köründen, gece yarısına dek süren bir işgünü. Servis yok, yemek yok. Asgari ücret hakim. Ama yeterli gelmiyor bu aç gözlü asalağa. Zihinsel özürlü gençleri çalıştırmayı çok seviyor. Asgari ücretinden de çalabilmek için; maaş zarflarına özellikle bozuk para koyuyor. 10 milyon yerine 7-8 milyon. Sayı sayamamasından yararlanıyor özürhükümler vb. vb.

Taşeron sisteminin neden sınıfı köleleştirme saldırısının temel aracı yapıldığının somut bir kanıtını oluşturuyor GİNTEM. Ve direniş tüm pislikleriyle teşhir ediyor bu sistemi. Sistemi, çünkü belediyesi, hükümeti, polisi, yargısıyla tüm sistem destekliyor GİNTEM patronunu ve onun şahsında taşeron sistemini. Sömürü sistemi, kendi saldırı politikasının ürünü bu düzeneği, bu kanlı çarkı bütün gücüyle korumaya alıyor. Sadullah GENCER'in baştan sona çiğnediği bu devletin yasalarıdır. İş yasaları taşeron patronlarının ayakları altında paspas olmuştur. Ama devlet kendi yasalarının takipçisi olmak bir yana, yasalarını kendisi de çiğneme pahasına GİNTEM işçisinin yakasına yapışmıştır.

Çalışma şartları nedeniyle taşeron işlerde, doğaldır ki sınıfın en muhtaç kesimiyle, işsizler ordusunun yarı-aç neferleri istihdam edilmektedir. Bu da taşeron işçisini bu ilkel kölelik dayatmalarına boyun eğmeye, sesizce katlanmaya itiyor. Ve onların, sadece sistem tarafından değil, ama işçi sınıfının belirli bir iş düzenine sahip kesimleri tarafından bile horlanmasına neden oluyor. "Taşeron işçisi örgütlenmez, taşeron işçisiyle mücadele edilmez" zihniyetine sahip sendikaların da hakim olduğu koşullarda, bin kat artıyor taşeron işçisinin sefaleti.

GİNTEM işçisi bu kölelik şartlarına tam 5 yıl katlanıyor. Ne bir devrimci ve hatta ne de sendikal bir çalışmayla karşılaşmıyor. Hiç kimse ilgilenmiyor onların kölelikleriyle. Tamamıyla kendiliğinden bir patlamayla "Yeter!" diyorlar bir gün. Patronu şikayet için belediyeye yürüyorlar ve her şey böylece başlıyor. Sendikayı da kendileri araya araya buluyorlar. Birkaç ileri işçinin çabası dışında hiçbir ön çalışma, hiçbir öz örgütlülüğe sahip olmayan GİNTEM direnişinin sesini bu kadar gür kılan, tüm olumsuzluklara rağmen böylesine güçlü yaşanmasına yol açan nedir sorusunun yanıtını aramak gerekiyor biraz da.

Sınıf hareketinin durumu

GİNTEM direnişi sınıf hareketinin

bir genel durgunluk döneminde yaşandı. Hareketin neredeyse dibe vurduğu bir kentte, Bursa'da gelişti. Son 5 yılda, denilebilir ki, tek bir direniş yaşanmamıştı Bursa'da. Örnek olsun diye vermek gerekiyor; Direnişin ön günlerinde TOFAŞ'ta yaşanan toplu tensikat tam bir suskunlukla karşılandı. Hareketin bu durumu, bu yönden GİNTEM'i yalnızlaştıran, bu anlamda gücünü kıran bir etken olurken diğer yandan da ona, karanlıkta patlayan bir ışık, sesizlikte atılan ilk kurşun gücü verdi. Yaprak kımıldamayan ortamda GİNTEM direnişi, varlığının ve gücünün üstünde bir etki bıraktı.

Bu koşullarda doğaldır ki, Bursa işçisi GİNTEM direnişine elle tutulan bir destek, bir sınıf dayanışması sağlayamadı. Direniş hemen tamamıyla kendi özgücüne güvenmek, buna dayanmak zorunda kaldı. Bir ön çalışma ve öz örgütlülüğün yoksunluğunun zayıflığı biraz böyle telafi edildi. Direnişten, sınıftan bir yankı bulamadıkları oranda birbirlerine, sendikalarına ve mücadeleye daha sıkı sarılmak zorunda kaldı. Birikmiş bir öfkeyle başlayan direniş, bir özgüven geliştirerek ve güçlenerek ilerledi.

GİNTEM direnişinin sınıf hareketine etkisi

Direnişin ilk ve erken etkisi doğaldır ki, yaşandığı kentte görülecekti. Nitekim çok geçmeden görülmeye de başladı. Artık Bursa işçisi tensikatları eskisi kadar suskunlukla karşılamıyordu. Henüz ses çıkarıcı eylemler ortaya çıkmadıkça da, gerek direniş sırasında gerekse arkasından hemen her tensikat belirli bir tepki aldı. Birkaç saat, birkaç gün süren direnişler yaşandı. Özellikle sendikalaşmanın en yoğun olduğu tekstil işkolunda örgütlenme çalışmaları arttı. En ağır ve en kötü koşullarda yaşanan bu başkaldırı, denilebilir ki, Bursa sanayi işçisini biraz utandırdı. "GİNTEM işçisinin bile..." başardığını, neden fabrika işçisi başaramadı?

Direnişin uzun vadede sınıf hareketinin geneline yapacağı etki ise daha farklı bir alanda olacak.

NETAŞ grevine benzer bir etkidir bu. NETAŞ nasıl 12 Eylül karanlığının "bu yasalarla grev yapılmaz" kara düşüncesini silip süpürdüyse, GİNTEM direnişi de "taşeron işçisi örgütlenemez, taşeron işçisiyle mücadele yürütülmez" anlayışına vurulan ilk darbe oldu.

Direnişin GİNTEM işçisine etkisi

GİNTEM direnişi "sendikalı olarak işe dönüş" talebini elde edemeden sonuçlandı. Bu sonuçtan bakıldığında

yenildi. Fakat bu direnişten kazançlı çıkan ne GİNTEM patronu ve ne de patronların sömürü düzeni değil, GİNTEM işçisi ve genelde işçi sınıfı hareketidir. Direniş sınıf hareketimize birkaç militan kazandırarak katkıda bulunmuştur. Yaşadığı kentin işçisini mücadeleye teşvik ederek katkıda bulunmuştur. Bunlar bizim için kalıcı kazanımlardır.

GİNTEM patronunun sözde zaferi ise son derece iğretidir. Sendikalaşmanın önüne şimdilik geçmiş görünüyor. Ama hiçbir zaman ve asla yeni bir örgütlenme çalışmasını engelleyemez. Patronların devletine gelince; GİNTEM işçisine her saldırısında kendi yapısını ve görevini teşhir ediyordu. Direnişin ilk günü GİNTEM işçisinin çoğunluğu devletin niteliği hakkında hiçbir gerçek bilgiye sahip değildi. Çevik kuvvet direniş yerine geldiğinde alkışlıyorlardı. Kendileri haklı oldukları ve patron haksızlık yaptığına göre devlet onlara desteğe gelmişti. Oysa birkaç saat içinde işin renginin böyle olmadığını anlayacaklardı. Önce polis nezdinde tanındılar devleti. Sonra mahkemesi, valisi, belediye başkanları, muhalefet partisi, iktidar partisi ve diğer kurumlarıyla. En hızlı ve en sağlam mücadele okulunda öğrendiler. GİNTEM işçisi bu 3 aylık mücadele okulunda bütün yaşamı boyunca edinmediği pek çok bilgi edindi. En önemlisi ve gelecekteki mücadelelerinde temel edindiği de, patron-patronlar sistemi ve patronların devleti hakkındaki bu temel bilgilerdir.

Bu temel bilgiye ek olarak; sınıf dayanışmasının yakıcı önemi kavranmıştı direnişte. Grev kırıcılığı bu dayanışma yoksunluğunda etkili olabilmisti çünkü. Ve gene, bütün gücüyle (polisyle, mahkemesiyle) yüklenen sistemin karşısında yapayalnız kalmanın devlete verdiği cesareti görmüştür çünkü. Özellikle Ankara yürüyüşünün devlet terörüyle engellenmesi arkasından; "şuraya, fazla değil, bin işçi gelseydi polis ne yapabilirdi?" sorusu dolaşıyordu direnişçiler arasında. Yanıt ise aynıydı: "Cesaret edemezlerdi saldırıya."

GİNTEM işçisi, ilk gün yapamadığı bir şeyin, işi durdurmanın, bir direniş için ne kadar temel bir rol oynadığını da gördü. İşin devam etmesi direnişin temel sorunu oldu. Bu bilgiye ulaşması fazla uzun da sürmedi. Çünkü aynı sendika tarafından gerçekleştirilen Kartuşaş işgaliyle başarı 2 günde sağlanmıştı. GİNTEM işçisinin büyük çoğunluğu, devrimci düşüncelerle ilk kez direniş sırasında karşılaştı. O güne dek hakkında bir şey duyduysa, bu

*Direnişin ve direniş komitesinin en aktif elamanlarından birisi olduğu için Nakliyat-İş'in radyo ve televizyon programlarına çıkardığı, "Doktor'un bütün kitaplarını okutarak örgütlemeye çalıştığı tek işçi. Bu aynı işçi için bugün Nakliyat-İş (aynı anlama gelmek üzere Devrimci Mücadele çevresi), Kızıl Bayrak'a kara çalabilmek adına utanmadan; "... bizim ancak sendikal çerçevede ilişki kurduğumuz ve direnişin en militanlarından dökülen bir iki zavallı..." diyebilmekte. Gazetemizde çıkan GİNTEM değerlendirmeleri ve röportajları Nakliyat İş'i çok rahatsız etmiş olmalı ki, her yere faksladıkları bir basın açıklamasında bu ve buna benzer küfür ve yalanları üretmişler. Tüm Bursa kamuoyunun açık tanıklığındaki olaylar hakkında, bu derece utanmazca yalanlara başvurmanın Nakliyat-İş'çilere ne yarar sağladığı hakkında en ufak bir fikrimiz yok. Fakat direniş hakkında yazdıklarımızın tanığı yine Bursa işçi kamuoyudur, GİNTEM işçileridir, bizzat Nakliyat-İş'in kendi yayınlarıdır.

"Direniş talebini elde edemedene dağıldı" dedik öfkelenildiler. Peki kendileri ne diyor bu konuda? "Sonuç olarak, şu anda belli sayıda işçi işbaşı yaptı. Üç ayı aşkın bir süredir direnen arkadaşlarımızdan bir kısmı çöpcülükten daha iyi şartlarda iş buldu. Sendikamızın işyerinde yetkili sendika olmayacağı için tazminatlarını almayı tercih ettiler." (Nakliyat-İş Eğitim Dizisi, I. Sf:74)

Yoksa, aynı kitabın bir başka sayfasında (sf: 136) yazdıkları "... Direniş başarıyla sonuçlandı. İşçiler gruplar halinde işbaşı yapmaya başladı." değil. Bizce, acı da olsa gerçekleri ifade etmekten kaçınmamak gerekiyor. Rafik Kapalı'nın Bursa'da yazdığı ve dağıtıldığı GİNTEM gerçeğinin sadece bir parçası ve çok da önemli olmayan bir parçası. Diğer yanda koskoca bir direniş ve bunun sınıf hareketine kazandırdıkları var.

GMİS'te İşçi Kıyımı

Direnışı zayıflatan bazı etmenler

Direnışin iki zayıf noktasına yakından değindik. Bunlardan biri kendiliğindenlik-örgütsüzlükte ifadesini bulan iç zayıflıktır. İkincisi de içinde bulunulan durumun, sınıf hareketinin durgunluğunun yarattığı dış zayıflıktır.

Direnışin üçüncü zayıf noktası önderliğiydi. Nakliyat-İş'in sınıfa, sınıf hareketine ve devrimci hareketlere yaklaşımı direnişin diğer bir zaafiyetini oluşturmuştur.

Sendikanın bir işgale yanaşmamasının nedeni GİNTEM işçisini tanımamak-güvenmemektir. Talebini elde edememenin işi durduramamakla somut bağlantısı açıktır. Böylece zayıflık ilk günde başlamıştır.

Polis direnişin ilk günlerinde işçinin geriliğini kullanarak devrimcilere karşı onları kışkırtmaya çalışmıştı. Başaramadı. Kendi işçi düşmanı rolünün de bunda payı vardı. Bu uğursuz rolü sonradan Nakliyat-İş'çiler üstlendi. Halen de sürdürüyorlar. Bu düşmanca kıskançlıkla GİNTEM işçilerinin tüm devrimci çevrelerle ilişkilerini koparabilmek için herşeyi yaptılar. İşçinin elinden gazete-kitap toplamak, konuşma yasağı getirmek dahil olmak üzere. Bu tutum, işçinin daha hızlı gelişmesini engelledi.

Son olarak Nakliyat-İş'çilerin özelleştirmeye karşı mücadelede seçtikleri hedef, her yerde farklı naylon hedeflerdir. GİNTEM'de ANAP, ALBAYRAK'ta REFAH gibi. Oysa özelleştirme uluslararası sermayenin dünya çapında uyguladığı bir saldırı politikasıdır ve işçi sınıfının gerçek muhatabı düşman sınıf ve onların sistemi olan kapitalizmdir. Eğer bu sınıfa bir temsilci aranacaksa o da kapitalist devlet olabilir.

GİNTEM direnişi, GİNTEM patronuyla Bursa Belediyesi'ni hedef aldığı aktif sürecinde yorulup dağılmadı. Tam da ANAP'a kilitlendikten sonra, sahte hedef, sahte umutlar peşinde yoruldu. Bu aşamadan sonra dağılmaya başladı. Ve sonunda kendi kendine söndü.

GİNTEM işçisi, başladığı gibi kendiliğinden bitirdi direnişi. İşçi sınıfı bu deneyimlerin derslerinden yararlanacaksa eğer, olumsuzla-olumsuzuyla doğru dersler çokarmak zorundadır. GİNTEM üzerinden bu derslerin ana başlıkları özetle şöyle çıkarılabilir.

1- Örgütlenmek ilk ve en zorunlu halkadır. En ileri işçilerin oluşturduğu bir komite olmazsa olmaz zorunluluktur.

2- İşçi sınıfının asıl gücünün üretimden geldiği asla unutulmamalı ve öncelikle iş durdurmanın planı yapılmalıdır.

3- Pratiğin dersiyle yetinilmemeli, kitle eğitimi için ek araçlar (yayın, seminer, tartışma vb.) devreye sokulmalıdır.

4- Hedefler doğru seçilmeli, politikaların oluşturulmasında işçi sınıfı biliminden sonuna dek yararlanmalıdır.

Ve son olarak, bir direniş talebini elde edemeden de sonuçlanırsa, kazanımları kalıcılaştırabilmek için ruh birliği kurmanın yollarını aramak gerekiyor. Direnişçilerin kendi arasında ve sınıfın direnişçilerle dayanışmasını sürdürmek, direnişçilerin yetiştirdiği öncülerin yalnız kalarak sistem tarafından ezilmesini engellerebilmek gerekiyor. Kızıl Bayrak'ın direniş dağıldıktan sonra da GİNTEM işçileriyle dayanışma kampanyası açması, gücü oranında bir eğitim fonu oluşturarak birkaç işçinin çocuğunun okula başlamasına önyak olması bununla bağlantılıdır. Sendikanın bıraktığı noktadan sosyalistlerin devam etmesi, sendikal politikayla sosyalist politikanın soluk farkının göstergesidir.

GMİS Olağanüstü Genel Kongresinde rakibi Salahattin Ataman'ı safdışı eden Ş. Denizer, kongre ertesinde sendikada bir tasfiye hareketi başlattı. GMİS'te çalışan Tez-Koop-İş'e üye, aralarında işyeri baş temsilcisi ve şube yöneticisinin de olduğu 15 işçi, ellerine iki satırlık bir yazı tutuşturularak kapı dışarı edildi. GMİS yönetimi, arkasından Tez-Koop İş'in görüşme önerilerini de reddetti. GMİS yönetimi bu çalışanların kongre sürecinde S. Ataman'ı desteklediklerini iddia ederek, sağlam bir örgüt istedikleri için bu yola başvurdıklarını söylüyor. Gerekçe olarak da; yeni yönetimin özelleştirmelere karşı çetin bir mücadele kararı aldığını, bunu engelleyecek her türlü gücü de yok edecekleri demojisini gösteriyorlar.

İşten atılmaların arkasından Tez-Koop İş Zonguldak Şubesi, maden işçilerine dönük bir bildiriyle 20 Ekim'de GMİS önünde yapacakları basın açıklamasına katılma çağrısında bulundu. Bildiri aynı gün ocaklarda ve çarşıda bizzat öncü maden işçileri tarafından dağıtıldı. 20 Ekim'de GMİS önünde yapılan basın açıklamasına Tez-Koop-İş Genel Sekreteri Faruk Üstün, şube yöneticileri, atılan GMİS çalışanları, öncü maden işçileri katıldılar. Burada Faruk Üstün tarafından yapılan açıklamada; Ş. Denizer'in bir sendikacı gibi değil bir patron gibi davrandığı, işten atmanın hiçbir

gerekçesinin olmadığı, bunun sermayeye verilmiş bir prim olduğu belirtilerek, bu uygulamaya karşı başta Ankara olmak üzere Türkiye'nin her yerinden mücadele edeceklerini ve Ş. Denizer'den hesap soracaklarını söyledi. Arkasından söz alan bir maden işçisi bordrosunu göstererek, "Onların parasını biz veriyoruz, SSK'dan daha fazla yöneticilere para kesiyorlar. Ş. Denizer böyle bir şeye nasıl cesaret edebilir, bu sendikayı onların kafasına yıkarız." sözleri ile atılan işçileri desteklediklerini açıkladı. Basın açıklamasının ardından GMİS Başkan Yardımcısı Rahmi Yaman'la görüşen Tez-Koop İş yönetimi, buradan da bir sonuç çıkmaması üzerine sendikadan ayrıldı.

Mafyavari uygulamalara sahne olan Olağanüstü Genel Kongre'de rakibi S. Ataman'ı alteden Ş. Denizer'in, kongre sırasında sendikadan 15 işçiyi atmasının nedeni, hiç de bu çalışanların kongrede taraflı davranması değildir. Ş. Denizer sendikadaki bu operasyonla, kongrede işbirliği yaptığı sermaye ve mafya çetelerine yer açma amacı gütmektedir. Dahası, maden işçisine karşı sopa sallamakta, gözdağı vermektedir. Ş. Denizer bu olayla işçi düşmanı kimliğini bir kez daha göstermiştir.

Bu olayın sarsıntısı Zonguldak ve GMİS'le sınırlı değildir. Çünkü Ş. Denizer aynı zamanda Türk-İş Genel Sekreteri'dir. İşten atılan işçiler ise

Türk-İş'e bağlı Tez-Koop İş üyesi işçilerdir. Bu olay sermaye işbirlikçisi Türk-İş bürokrasisi arasındaki çatlağı büyütürken, aynı zamanda işçi hareketinin bu hain güruhu başından atmasının ne kadar acil bir görev olduğunu göstermektedir. Tez-Koop İş Sendikası Zonguldak Şubesi'nin işten atılmalar arkasından bir bildiriyle maden işçisini desteğe çağırması ve maden işçilerinin duyarlı öncü kesimlerinden bulunduğu destek anlamlıdır. Ancak bunu maden işçisi arasında genel eylemli bir desteğe dönüştürmek ve sınıf hareketinin geniş kesimlerine doğru yaymak gerekmektedir.

İşçiyi kapı dışarı edenler; bizim işimiz, aşımız ve kurtuluşumuz için mücadele edemezler, etmediler. Bugün özelleştirmeye karşı güçlü bir örgüt kurmak için işçi çıkardıklarını söyleyenler, artık maden işçisiyle alay etmektedirler. Çünkü GMİS bürokratları özelleştirmeye karşı mücadele değil, saldırının tarafı durumundadırlar. Bunu kendi ağızlarıyla da itiraf etmişlerdir. Ortada artık işçilerin örgütünden daha çok Ş. Denizer ve çetesinin bir mafya örgütlenmesi vardır. Ş. Denizer ve çetesi işçi sınıfıyla alay etmektedir. Başta maden işçileri olmak üzere, işçi sınıfı buna artık dur demelidir.

**Bürokratlar Defolsun,
Sendikalar Bizimdir!**

MGK-TÜSİAD sendikacılarının tasfiye hareketi

DISK'in 10. Genel Kurulu'ndan seçimi kazanarak çıkan Rıdvan Budak tayfası, ilk iş olarak devrimci sendikacıları tasfiyeye girişti. Kuruldan 3 ay önce kesin ihraç istemiyle disiplin kuruluna verilen Genel-İş İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Mehmet Karagöz, ancak kuruldan sonra ihraç edilebildi. MGK-TÜSİAD sendikacıları bununla da kalmayıp, Genel-İş'in Diyarbakır dışında kalan 9 bölge şubelerini de kapatıp, bütün şubeleri Diyarbakır'a bağladılar. Bunlar kamuoyuna yansıyan ve tepkilerle karşılanan gelişmeler.

Bu gelişmeler DISK'in, R. Budak şahsından girdiği batağı bilenler için şaşırtıcı değil. DISK'i, sermayenin tam bir kalesi haline getirmeye çalışan MGK-TÜSİAD sendikacılığı, fırsat buldukça DISK'e bağlı sendikalarındaki devrimci sendikacıları tasfiye hareketine girişmekten geri durmadı/durmuyor.

DISK Genel Kurulu'nda R. Budak şahsında bürokratik merkezi yönetime karşı, Genel-İş'ten muhalif bir hareket yükselmişti. Bugünkü saldırı, devrimci sendikacıların önderliğindeki bu muhalif gücedir. DISK içinde sadece Genel-İş'te değil; Limter-İş, Nakliyat-İş gibi başka sendikalar için de aynı şekilde devrimci sendikal mevziler

bulunmaktadır.

R. Budak öncülüğündeki MGK-TÜSİAD sendikacılığı, başından itibaren bu mevzilere saldırmak için fırsat kollamaktadır. Bursa'da Tekstil sendikasıdan ihraç edilen A. Osman Şen bunun yakın örneklerinden biridir. OLEYİS yönetimini tasfiye çabası, Nakliyat-İş Genel Başkanı A. R. Küçükosmanoğlu'na yönelik baskılar ise saldırının planlanan ve yeni uygulamaya sokulmaya çalışılan örnekleri olarak sayılabilir.

Peki bu hız, bu pervasızlık neden? Bilindiği gibi 6 Ekim'den bu yana Türkiye'de bulunan IMF heyeti, MGK-TÜSİAD hükümetiyle yeni bir saldırı programı/paketi oluşturmak için çalışmalar yapmaktadır. Öte yandan, saldırı programını hayata geçirecek ya da bunu kolaylaştıracak araçların da hızla yaratılması istenmektedir. ESK bu araçların başında gelmektedir. DISK yönetiminin böyle hızlı ve pervasız hareket etmesi, ESK içindeki rolünü tam olarak oynamaya yöneliktir. Böylece, sendika bürokrasisi DISK'i dikensiz bir MGK-TÜSİAD sendikacılığı kalesi haline getirip, sermayeye rüşünü bir kez daha ispatlamak peşindedir.

Dikkat edilmesi gereken bir diğer husus ise Mehmet Karagöz'ün ihraç kararının altına imza atanlardan

birinin ÖDP'li olmasıdır. Bu, reformizmin MGK-TÜSİAD sendikacılığını yedeklenmekte hiçbir zorluk çekmediğinin, sınıf içindeki uğursuz rolünden hiçbir utanç duymadığının göstergesidir. Dahası reformizm; özelleştirmelerle, MGK sendikacılığıyla, gözaltında kayıplarla mücadele etmeyi, devrimcileri sahiplenmeyi ihraç nedeni sayan kararların altına imza atarak, bundan sonra da nasıl ilerleyeceğini göstermiş bulunmaktadır.

Başta işçi ve emekçiler olmak üzere sınıftan yana bütün güçlerinin önünde özelde Genel-İş'teki tasfiyelere, genelde ise MGK-TÜSİAD sendikacılığına karşı mücadeleyi yükseltmek görevi durmaktadır. Devrimci sendikacıların açık grevi, imza kampanyaları, basın açıklamaları, fax-telefon eylemleri vb. üzerinden yürüten mücadelelerine aktif katılım ve destek sağlanmalıdır. İşçi ve emekçiler bu saldırılara olduğu kadar, bunlara ortak olan reformizme karşı da mücadeleyi yükseltmeli, onun sınıf içinde oynamaya çalıştığı/oynadığı rolü mahkum etmelidirler.

**Kahrolsun MGK-TÜSİAD
Sendikacılığı!**

Tıbset direnişinde yaşanan son gelişmeler üzerine Tıbset İşçisi Daha Fazla Bedel Ödemeyi Göze Almalıdır

Gazetemizde Tıbset direnişini ele alan bir önceki yazımızın başlığı “Tıbset yol ayrımında” idi. Bu yazımız başta başkan Nejat Elibol olmak üzere, sendikacıları rahatsız etmiş olmalı ki, yazı yayınlandıktan sonraki günler ilginç gelişmeler yaşandı. Nejat Elibol hakkımızda küfür ve karalamaya varan bir kampanya başlattı. Bizi işçi toplantılarına almamak tavrını geliştirmeye çalıştı. Dahası onun bu çabası Tıbset işçileri arasında belli bir etki de yarattı.

Yol ayrımında olmak, direnişin tüketildiğine değil, tersine mücadeleye daha inatçı tarzda sarılmak gerektiğine işaret ediyordu. Eğer işçi arkadaşlar yazıyı bir bütün olarak okuma zahmetine girseydiler başkan Nejat Elibol’un dolduruşuna gelmezlerdi. Biz bazı tepkileri alacağımızı bile bile böyle yazdık.

Yıllardır tek tek direnişlerin, sendikacıların ayak oyunlarına nasıl kurban edildiğini gördük. Yenilen her direniş sınıfımızı yıldınlığa daha fazla itmektedir. Tıbset’in kazanması sınıfımız adına bizim ortak sevincimiz anlamına gelecektir. Tıbset’in kazanması için komünistler büyük bir heyecan duyarken Nejat Elibol’un komünistleri direnişten ve sendika binasından kovmaya kalkışmasına karşın yalnızca tek bir işçinin karşı çıkması, Tıbset işçileri için utanç vericidir.

“Düşman ayağa, dost başa bakarmış.” Biz sözümüzü dosdoğru söylerken, Tıbset işçisinin sorunlarını aşmasına yardımcı olmak için söylüyoruz. Yoksa karalamak, kötölemek için değil. Karalamaktan, kötölemekten bizim ne çıkarımız olabilir ki? Sizin dostunuz muyuz yoksa düşmanınız mı? “Tıbset yol ayrımında” yazısını okuduktan sonra, yazının muhatabına karşı tek bir eleştiri getirmezken, oturup bu konuda sohbet etme ihtiyacı bile hissetmezken, Nejat Elibol’un yazıyı sağından solundan kırparak sizi etkilemeye çalışmasına ortak olmanız anlaşılır gibi değil.

Yeri geldiğinde demokrasi lafını ağızından düşürmeyen sendika bürokratları neden yazının muhatabını işçilerin toplantısına çağırıp, tartışmayı denememişler de, arkasından konuşma yapmışlardır. Biz düşüncelerimizi işçi arkadaşlarımızla tartışmak, öneri almak, öneri sunmak isterken, işçi toplantılarının kapıları neden yüzümüze kapatılıyor. Gerekçe hazır “Bizim özel sorunlarımız var.” Hayır Tıbset işçisinin “özel” sorunu, işçi sınıfının gününbirlik yaşadığı sorunlardır. Zaten tüm direnişler bu özel sorunları, kapalı

kapılar ardında halletme anlayışının sonucunda yenilmiyorlar mı? Başkan Nejat Elibol’un asıl sorunu işçiler üzerindeki denetimini yitirme kaygısıdır.

Biz biliyoruz ki, hiçbir direnişin gidişatı güllük gülistanlık değildir. Nesnel olarak bu mümkün de değildir. Direnişin ilerlemesinin sorunlarıyla, gerilemesinin sorunları birbirinden farklıdır. Tıbset işçisini ya ileriye, ya da geriye düşme noktasında yol ayrımında olduğunu vurguluyoruz. Bugün sorunların çözümünde Tıbset işçisi ve sendika tıkanmıştır. Bu tıkanıklığın aşılması için sizlere uzanan eli tersleyerek bir yere varılamayacağını bilmeniz gerekiyor.

Biz o yazıda ne demişiz? Demişiz ki, işçi komitesi bir direnişin beynidir. Bugün Tıbset işçi komitesinin yalnızca adının işçi komitesi olduğunu söylemiş, yeniden ve nasıl kurulması gerektiği üzerine fikrimizi açıklamışız. Şimdi bir işçi çıkar da “bizim işçi komitemiz çalışıyor” derse aslında kendisinin de inanmadığı bir laf söylemiş olur. Bu komite uzun bir zamandır tek bir karar alabilmiş değildir. Hatta kararlarını işçilerin geneliyle tartışmamıştır bile. Nejat Elibol’un gözüne bakan işçiler, işçi komitesinin hangi kararını hayata geçirmişlerdir. İnisiyatifli olmayan bir komite, işçi komitesi olabilir mi? Yine demişiz ki, işçi komitesi şunları, şunları yaparsa güven kazanır. Tıbset işçisi daha aktif, daha tutarlı olur demişiz. Kötü mü söylemişiz? Reslan, Tıbset, Albayrak direnişlerinin ortak komitesinin kurulmasının gerekliliğini söylemek, kurulmamasını eleştirmek yanlış mıdır? Bu yanlış ise, Tıbset işçisi neden aylardır “Yaşasın Sınıf Dayanışması!” sloganını yükseltiyor?

Bunu sürekli ve ısrarla vurgulayan biz komünistleriz. Hatta bunun somut adımlarını bizzat atmışız. Nakliyat-İş’e gidildiğinde bu sorun bizzat konuşulmuş ve Tıbset işçileri de onaylamıştır. İkitellide direnişe geçen tekstil işçilerinin yanına geçildiğinde, ortak işçi komitesini gündeme getiren ve yine Tıbset işçisi tarafından onaylanan bu davranışı yine komünistler sergilemiştir. Reslan gecesinde ortak komite-ortak direniş sloganlarını attıran ve bizzat Reslan işçi komitesine öneri götüren, kabul ettiren yine komünistler olmuştur. Sözde dayanışmayı Bayram Meral gibi bir hainin yanında arayan sendikanın tutumuna rağmen, Petrol-İş İstanbul Şubesinin öncelikle kendi örgütlenişinde olduğu fabrikalardaki işçileri

dayanışmaya çekmediğini söyleyen ve bu yönde zorlayan yine komünistler olmuştur. Sorunun çözümünün “yukarıda” değil tabanda aranması gerektiğini vurgulayan, sendikalı işyerlerinin yemekhanelerinde konuşma teklifini getiren ve bizzat bunu hayata geçirmek için girişimde bulunan yine komünistler olmuştur. Direnişin ta başında, işçi komitesinin inisiyatifliyle hazırlanan ve İstanbul’da çok yaygın tarzda dağıtılmak üzere kaleme alınan bildiriye yine komünist bir işçi yazmış, Nejat Elibol ise bu bildiriye Petrol-İş’e bastırtmak konusundaki sorumluluğundan “işlerim çok” bahanesi ile uzak durmuştur. İşçilerin sendika binasında başboş bir biçimde oturacağına eğitim çalışmalarını yapmasını öneren yine biz olmuştuk. Ve daha buraya yazamadığımız başka örnekler verilebilir.

90 kişiyle başlayan direnişin 40-50 kişiye düşmesinin nedenleri tartışılın da, çözüm önerileri getirilsin demek suç mu? Bu tavır bu tepki niye? 30-35 bin üyesi olan Petrol- İş sendikasının, 90 işçinin ihtiyaçlarını karşılamaya gücü yetmiyor mu?

Bazı işçi arkadaşlar “biz ekmeğe mücadelesi veriyoruz” diyorlar. Bunu söyleyen işçi arkadaşlar, o ekmeği işçilere fazla gören bu düzeni tanımıyorlar demekki. Hangi direniş ekmeğini büyötmek için işçi sınıfının politikalarından uzak durduysa kaybetmiştir.

Yurtdışındaki Ekimci işçiler sembolik de olsa, topladıkları 500 markı gönderdikleri halde, parayı getiren komünist parayı işçilerin önünde kimlerin gönderdiğini söyleyerek vermek istediğinde Nejat Elibol; “Ben burada propaganda yaptırmam” diyerek parayı reddetmiştir. Şimdi Nejat Elibol’a soruyoruz: “Sınıf dayanışması” için MHP ya da CHP para toplayıp getirseydi, bu tür engellere başvurur muydu? Bırakın tepki göstermeyi bol bol teşekkürde bulunurdu. Oysa işçi sınıfının gerçek dostları komünistler ve devrimcilerdir. Bunun hesabını bir gün Tıbset işçisi soracaktır.

Kovulmaya çalışılmamızın temel nedeni “Tıbset yol ayrımında” yazısı değildir. Bu, fırsat kollayan başkan için yalnızca bir gerekçe olmuştur. Asıl sorun, sınıf devrimcilerinin aktif/müdahaleci tutumundan rahatsız olan sendika bürokratlarından kaynaklanmaktadır. Bugün tartışmak zorunda kaldığımız bir çok sorun için, geçmişte Polisan direnişi iyi bir örnek teşkil etmiştir. https://tr.wikipedia.org/wiki/Polisan_Direni%C5%9Fi örneğin sonuçlarını iyi değerlendirmelidir.

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi Olağan Kurulu üzerine Sismat işçisiyle röportaj

S.Y.K.B.: Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi Olağan Kuruluna ilişkin görüşleriniz nedir? Şube yönetimi değiştiği takdirde şu an yönetime aday muhalif metal işçilerinin sorunlarına yaklaşımı nasıl olur?

Sismat (İşyeri temsilcisi): Şimdi ben bir buçuk yıllık temsilciyim. Bu süreç içinde edindiğim tecrübe şudur benim: Şu anki sendikalar sorunlara eğilmekle birlikte, sınıfın sorunlarını çözebilecek sendikalar değildir. Geçmiş dönemde yaşadığımız tecrübeler var. Bir sendikacılık var; “Militan sendikacılık”. Bugün o tarzda bir çizgi yok. Yani düzenin çizgisi içerisinde, o çizgiyi aşamayan, fakat aynı zamanda düzenle uzlaşan bir çizgileri var. Ben işyeri ile ilgili sorunları sendikaya getirdiğim zaman çözümü buluyoruz. () bir gerçek. Sürekli konuşuyoruz. İşçi sınıfının sorunlarını, Türkiye’deki ve dünyadaki sorunları tartışıyoruz. Konuşuyoruz ama bir duyarsızlık var. Burada burjuva sınıfın 12 Eylül darbesiyle işçi sınıfına vurduğu darbeden sonra bu toplumda bir tepkisizlik, kayıtsızlık, ilgisizlik var. Doğal olarak bu işçileri de, bizi de etkiliyor.

Seçimlerle ilgili konuya gelince... Şube yönetimine muhalefet olan arkadaşlar birşey yapabilirler mi? Ben bu arkadaşları yakından tanıdığım için işiye girmedim. Bunların ilişkileri çok düzeysiz, hoş değil. Birbirlerine yönelik kişisel suçlamalar var. Bunları bildiğim için muhalefetin faaliyeti içine girmedim. Esas olarak, siyasi olarak kendi bildiğim kadarıyla işçilere bilinç vermeye ve öğretmeye çalışıyorum. Sınıf nedir? Sendikacılık nedir? Mücadele nedir? Ben esas olarak bu konularda anlaşmak istiyorum. Bizim yapmamız gereken işçilerle birlikte 1 Mayıs’larda, mitinglerde, eylemde olmaktır. Biz bu eylemlere gittiğimizde, ne şimdi şube yönetimine muhalefet olan kesimi, ne de sendika yönetimini görebiliyoruz. Her iki kesim de bu tür eylemlere kendileri gelmedikleri gibi, işçileri bu eylemlere taşıma yönünde de hiçbir çaba göstermiyorlar.

S.Y.K.B.: Sermayenin sınıfa yönelik çok yönlü bir saldırısı var. Sendika bürokrasisi sınıf hareketinin önünde başka bir engel teşkil ediyor. Dolayısıyla sınıfın ihtiyaçlarına yanıt verebilecek yapılarda değil bunlar. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Sismat İşçisi: Sınıfı meydanlara çekmenin, örgütlemenin yolu işçiye siyasi olarak yaklaşmaktan geçiyor. En alttaki ezilen insanların ayağa kalkmasını sağlamak lazım. Bunları eğitmek, örgütlemek gerekiyor. Ama şu an fazlaca başarılı olduğumuz söylenemez. Bunu aşmanın yolu güçlü bir örgütlenmeden geçiyor.

DiSK olsun, Türk-İş vb. olsun resmi olarak düzen sendikalarıdır. Bu doğrudur. İpler bugün bunların elinde. Gerçekten de şimdilik güçlüler ve etkililer. Biz öncü işçiler olaya girdiğimiz zaman azınlıkta kalıyoruz. Bunun yolu asgari müştereklerde anlaşarak güçlü bir örgütlenmeden geçiyor. Yozlaşmış sendikaları bu konuda zorlamak gerekiyor.

Şimdi toplumdaki, günlük sorunları, siyasi sorunları, siyasi iktidarın sorunlarını devamlı olarak fabrikamızda tartışıyoruz. Ben çalıştığım yerde yeniyim. 3 yıllığım. Bizim fabrikamızda işçiler önce boş tartışmalar içindeydiler. Spor, maç vb. boş sohbetler oluyordu. Biz bunları aşık. Artık işçilere şunu vermeye çalışıyoruz: Düzenin sistemli saldırısı var, bizim düşmanımız bizleri sömüren burjuva sınıfıdır. Bir dönem aramızda Alevi-Sünni, Kürt-Türk ayrımı yaratılmaya çalışılıyordu. Bir dönem eylemlere uzak olan işçileri, şimdi eylemlere götürebiliyoruz. İşçilere birşeyler verdiğinde demek ki olabiliyor bu.

Reslan Direniş Komitesi'nden bir işçi ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Güçlü ve Örgütlü Olmayanlar Ezilmeye Mahkumdur!

S.Y.K.B.: Direniş tarihçesini anlatır mısınız?

İşçi: 6 aylık bir çalışma sonucu 26 Haziran tarihinde DİSK'e bağlı Basın-İş'e üye olduk. Bu tarihten 11 Temmuz'a kadar normal çalışıyorduk. Herşey yolundaydı. 11 Temmuz günü saat 11-12 gibi arkadaşlarımızı tekrar Reslan patronları sorguya almaya başladılar. Sendikal çalışma yürüttüğümüzün haberini aldıklarını, doğru olup olmadığını sordular. Arkadaşlarımız böyle bir çalışmanın olmadığını söylediler. Ancak 11 Temmuz akşamı 3 arkadaşımız işten atıldı. Bu arkadaşlarımız ertesi gün işyerine gelerek işlerini geri istediler. Patronların buna cevabı, ekonomik nedenlerden dolayı işi tasfiye ediyoruz, bu yüzden sizleri işe alamayız oldu. Bunun üzerine üç arkadaşımız direnişe geçtiler. İçeride çalışan arkadaşlarımız yemek ve çay saatlerinde, yemeklerini ve çaylarını direnişteki üç arkadaşımızla paylaştılar. 12 Temmuz günü gece ve gündüz vardiyasındaki tüm arkadaşlarımız sorguya çekildiler. Kalanlara gözdağı vermek için 8 arkadaşımızı daha işten attılar. 11 arkadaşımız direnişe birlikte devam ettiler. İçeride çalışan arkadaşlarımız üretimden gelen güçlerini kullanarak (iş yavaşlatmak, üretimi düşürmek gibi) işten atılan arkadaşlarımıza destek verdiler. Çalışanlar üzerindeki baskı 17 Temmuz tarihine kadar sürdü. Bu kararlı direnişin kırılmayacağını anlayan Reslan patronları, sendikalı-sendikası tüm işçileri tasfiye etti. Atılan toplam 46 işçi birlikte direnişe geçtiler. Güç örgütlülüktedir şiarıyla, sendika isteminde kararlılıklarını gösterip direnişe devam ettiler. Bu süreç içerisinde, Reslan patronlarının tutmuş olduğu direniş-kırıcı işçilerle mücadele edildi. Direniş kırıcı işçilere, direnişteki işçi arkadaşlar sağduyulu yaklaşıldı. Reslan patronlarını, işçi düşmanı olarak yaptıkları bu hareketi anlatıp, onları çalışmaktan vazgeçirmeye, ikna etmeye çalıştılar. Ancak eylem kırıcılar Reslan'da çalışmaya devam ediyorlar. Polis müdahalelerine, iftiralara maruz kalan direniş, işçilerin mücadelede kararlılıklarıyla 101. günlerine geldi.

S.Y.K.B.: Sizi örgütlenmeye iten nedenler nelerdi?



İşçi: Bilirsiniz ki her işçi biraz daha rahat geçinebilmek, hayatın yükünü biraz daha hafifletmek ister. Bu yüzden bazı istemlerde bulunuldu. Bu hakların içinde, 2 olan ikramiyemizi 3 ikramiyeye çıkarmak vardı. Yakacak parası, bayramlarda kuru erzak gibi istemlerimiz vardı. Bu istemler kabul edilmedi. Bu nedenle, bireysellikten vazgeçip, bir örgütlü güç ile bu meselenin çözüleceğine inandık. Çünkü, güçlü ve örgütlü olmayan insanlar her zaman ezilmeye mahkumdur.

S.Y.K.B.: Çevrenizdeki fabrikalarda destek amaçlı eylemler yapıldı mı?

İşçi: Sendikalı işyerlerinin bile bize destek vermedikleri görülürse, örgütsüz-sendikası işyerlerine ulaşabilmemizin ne kadar zor olduğu görülecektir. Yakın çevremizde ALASKA-dondurma (DİSK'e bağlı Gıda-İş), ÖZLER Plastik (Lastik-İş) gibi fabrikalarda sendikalar olmasına rağmen, bunlar yalnızca 20. günlerde basın açıklamamıza geldiler. O günden bugüne bir tek desteklerini görmedik. Sendikası işyerlerinde çalışan, duyarlı 3-5 kişiyi geçmeyen ziyaretler oldu. Örgütlü, sosyal hakları olan, sendikalı işçi arkadaşlarımızın bu durumda bizleri ziyaret etmemelerine sitem etmemiz yanlış olmaz.

S.Y.K.B.: Eylem komite örgütlenmesini nasıl yarattınız?

İşçi: Direnişin sürdürülmesi ve canlı tutulması amacıyla, arkadaşları organize edebilmek için direniş komitesi oluşturuldu. Bu komite 5 kişiden oluşuyordu ve oylamayla seçildi.

S.Y.K.B.: Direnişin başarısı için düzenin karşısında militan bir duruş, politik bir tutum ve birlik yaratılması gerekir. Reslan direnişini bu açıdan nasıl değerlendiriyorsunuz?

İşçi: Bu soru için çok fazla bir şey diyemiyorum. Şu bulduğum durum bunu anlatmaya yeter

sanırım.

S.Y.K.B.: Direnişin geldiği nokta ve hedefleri nelerdir?

İşçi: Reslan patronlarının, "Biz sendikayı kesinlikle kabul etmeyiz, biz direnen işçileri tanımıyoruz, biz örgütlü gücü tanımıyoruz" tutumu 101. günlere kadar geldi. Bugün onların bu anlayışını tamamen yıkıp sendika yetkilileriyle

görüşmeye ikna ettik. Bunu, bizim üretimden gelen örgütlü gücümüzü kullanarak sağladık. Eğer bu kararlı mücadele bugünlere gelmeseydi, DİSK'in kabul edilmesi zor bir olaydı. Bu zorluğu Reslan işçileri "işçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganıyla resmen yerle bir etmiştir.

S.Y.K.B.: Direnişin ihtiyaçları nelerdir?

İşçi: Sınıf dostlarımızdan, emekçi kardeşlerimizden bu direnişi ayakta tutmak için, sadece Reslan'a değil, Tıbset ve Albayrak direnişçi işçilerine de gerçek anlamda maddi ve manevi destek bekliyoruz. Bugün Reslan'a, Tıbset'e ve Albayrak'a yapılan bu haksız zulümlerin, yarın diğer ezilmiş emekçi kardeşlerimizi de bulacağına inanıyoruz. Onun için, bugün bizlere yapılan bu zulmün yarın kendilerini bulmaması için, biz direnişteki işçileri gerçekten desteklemeleri gerekiyor. Kış uykusundan silkinip uyanmaları ve bizi duymaları gerekiyor.

S.Y.K.B.: Direniş boyunca sendikanızdan gerekli desteği gördünüz mü?

İşçi: Sendikamız henüz %10 barajını yeni aşmış olduğu için ve hiçbir işyeriyle sözleşme yapmadığı için gerçek anlamda bir maddi destek veremiyor. Kalem, çakmak, anahtarlık gibi kendi bünyemizde oluşturduğumuz dayanışma yardımı ile yaşamaya çalışıyoruz. Bunun dışında sendikamızın toplam 26 işyeri bizlere desteklerini vermeye çalışıyorlar. İşçi kardeşlerimizin desteklerini bekliyoruz.

S.Y.K.B.: Bunların dışında ekleyeceğiniz başka şeyler var mı?

İşçi: Bugün düzenden ve onun partilerinden bir beklentim yok. İşçi sınıfının çıkarlarını savunacak gerçek bir parti kurulduğu takdirde çalışmalarım bu doğrultuda olacak. Ve bir parti olmalı.

Albayrak İşçisi Baskıya Boyun Eğmedi!

DİSK/Nakliyat-İş'te örgütlü Albayrak işçilerinin direnişi yaklaşık beş aydır devam ediyor. Bu süre içerisinde Albayrak işçisi birçok zorluğa göğüs germesini bildi.

Görüşmeye pek yanaşmayan Albayrak işvereni ve Kartal Belediye Başkanı, hep kendi çözüm yöntemleri olan sendikasıylaştırmayı dillendiriyorlar. Belediye Başkanı, işçileri çeşitli yerlere işe sokabileceğini söyleyerek onların sendikal örgütlülüklerini dağıtmayı hedefliyor.

Albayrak işçisi 16 Ekim'de Kartal Belediyesi Fen İşleri'ne çıkmıştı. Burada sorunu hem sınıf kardeşlerine göstermek, hem de bu yolla bir basınç oluşturmak istiyordu. Fakat bir süre orada bekledikten sonra, polis zoruyla çıkartıldılar. Bir gün sonra direnişin başından beri hiç ayrılmadıkları işyeri önünde bekleyen işçiler ve sendika yöneticileri polis saldırısına uğradı. İşçiler saldırıya "Ölmek var, dönmek yok!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganlarıyla karşılık verdiler. Bunun üzerine işçilerin tamamı, sendika örgütlenme uzmanı İskender Ağcabey ve Sendika Eğitim Sekreteri Ali Çıldır karga tulumba gözüaltına alındı. Bu arada polis basının çekim yapmasını engelleyerek, devrimci basına tehditler savurdu. Daha sonra sendika genel başkanı da gözüaltına alınarak, aynı gün üç sendikacının "kışkırtıcılığı"nda tüm işçiler 2911 sayılı yasaya muhalefet suçlamasıyla savcılığa çıkartılıp, savcılıkça serbest bırakıldı.

Albayrak işçisi üzerlerindeki baskı ve devlet terörünü kınamak ve sorunlarını birkez daha Kartal Meydanı'nda dile getirmek için 20 Ekim'de bir basın açıklaması yaptı. Lastik-İş önünde toplanan işçi ve aileleri pankart açıp meydana yürüdü. Yürürken ve basın açıklaması boyunca "İşçi kıymına Son!", "Yaşasın Albayrak direnişimiz!", "Sekmen Sekmen duy sesimizi bu gelen çöpçünün ayak sesleri!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Atılanlar alınsın başka çare yok!", "Sendika ve sözleşme hakkı engellenemez" sloganları atıldı. Taşınan dövizler de sorunları ve talepleri dile getiriyordu. Sendika Genel Başkanı A. R. Küçükosmanoğlu basın açıklamasında "... değil 134 gün, 1340 gün geçse de işlerine dönene kadar direnişlerini sürdürmeye kararlı Albayrak işçileri ... Albayrak işçisi bir zamanlar Kartal Belediye işçisiydi. Sonra taşeron Altaş işçisi yapıldı. Sonra Kartursaş işçisi yapıldı. Sonra taşeron Albayrak işçisi yapıldı. Kartal Belediyesi'nin en kötü koşullarda ve en düşük ücretle çalıştırdığı temizlik işçisiyle neden böyle uğraşılıyordu. Neden hep aynıydı sendika düşmanlığı? 'Çöpçü' köle gibi görülüyordu. Köle gibi çalıştırılması için sendikası kalmalıydı. ..." dedi.

Basın açıklamasının ardından sendika başkanı ve avukatı Belediye Başkanı'yla görüşmeye giderken, işçiler ve basın görüşmenin sonucunu bekledi. Belediye avukatıyla görüşebilen Nakliyat-İş başkanı "görüşmelerin mücadelenin sadece bir parçası olduğunu, asıl sonucun fiili-meşru mücadeleyle alınabileceğini" söyledi.

Albayrak işçisi bugüne kadar onurluca direndi ve direnmeye kararlı. Fakat daha büyük bir basınç oluşturup, hızlı yol alabilmek ve mücadelenin yaygınlaşması açısından sınıf dayanışması çok önemli. İşçiler bir yandan yağmur, soğukla baş ederken, bir yandan da çok zor maddi imkansızlıklara göğüs geçiriyorlar. Bu nedenle sınıf dayanışmasının her biçimi bu süreçte bir anlam bulabilecektir. İşçi ve emekçiler özellikle sendikalarından örgütlü bir tarzda destek ve dayanışmayı gündemine almalıdır. Bugün Albayrak işçisinin direnişinin onuruna sahip çıkmak, onun mücadelesine gücümüz ölçüsünde katılmakla mümkündür.

Sol hareket üzerine

Bu sayfalarda yayınlamakta olduğumuz Ulusal Sorun üzerine dizi yazıya bu sayı için ara veriyoruz. Bunun yerine yakın zamanda yapılmış bir tartışmanın kayıtlarını yayınlıyoruz. Ulusal Sorun dizisine önümüzdeki sayıdan itibaren yine bu sayfalardan devam edeceğiz, "Sol Hareket Üzerine Değerlendirmeler" in devamına ise öteki sayfalarımızda yer vereceğiz.

Bugünün Türkiye'sinde az-çok ciddiyetinden sözedilebilir 5-6 devrimci örgüt ile 3-4 reformist legal sol parti var. Bu ise, hala da çok parçalı bir görünüm sunmakla birlikte, gerçekte temel siyasal akımlar üzerinden bir netleşmenin tablosudur. Görünürdeki tüm karışıklığa rağmen, Kürt ulusal hareketini dışında tutarsanız, bugünün Türkiye'sinde üç temel sol siyasal kanal var. Bunlar, komünist hareket, devrimci-demokrat hareket ve reformist hareket kanallarıdır. Tüm sol gruplar sosyalizm iddiası taşıdığına göre, biz bu kanalları proleter sosyalizmi, küçük-burjuva sosyalizmi ve burjuva sosyalizmi kanalları olarak da tanımlayabiliriz. Zaten sık sık sözünü ettiğimiz netleşme de bu temel kimlikler üzerinden yaşanıyor.

Sol hareketin genel tablosu '96 yılbaşında kaleme alınan temel önemde bir değerlendirme yazımızda açık ve özlü bir biçimde ortaya konulmuştu. Bugün aradan birbuçuk yıllık bir zaman geçmiş bulunuyor. Bu nispeten kısa süre bu tabloyu doğrulamakla kalmadı, gitgide daha da netleştirdi. Yıllardır söylediğimiz bir şey var; görünürdeki tüm karmaşıklığına rağmen Türkiye sol hareketinin tablosu gerçekte fazlasıyla nettir. Yeniden toparlanma dönemini izleyen yeni ayrışma ve saflaşmaların ardından, '90'lı yıllara dönüldüğünde, bu netleşme sağlandı. Biz bunu çok değişik vesilelerle tahlil edip ortaya koyduk. "Solda tasfiyeciliğin yeni dönemi" kapsamındaki değerlendirme buna örnektir.

Türkiye'de çok sayıda, birbirine benzeyen, neden ayrı durdukları da pek anlaşılamayan, hareketi toplam olarak güçten düşüren bir sol hareket tablosu olduğu hep söylenir. Bölük pörçük bir sol örgüt, grup, dergi çevresi yığını olduğu doğrudur. Ama ortada hiç de karışık bir tablo yoktur. Bu yanlışlığı yaratan her dergi çevresinin gerisinde bir "hareket" ya da örgütün varolduğunun sanılmasıdır. Şekilsiz, salt örgütsel açıdan değil ideolojik açıdan da şekilsiz çok sayıda dergi çevresini siyasal akım saymak ya da sanmak ciddiyetten yoksun bir yanılgıdır.

Bugünün Türkiye'sinde az-çok ciddiyetinden sözedilebilir 5-6 devrimci örgüt ile 3-4 reformist legal

sol parti var. Bu ise, hala da çok parçalı bir görünüm sunmakla birlikte, gerçekte temel siyasal akımlar üzerinden bir netleşmenin tablosudur. Görünürdeki tüm karışıklığa rağmen, Kürt ulusal hareketini dışında tutarsanız, bugünün Türkiye'sinde üç temel sol siyasal kanal var. Bunlar, komünist hareket, devrimci-demokrat hareket ve reformist hareket kanallarıdır. Tüm sol gruplar sosyalizm iddiası taşıdığına göre, biz bu kanalları proleter sosyalizmi, küçük-burjuva sosyalizmi ve burjuva sosyalizmi kanalları olarak da tanımlayabiliriz. Zaten sık sık sözünü ettiğimiz netleşme de bu temel kimlikler üzerinden yaşanıyor. Bugünün Türkiye'sinde sol adına komünistler, devrimci demokratlar ve reformistler var. Bu ana akımların her biri artık belli örgütler üzerinden kendini somutlamış, ortaya koymuştur. Şekilsiz dergi çevrelerinin bir ciddiyeti olmadığına göre, geriye birkaç temel siyasal akım ve bunların her birine şu veya bu ölçüde, şu veya bu yönüyle yakın birkaç ara siyasal akım var.

Türkiye gibi bir ülkede sosyalizm adına ortaya çıkan ve bütün bir devrim öncesi dönem için kalıcı olduğu artık pratik olarak da anlaşılan üç temel siyasal kanal bunlardan oluşuyor, üç ana siyasal akımın tablosu böyle. Bu tablo içerisinde yeri ve konumu en net çizgilerle bütün ötekilerden ayrılan hareket biziz. Komünist kanalı, proletarya sosyalizminin teorik ve pratik cephesini biz, hareketimiz, EKİM tutuyor. Düne kadar buna dudak bükenlerin ya da belli üstünlükleri açıklıkla görmekle birlikte genel kimliğimizi hala da bazı kuşkuyla karşılayanların ya da ülkenin genel sosyalist potansiyeli düşünüldüğünde, devrimci sosyalizm akımını bizim temsil ettiğimiz iddiasını biraz abartılı, belki "inkarcı" bulanların sayısı hiç de az değildi. Dıştan bakanlar bir yana, bizzat tasfiyeciler kendileri bu yaklaşımların tam da içimizdeki yansımaları olmuşlardır. Fakat zaman ve pratik sorunu çözmüş, tartışmayı temel noktalar üzerinden bitirmiştir. Aradan geçen zaman hareketimizin çok net bir biçimde farklı bir yer tuttuğunu soldaki herkese gösterdi. Bu henüz genel devrimci kitle tabanı açısından yeterince farkedilebilen, değerlendirilebilen bir olgu değil kuşkusuz. Ama sol hareketin kendi bünyesinde, onun özellikle ileri yönetici kadroları için bu yeterince açık bir olgu bence.

Bu gerçeğin çıplak gözle bile değerlendirilebilecek olan olgusal göstergeleri var artık. Herşeyden önce teorik temelimiz ve ideolojik kimliğimiz bunun bir göstergesidir. Hareketimiz, Marksizmin devrimci teorisine, marksist teorinin devrimci temeline büyük bir sadakat göstermiştir. Bunu tamamlayan bir tutum olarak, tam da marksist yöntemin gereklerine uygun yaratıcı bir yaklaşım içinde hareket edilmiş ve bu sayede hareket ideolojik cephede kendini üretmeyi başarmıştır.

Marksist-leninist dünya görüşünün temel ilke ve esaslarına kesin, ortadoksça bir bağlılığı, onun devrimci yönteminin gerçek olgulara ya da yeni sorunlara marksist bilimin gereklerine uygun bir tutumla uygulanması -bu ikisi birarada olmaksızın, organik bir ideolojik kimlik olarak cisimleşmeksizin herhangi bir komünist kimlik olanaklı değildir. Bu herşeyin başıdır, bu proleter sosyalizmi konumunu tutacak, bu kimliği oluşturup üretecek bir hareket olarak şekillenmenin temel koşuludur. EKİM, doğumunu, yaşama gücünü, en zor bir tarih kesitinde kendini varedebilme yeteneğini işte herşeyden önce buna borçludur, bu olmasaydı öteki hiçbir şey olmazdı, olamazdı.

Bu herşeyin başıdır dedim, bunu demekle, aynı zamanda, hiç değilse niyetler yönünden samimi geleneksel devrimci bir tutumun, Marksizmin, sosyalizmin süreçlerinin gerisindeki temel bir zaafa da işaret etmiş

oluyorum. Bu akımlar, teoriye ve gerçek teorik sorunlara, bu çerçevede bir ideolojik kimlik oluşturma bu temel önkoşuluna küçümsemeyle bakmayı bir marifet, adeta devrimciliğin bir belirtisi sayabilmişlerdir. Dar bir pratiği ve kısır bir örgütçülüğü kendi içinde yüceltebilmiş, kendi sözümona tutarlı devrimciliklerinin kanıtı sayabilmişlerdir. Oysa bunlar tam da kendilerini doğuran küçük-burjuva toplumsal ögeye uygun düşen bir dar kafalılığın, bir dar görüşlülüğün ideal yansımalarından başka bir şey değildir.

Lenin'in sosyalizm tarihinin en büyük devrimci pratikçisi ve örgütçü olduğu konusunda bugün kimse bir kuşku taşımamaktadır. Lenin'in bu üstünlüğünün, tam da teori ile pratik ilişkisini doğru ele almaktan geldiğini de herkes bilir. Fakat bunun ne anlama geldiği ve nasıl başarıldığı üzerine çok kimse doğru dürüst düşünmez. Lenin, 1920'lerde, bizzat önderlik ettiği Bolşevizm geleneğinin deneyimlerini genellerken; Bolşevizmin, başlangıçta, 1903'te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde, bu "kaya gibi temel" üzerinde yükseldiğini söyler.

Peki bu kaya gibi temele sahip olmak, marksist teorinin bazı ilke ve esaslarını kuru kuruya savunmak ya da savunduğunu sanmaktan ibaret olabilir mi? Türkiye geçmişte ve bugün çok kimse Lenin'in temel eseri "Ne Yapmalı?"'yı kendi dar pratiğini ve onun ürünü mezhepsel örgütlenme pratiğini meşrulaştırmak için kulanmaya kalkmıştır. Çok kimse bu eseri, "pratik" ve "örgütsel" sorunların ortaya konulduğu bir eser gibi algılamıştır. Oysa bu eserin tam da ele aldığı pratik ve örgütsel sorunların doğru marksist çözümüne ilişkin temel fikri, "teori"nin, "teorik çalışma"nın önemi üzerinedir. Zaten konuya da buradan girilir. Ekonomizmin, kendilğindenci akımın, onun öteki yüzü olan "eleştiri özgürlüğü"nin tam da devrimci teorinin, onun gereklerinin küçümsemesinden doğduğu belirtilir. Bu eserde, devrimci teori olmadan devrimci pratik, dolayısıyla devrimci siyasal ve örgütsel kimlik olmaz denir. Gerçek sorunları, yeni gelişmeleri ele alan ciddi bir devrimci teorik çalışma olmaksızın hareketin başarılı bir büyümesinin olanaksız olduğu vurgulanır. Lenin, burada, "Teorik Mücadelenin Önemi Konusunda Engels" başlığı altında, Engels gibi bir otoriteyi tanık gösterir. Marksist dünya görüşünün her şeyden önce "bir öğreti değil, ama bir yöntem" olduğunu sık sık hatırlatmış olan Engels gibi bir teorik otoriteyi kendine dolaysız dayanak yapar. Engels'in, teorik sorunlara hakim olmanın önemi, "geleneksel lakırdıların etkisinden" kurtulmanın gerekleri, sosyalizmin, sosyalist dünya görüşünün bir bilim olarak ele alınması ve indelenmesi üzerine görüşlerine dayanır. Zira marksist teorinin sağlam zeminine kavuşmak, onu "kaya gibi" temeline oturtmayı başarabilmek ancak bununla olanaklı olabilirdi. Bugün de ancak bununla olanaklı olabileceğini geleneksel devrimci akımların olumsuz ve başarısız deneyimleri bize göstermektedir.

Hareketimizin üstünlüğü, geleneksel akımlardan temel önemde bir farkı, işte bunun bilincinde olmak olmuştur. Kaldı ki zaten doğumunu ve başarılı şekillenmesini bizzat buna borçludur. Peki bunu başarmak kolay bir iş miydi? Sorunun yanıtı için ortaya çıktığımız döneme bakabiliriz. Bu bir yenilgi sonrası dönemdi ve dünyadan, çok geçmeden '89 çöküşüyle yeni bir ivme kazanacak olan, çok güçlü bir liberal sol rüzgar esiyordu. Bunun karşısında geleneksel solda egemen iki temel eğilim vardı. Ya yenilginin düzlediği zeminde uluslararası liberal sol dalgadan da güç alarak sosyalizmin, marksist dünya görüşünün tüm devrimci özünü boşaltmak yoluna gidiyordu, ya da Marksizm adına benimsenegelmiş

e değerlendirmeler

bazı kalıplara ve formüllere dogmatik bir tutumla sarılma yoluna gidiliyordu. Yani bir yanda ölçüsüz bir liberal savrulma, öte yanda cansız ve kuru bir dogmatik tutum. Dönüp gelişme dönemimizin tartışmalarına ve değerlendirmelerine bakın; EKİM bu iki tutuma karşı mücadele içinde gelişmiştir. Çözümü; Marksizmin devrimci özünü ve bu özden ayrı kavranamayacak devrimci yöntemine sıkı sıkıya bir bağlılıkta bulmuştur. Bir başka ifadeyle, marksist dünya görüşünün temel esaslarına sağlam bir bağlılık ile bunu sorunlara uygulanmasında düşünsel bir ataklığı bir arada göstermiştir. Ve daha kritik bir nokta; devrimci bir konumda tutarlı bir biçimde tutunmanın bundan başka bir yolu olmadığı hep önemle vurgulanmıştır. Geleneksel devrimci akımlara egemen dogmatik katılığın, koşulları oluşturgunda çözülüp reformizm ve liberalizme dönüştüğü somut eleştirisi içinde gösterilmiştir. Şu son on yıldaki örgütler, çevreler ve insanlar mezarlığına baktığımızda, bu çok “katı” ve dogmatik görünenlerin bir kısmının çok geçmeden soluğu tüketip düzene kapaklandıklarını görüyoruz.

Kuşku yok ki aradan geçen on yıllık süreye rağmen biz de teorik gelişme denilen sürecin gerçekte henüz başındayız. Daha henüz enine boyuna incelenmesi gereken bir dizi sorunla yüzyüzeyiz. Deyim uygunsu, daha henüz “el değmemiş” bir dizi sorun var önümüzde. Henüz inceleyemediğimiz, yeterli açıklığa kavuşturamadığımız çeşitli sorunlar var. Ama bunlar yine deyim uygunsu konuyu önüne çekmemekten gelen sorunlar. Yani bu bir belirsizliği, ya da konuya ilişkin bir kafa karışıklığını anlatmıyor. Söz konusu şu veya bu soruna nasıl yaklaşmak gerektiği konusundaki bir tereddütten ya da zayıflıktan kaynaklanmıyor. O konuyu gündeme alıp enine boyuna incelemek yoluna gidilemediği, buna zaman ve imkan bulunamadığı için bu sonuç doğuyor.

Özellikle bugün artık önümüzde, gündemimizde olan “devrimci şiddet” sorununu buna bir örnek olarak vermek istiyorum. Bugün bizim devrimci şiddet sorunu çerçevesinde söyleyeceklerimizin özü ve esası on sene önce ya da diyelim beş sene sonra söyleyeceklerimizin aynıdır. Hareketimizin genel ideolojik konumu, temel politik perspektifleri, devrimcilik anlayışının sınıfsal özü, politik mücadeleye, sınıflar mücadelesine, devlet ve iktidar sorunlarına yaklaşımı, tüm bu konulardaki açıklık, zaten kendiliğinden, devrimci şiddet sorununda da, onun özü ve esasları yönünden de bir açıklık demektir. Bununla birlikte, biz hala, bu sorunları enine boyuna inceleye, geleneksel devrimci hareketin anlayış ve pratiğini bu açıdan da çok yönlü bir eleştiriye tabi tutan ideolojik-sınıfsal kimlik farklılaşmasını bu sorun üzerinden de enine boyuna irdelleyen anlamlı bir çaba ortaya koyabilmiş değiliz. Bu ancak çok gerekli durumlarda ve halihazırda çok dar sınırlar içerisinde, örneğin DHKP-C polemiklerinde, ya da örneğin Latin Amerika deneyimi irdelenirken ya da Kürt ulusal hareketinin “siyasal çözüm” yönelimi eleştirilirken, “silahlı reformizm” kavramı çerçevesinde, ideolojik-politik çizgi ile şiddet ilişkisi irdelenirken kabaca ortaya konulabilmiştir. Kuşkusuz bu sorunun bugüne kadar enine boyuna irdelenmemiş olmasının gerisinde siyasal mücadelenin mevcut seyrinin de bir etkisi olmuştur. Bu doğrudan siyasal mücadelenin ve kitle hareketinin seyri ile de bağlantılı bir olaydır. Türkiye’de geleneksel küçük-burjuva akımlar devrimci şiddeti küçük silahlı

İhtilalci temellere sahip ve sınıf zemini üzerinde gerçek varlığını bulabilecek bir örgüt sorunu, bizim gelişme süreçlerimizin önceliklerini her zaman belirlemiştir. Bizim parti sorununa ilişkin temel metinlerimiz, örgütü, sosyalizm ile sınıf hareketinin maddi organik birliğinin gerçekleştiği alan olarak tanımlamışlardır. Partinin ideolojik kimliği ile sınıfsal kimliğinin ancak örgüt yapısı içinde birleşip kaynaşabileceğine ancak böylece bir anlam ve istikrar kazanabileceğine ilişkin açık bir görüşün ifadesidir.

grupların bireysel eylemine indirgedikleri için, devrimci şiddeti her zaman güncel zannedebiliyorlar. Oysa Marksizmde devrimci şiddet kitlelerin eyleminden, kitlelerin siyasal eyleminin aldığı belli biçimlerden ayrı düşünülemez. Bunun ötesinde, sorunun bir hareketin kendisini ilgilendiren “özel” yönleri vardır. Bir polemik vesilesiyle de söylendiği gibi, bu sorunun devrimci bir örgütü ilgilendiren dar “teknik” bir yönüdür. Bu yönün her zaman bilincinde olduk ve gereklerini gözettilik. Bireysel şiddeti bir ilke olarak hiçbir zaman reddetmedik ve gerekli olduğu durumlarda uygulamaktan da geri durmadık. Fakat önümüzdeki sorunun genel teorik, felsefi ve ideolojik-politik kapsamı düşünüldüğünde, dar örgüt yaşamını, onun gündelik faaliyetlerinin gereklerini ve ihtiyaçlarını ilgilendiren bu tür eylemler, gerçekten “özel” ve “teknik” bir mahiyet taşır. Devrimci şiddet sorununun eksenine bunu koymak bir darlığı ve dar kafalılığı anlatır yalnızca. Ama marksist teoride devrimci şiddet sorunu siyasal mücadelenin aldığı belli biçimlerden ayrı düşünülemez.

Bu tümüyle bir ideolojik kavrayış sorunudur. Bunun bir yanı kuruluşu düzene karşı tutumdur, bir yanı mevcut devlet iktidarına karşı tutumdur, bir yanı bu tutumu gösterecek toplumsal kuvvetlerdir, bir yanı bu toplumsal kuvvetlerin siyasal eyleminin şiddet biçimine ulaşabilmesidir. Bütün bunlar konusunda yeterli açıklık olduğu takdirde, öncünün buradaki müdahalesi nedir, kendi cephesinden, kitlelerin devrimci şiddetini geliştirmede kendi katkısı nedir, bu zaten bunun içinde anlamını bulur. Yani sorun kendisini hissettirdiği zaman, onun öncü tarafından çözümü de gecikmeksizin kendini gösterir. Ama Türkiye’de siyasal mücadelenin bunu zorladığı herhangi bir süreci biz son on yıldır göremedik. Bir Gazi olayları patlak verdi, bunu dışında tutun, bunun dışında kitle mücadelesinin kendi dinamizmi içinde aldığı ya da zorladığı bir biçim olarak devrimci şiddet sorununu güncelleştiren ciddi kitle etkinlikleri göremedik. Geçtik yığınların eyleminin şiddet biçimini almasından, henüz iktisadi-sendikal karakteri aşır az-çok militan siyasal biçimler bile kazanamadığından yakınıyoruz. Ya da belli siyasal biçimler kazansa bile, henüz devrimci militan bir içerik taşımadığından yakınabiliyoruz. Sorun kendini hissettirmedikçe, çözüm de, sorunun enine boyuna bir irdelenişi de kendini acilen ortaya koymayabiliyor. Buna rağmen ortaya konamaz mı? Buna rağmen de konulabilirdi. Ama örneğin biz anti-empyrializm üzerine ciddi bir incelemeyi de ancak şimdilerde ortaya koyabiliyoruz. Önümüzde politik sonuçları bakımından hayli önemli bir dizi teorik sorun hala da duruyor. Bunları incelemek, öteki şeyler yanında bir güç, imkan ve zaman sorunu.

Şimdi, ideolojik açıdan bu hareketin kimliğini, tuttuğu yerin farklılığını vurgulamaya çalışıyordum, anlatımda biraz dağdım, aldım. Hareket bence kendini bu konuda kanıtlamıştır, bunun tartışılacak bir

yanı kalmamıştır. Fakat hareketimize kendine özgü kimliğini veren bundan öte temel önemde faktörler vardır. Zaten ideolojik çizgisinin, ideolojik konumunun gelinek yerde daha belirgin bir biçimde, daha dikkat çekici bir biçimde ilgiye konu olmasını da buna borçludur. Bu, devrimci teorik çabanın yanında, onunla kopmaz bir ilişki içinde, ihtilalci örgüt sorunu ve pratiğinde ısrar eden bir hareket olmasıdır.

Devrimci teoriye gösterdiği özel ilgiyi aynı ölçüde ihtilalci örgütlenme pratiğinde de gösteren bir akım, bunu kesinlikle iddia ediyorum, Türkiye’de ilk kez ortaya çıkıyor. Bugüne kadar elbette çeşitli çevrelerce teorik çabanın önemine özel vurgular yapılmış, bu iddia çerçevesinde bir çaba içine de girilmiştir. Ne değer ifade ettiğinden bağımsız olarak, çeşitli çevrelerce teoriye önem verilmiş, belli teorik ürünler de ortaya konulmuştur. Ama bunu ihtilalci bir örgüt zemini üzerinde ve ihtilalci bir örgütlenmeyi de bu teorik gelişmeye paralel olarak yaratma ısrarı gösteren bir hareket olmak -işte bu, farklı bir durumdur. Bunu, teoriye gösterilen ilginin hiç de aydınca bir eğilim olmadığının, fakat devrimci bir örgütün kendi teorik temelini yaratmak, kendi programını ortaya çıkarmak, kendi stratejik ve taktik mücadele hattını çizmek çabası olduğunun kesin bir kanıtı saymak gerekiyor.

Hareketimizin, ortaya çıktığından itibaren ve gelişme sürecinin her evresinde örgüt sorununa, genel olarak örgüt sorununa da değil, fakat ihtilalci bir öncü sınıf örgütü sorununa gösterdiği çok özel ilgi herkesçe bilinmektedir. İhtilalci temellere sahip ve sınıf zemini üzerinde gerçek varlığını bulabilecek bir örgüt sorunu, bizim gelişme süreçlerimizin önceliklerini her zaman belirlemiştir. Bizim parti sorununa ilişkin temel metinlerimiz, örgütü, sosyalizm ile sınıf hareketinin maddi organik birliğinin gerçekleştiği alan olarak tanımlamışlardır. Partinin ideolojik kimliği ile sınıfsal kimliğinin ancak örgüt yapısı içinde birleşip kaynaşabileceğine ancak böylece bir anlam ve istikrar kazanabileceğine ilişkin açık bir görüşün ifadesidir. Örgüt, sağlıklı ve tutarlı bir ideolojik kimliğin taşıyıcısı ve güvencesi sayılmıştır. Teoriye önem vermek adı altında oportünist aydın eğilimine meşruluk kazandırmaya çalışan girişimler bu çerçevede ideolojik bir saldırının hedefi haline getirilmiştir. Teoriyi küçümseyen dar pratikçi eğilimlere olduğu kadar, ihtilalci örgütü küçümseyen oportünist aydın eğilimlerine de sürekli vurulmuştur. Devrimci teori ve devrimci örgüt, bizim düşünce ve pratiğimizde organik bir bütün oluşturmuş, örgütsel gelişme süreçlerimizin açıkça gösterdiği gibi, bunda çok özel bir titizlik, deyim uygunsu büyük bir kıskançlık gösterilmiştir. Ve yineliyorum, genel olarak örgüt değil, fakat düzen karşısında ihtilalci bir konumlanışa ve sınıf içinde maddi bir varoluşa sahip bir örgüt. Buradan, bu son vurgudan, hareketimizin komünist kimliğinin üçüncü temel göstergesine geçebilirim.

Bir üçüncü faktör, gene bu ikisini tamamlayacak bir biçimde, yakın tarihimizin devrimci akımları içinde ilk kez olarak hareketimiz, sınıf sorununu teorik açıdan doğru bir biçimde ele almakla kalmamış, pratik planda, siyasal çalışmada da bunun gereklerini gözetmiş, pratikte buna uygun davranış ısrarlı bir sınıf çalışması içinde olmuştur.

Bu, bir marksist hareket için kuşkusuz en olağan kavrayış ve pratik davranıştır. Ama bunun anlamı ve değeri Türkiye’nin kendi somutunda, geleneksel

Bir üçüncü faktör, gene bu ikisini
tamamlayacak bir biçimde, yakın
tarihimizin devrimci akımları içinde ilk
kez olarak hareketimiz, sınıf sorununu
teorik açıdan doğru bir biçimde ele
almakla kalmamış, pratik planda,
siyasal çalışmada da bunun gereklerini
gözetmiş, pratikte buna uygun davranak
ısrarlı bir sınıf çalışması içinde
olmuştur.

olgu da değil. ‘80 öncesi dönemde de köylülük ve toprak devrimi üzerine koparılan tüm gürültüye rağmen, belli başlı küçük-burjuva devrimci akımlar kent eksenli bir gelişme ve güçlenme pratiği içinde idiler. Bugün ise bu artık daha güçlü, daha açık bir olgudur. Bugün TKP-ML bile artık kendini kentlerde üretmeye zorlanıyor. Devrimci Sol ‘80 öncesinde kırlar ve köylülük temel diyor, fakat kentlerde kendini varediyordu. Bugün ise, zaman zaman farklı sözler edilse bile, varoşlar temeldir deniliyor.

Bu yeni halkçı akımların kent eksenli olması, kent eksenli bir çalışmaya oturması, tipik bir olgudur. Bu, Türkiye’nin modern gerçeklerinin bir kanıtı olması bakımından tipik bir olgudur. Türkiye böyle bir ülkedir; kentlerin belirleyiciliği kendini pratik olarak göstermiştir ve teoriden çok pratik sezgilerle hareket eden, bu çerçevede kendiliğindenci olan küçük-burjuva demokrat akımların, kentlerde, kentlerin varoşlarında bulunmaları, kendilerini bu alanda üretmeye çalışmaları son derece anlaşılır bir durumdur.

‘96 yılı başına ait değerlendirmemiz (Yeni Bir Yılın Başında Sol Hareket Durum, Ekim, sayı:138, 1 Şubat ‘96, başyazı) TKP-ML/TİKKO’ya da belirgin bir yer ayrılıyordu. Ama aradan geçen zaman bu hareketin ciddi bir çözülme, bunun da ötesinde belirgin bir yapısal bozulma yaşadığını gösteriyor. Bu hareket artık kendisini üretmiyor, bozuluyor ve dağılıyor. DHKP-C’nin durumu bu açıdan çok farklı. DHKP-C kendini üretiyor. DHKP-C, bunu her zaman vurguluyoruz, politikayı ciddiye alan ve politikanın gerektirdiği ciddiyeti belli bir düzeyde gösteren, en kısır ortamda bile kendini üretmek için belli yol, yöntem, biçimler bulan bir hareket.

TKP-ML/TİKKO’nun bozulması ve dağılması çok değişik faktörlere bağlı. Bunun öznel nedenlerini bir yana koyuyorum. Daha genel planda nesnel bir yanı var yaşananların. Kürdistan’daki özgürlük mücadelesi bu hareketin potansiyel kitle temelini, hareket alanını, coğrafyasını, deyim uygunsu, eline geçirirdi. Onu aşan farklı bir pratik ortaya koymadığı ölçüde (ki büyük kentler dışında çok büyük ölçüde kendini Kürdistan coğrafyasının belli alanlarında üretmiş bir hareket), Kürt ulusal hareketinin gelişmesi karşısında zaten açmaza düşmüştü. Ve bu açmaz, son bir kaç yıldır artık yavaş yavaş kendi sonuçlarını üretiyor. Önemli ölçüde kentlere de kayan, ama kentlerde kendini üretme başarısı gösteremeyen bir hareket. Zaman tüneline yaşayan, bugünün Türkiye’sine 1920’lerin, ‘30’ların Çin’i üzerinden bakan, Kaypakkaya’nın 25 yıl önce söylediklerini aşmak bir yana, buna yönelik girişimleri çizgiye ihanet sayan bir akımın yaşama gücünü gitgide tüketmesi çok da şaşırtıcı değildir.

Geriye bugünün Türkiye’sinde az-çok ciddi bir örgütsel kimliğe ve varlığa sahip iki akım daha kalıyor. Bunlar MLKP ile TİKB’dir. Bunları ara akım olarak tanımladığımız biliniyor. Ara akım tanımı, herhangi bir bütün kimliğe ya da sol siyasal kanala belirgin bir örgütsel kimlikle oturmamayan akımları anlatıyor. Yani bu, bu akımların güçlü ya da zayıf olmasıyla bağlantılı bir sorun değil. Tuttukları ideolojik konumun kendine özgü yerinden geliyor. Bence ‘96 yılı başında bu akımlara ilişkin olarak yaptığımız değerlendirmeler bugün hala geçerliliğini koruyor. MLKP’yi devrimci demokrat bir kökene ve geleneğe sahip olan, ama bir yanıyla reformizme, bir yanıyla da sosyalizme yönelik potansiyel taşıyan bir akım olarak tanımlıyorduk. Bugün ise MLKP’nin bu açıdan bir nitelemiştir. Bir dönem reformizmden çok belirgin bir

biçimde etkilendiğini, reformizme kayma potansiyeli gösterdiğini biliyoruz. Bu, TDKP hayranlığı, bu hayranlığı kaba bir TDKP taklitçiliğine vardırıldığı, bu arada TDKP’de liberal kimlik dönüşümünün doludizgin ilerlediği bir sırada onu “kardeş komünist hareket” payesiyle onurlandırdığı bir dönemdir. Bilindiği gibi bu hareketin öncelleri, çok belirgin bir biçimde TDKP’nin yeni yöneliminin etkisi altında kaldılar. Ama iki şey sonuçta MLKP’yi bundan alıkoydu. Bunlardan ilki, ilkin kendi dışında TDKP’yi hedef alan sistematik ideolojik saldırı ve bunun TDKP’nin yaşadığı sürecin uyarıcı etkileri ile çıplak gözle görülebilir hale gelmesi. İkincisi, Gazi Direnişi ile birlikte semt eksenli çalışmanın daha belirgin bir biçimde önplana çıkması. Bu hareket semt eksenli bu faaliyete yöneldiği ölçüde, orada DHKP-C, TİKKO, TİKB vb. akımları buldu. Bu kez bu akımların o genel devrimci ortamından ve tarzından etkilenmeye başladı, oradan kendini üretme yoluna girdi. TDKP hayranlığı ve taklitçiliği bu kez yerini DHKP-C hayranlığına ve taklitçiliğine bıraktı. TDKP taklitçiliği dönemi aynı zamanda bir “sınıf yönelimi” dönemiymiş MLKP öncelleri için. TDKP taklitçiliği ve buna dayalı sınıf yönelimi, bu hareketin öncelleri için bir reformistleşme sürecine dönüşebilirdi. Semt yönelimi, “Gazi ruhu” söylemi ve DHKP-C taklitçiliği bu süreci durdurdu. DHKP-C taklitçiliğinin bu harekette bir başka temel üzerinde besleyebileceği bir reformist eğilimin önünü ise komünistlerin ideolojik mücadelesi aldı. Bunu açmıyorum. Fakat şunu söyleyerek bağlamak istiyorum; herşeye rağmen bu hareket kendi bünyesinde ciddiye alınması gereken bir sosyalist potansiyel de taşıyor.

TİKB ise sosyalizme yakın bir hareket. Bunu neyden hareketle söyledik ve söylüyoruz ? Bu hareket genel planda bakıldığı zaman marksist teorinin temel esaslarını gerçekleştiren bir hareket. Düşünsel planda bunu ifade edebiliyor. Diyeceksiniz ki, ötekiler de ifade edebiliyor. Hayır, daha farklı bir anlamda, daha ileri anlamda söylüyorum bunu. Yani klasik marksist teorinin içeriğini öteki gruplardan farklı bir tarzda ve belli sınırlar içerisinde doğru kavrayabildiğini, bu akımın belli temel metinleri bize gösteriyor. Ama bunun TİKB’nin ideolojik ve örgütsel kimliğini belirlemediğini, TİKB’nin düşünsel planda farkında olduğu bazı temel önemde doğruları kendi gerçek oluşumunda ve pratiğinde gözetmediği de bir gerçek. TİKB ile yapılmış polemiklerin bu konuya yeterli açıklığı getirdiğini sanıyorum. ‘80 öncesinde, geleneksel hareketin ideolojik zemininde, aynı toplumsal-siyasal ortamda, aynı politik anlayış çerçevesinde şekillenmiş ve bu geleneksel kimlikle açık bir hesaplaşmaya girmemiş bir hareketin başka türlü davranamamasının bu açıdan anlaşılır bir mantığı var. Sosyal hareketin seyrinin ve konjektürel dalgalanmaların bu hareketi arkasından sürüklediğini de gene bize olaylar gösterdi. Öyle ki, bu tür gelişmelerin etkisiyle teorik gerçekler, temel doğrular bir anda anlamını yitirebiliyor. En temel belgeleri üzerinden, başyazıları, konferans metinleri, bir takım başka metinleri üzerinde gösterilmiştir ki, TİKB sınıf sorununa, siyasal mücadele sorununa, bir takım başka sorunlara, hiç de bu ülkenin geleneksel halkçı akımlardan farklı yaklaşmıyor. Hatta bazı bakımlardan onların gerisine bile düşebiliyor. Bazı şeyleri karikatürize bile edebiliyor. AFMK’lar pratiği bence buna en somut örnek. Anti-faşist mücadele bu akımın siyasal çizgisinde çok özel, çok abartılı, çarpık bir yer tutuyor. AFMK’ları, buradaki kaba tutarsızlıkları bu çerçevede düşüneceksiniz. İkincisi, bu hareketin kendine göre, kendi çapında bir “öncü savaş” anlayışı var. Korsan gösteri pratiğinden tutunuz da bir takım cezalandırma ya da bombalama eylemlerini, kitleleri örgütlemenin, kitleler içinde itibar kazanmanın, devrimci sempatan tabanı arkasından sürüklemenin bir olanağı olarak görebiliyor. Böyle görmesinin gerisinde, pragmatizmle de birleşmiş bildiğimiz “öncü savaş” anlayışı var. TİKB’nin bu konudaki zaafı aslında çok belirgin. Hiçbir zaman bunun ciddi bir değerlendirmesini de yapmadılar. Yazık ki yapılmış bulunan eleştirilerimiz kapsamında biz de henüz bu meselelere giremedik. Aslında planlamada vardı, genel ideolojik çizginin eleştirisinin bir parçası olacaktı, ama

devrimci hareketimizin gerçekliği üzerinden düşünüldüğünde anlaşılabilir ancak. Türkiye’nin halkçı gelenekleri düşünüldüğü zaman, o işçi sınıfının modern toplumda kendine özgü konumu üzerine vurguladıklarımızın, bu temelde üzerinde yürüttüğümüz ideolojik mücadelenin çok özel bir önemi olduğu anlaşılır. Genelde bu Marksizmin, marksist dünya görüşünün basit bir doğrusudur, alfabetidir, normalde bunu herkes bilir. Ama bu ülkede herkes bunu soyutta bildiği halde, hiç kimse bunun gereklerini somutta, gerçek pratik yaşamda gözetmemiştir (ki biz bu olguyu yakın zamanda “Popülizm ve Sosyalizm” başlıklı makalelerde bir kez daha ortaya koyduk). Hiç kimse derken burada elbette devrimci konumdaki akımları kastediyorum. Yoksa revizyonistler, sosyal-reformist akımlar, her dönem sınıfı özel bir ilgi ve pratik çalışma konusu yaptılar. TSİP, TKP ve TİP için ‘70’li yıllarda hep işçi sınıfı esas ilgi ve çalışma alanı durumundaydı. Ama ilk kez olarak, devrimci teoriyi devrimci örgütlerle birleştiren bir hareket, bunu somutta devrimci bir sınıf yönelimi ile de bütünleştirebiliyor. Sınıf yöneliminde gösterilen özel ısrar ve bunun sonucu olarak bugün katedilmiş bulunan mesafe üzerine son dönemlerde basınımızda bir çok değerlendirme ve tartışma yer aldığı için bunu uzatmak burada gerekli değil. Burada önemli olan, komünist siyasal akımın kimliğinin bu üç temel boyutunu birarada vurgulamaktı. Önemli olan bu farklı öğeleri kendi kimliğinde bütünleştirebilen bir hareket olduğumuzu, ideolojik açıklığa dayalı bu bütünsel komünist kimliğin ısrarlı bir çaba ile bugün pratik olarak, maddi olarak yaratılabildiğini, komünist kanalın bu temelde hareketimizce doldurulduğunu ortaya koymaktı. Fark burada, EKİM’in tuttuğu farklı yerin önemi ve anlamı burada. Geçmişte ya da bugün, öyle akımlar var ki, bakıyorsunuz teorik yönden biraz gelişmiş görünürler, ama bir örgüt konumundan ve kimliğinden yoksunlar. Öyleleri var ki, pratik olarak sınıfa yönelik bir politik çalışma içindedirler (Türkiye’de bugün de böyle bazı küçük çevreler, bir takım mezhepler var), ama bunların ne ciddi bir devrimci teorik temeli, ne de ciddi bir devrimci örgütsel varlıkları var. Nihayet geçmişte ve bugün sınıfı eksen alan, sınıf çalışmasına önem veren sosyal reformist akımlar örneği var. Her şey bir yana, bunlarda devrimcilik yok, devrimci siyasal kimlik yok, adı üzerinde, sosyal-reformist akımlar bunlar.

Sonuç olarak; devrimci bir sınıf partisinin, komünist bir işçi partisinin temel niteliğini veren farklı öğelerde aynı ilkesel ve pratik tutarlılığı ve kararlılığı göstermek, bunu tek bir kimlikte bütünleştirerek varetmeye çalışmak; yani, devrimci teori, devrimci örgüt ve devrimci sınıf öğelerini, ki bunlar bir partinin üç temel bileşeni, üç ana öğesidir, bu üçünü bir hareketin şahsında varetmeye, sentezlemeye kalkmak, işte bu yeni ve değişik bir durumdur. Bu, EKİM’in komünist kimliğine ilişkin pratik bir kanıtlamadır.

Adını nasıl koyarsa koysun bugün herkesin bize belirgin biçimde farklı bir yer atfetmesinin nedeni bu. Çok değişik akımlardan kopan insanların başını kaldırırken bize bakmasının gerisinde de, geleneksel hareketi oluşturan o çok sayıda gruptan bu tür bir farklılık var. Teoriyi ciddiye alan, örgütü ciddiye alan, sınıfı ciddiye alan, devrimci siyasal mücadelede ciddiyet sergileyen, buna uygun değerleri olan bir harekettir EKİM. Bu değişik bir durum, insanların bunu farketmesi çok normaldir. İnsanlar devrimci sezgileriyle de olsa, pratik gözlemleriyle de olsa bunu farkedebiliyorlar.

Sol hareketin ikinci ana kanalına geçiyorum. Bu, devrimci demokrasi olarak bildiğimiz geleneksel kanaldır. Burada birden fazla parti ya da örgüt var. Ama geleneksel kimliği en iyi temsil eden, geleneksel eğilimleri bugün devam ettiren ve bunu kompleksiz olarak teorize de eden bir akım olarak karşımızda bir DHKP-C var. Türkiye’nin kendi modern gerçeklerine uygun olarak bizim halkçı hareketimiz gelinek yerde artık çok daha belirgin bir biçimde şehir eksenli bir harekettir. Kırlarda bir takım politik kaygılarla oluşturulan gerilla birlikleri vb. girişimleri saymazsanız (ki bunlar genellikle başarısız pratiklerdir), devrimci küçük-burjuva akımlar artık kent eksenli gelişen, kentlerde yerleşen hareketlerdir. Bu gerçi çok yeni bir

bu eleştiri tamamlanamadı ve sorunlar ele alınmadan kaldı. Zannediyorum “devrimci şiddet” sorununu işlediğimizde bu meseleyi de ortaya koyacağız. TİKB’nin o konudaki temel zaafalarını da nihayet ortaya koyabileceğiz. TİKB’nin bu yanını akılda tutmak gerekiyor. Bu açıdan çok ciddi kavrayış zayıflıkları ve çarpık pratikleri olan bir hareket. Bu açıdan Marksizmden, işçi sınıfı devrimciliğinden bir hayli uzak. Bu bir de pragmatizmle birleşiyor, bu tür çıkışlar kestirmeden durumu toparlamanın bir olanağı olarak görülebiliyor.

Bugün için ciddiye alınabilir devrimci örgüt konumuna sahip bu akımlara TKP-Kıvılcım, TDP, Direniş Hareketi gibi devrimci demokrat kimliğe ve geleceğe sahip birkaç çevre daha eklenebilir. Fakat bunlar gelişme güç ve olanaklarını yitirmiş birer çevre durumundadırlar.

Bunun dışında ne bir önemi, ne bir ciddiyeti, ne bir kimliği olan, örgütsel varlığı ise hiç olmayan bazı dergi çevreleri var. Ben bunların varlığını sol hareketin bugünkü tablosunun anormal yönü sayıyorum. Elbetteki temel sol akımların yanısıra bir sürü irili-ufaklı grup ve çevrenin varlığında kendi başına bir anormallik yok. Bu bir yerde doğal bir siyasal olgudur. Gelgelelim bu sözünü ettiğim dergi çevreleri gerçekten bir anormal, bir ciddiyetsiz durum göstergeleridir ve bunun gerisinde ana akımların kendi konumlarını yeterince güçlü bir biçimde dolduramamaları olgusu var. Aynı şekilde, bunun gerisinde devrimci sosyal-siyasal mücadele açısından Türkiye’nin bugünkü durgun ortamı var. Gerçek bir siyasal hareketlenmede bu tür ciddiyetsiz ve dejenere çevreler silinip gideceklerdir. Ama bugünün nesnel ve öznel ortamı yazık ki böyle çevrelerin sol ve sosyalizm adına ortaya çıkıp bir kısım genç devrimciyi amaçsızca kendi etraflarında oyalamalarına ve tüketmelerine elverişliyor.

Soldaki üçüncü ana kanala, reformist sol kanala, sosyal-reformist akımlara geçiyorum.

Üçüncü kanal ise reformizm kanalı. Yazık ki, son on yıl içerisinde toplum genelinde büyük bir güç kaybeden Türkiye sol hareketi içerisinde sosyal-reformist hareket bugün çok özel bir ağırlık kazanmış bulunmaktadır. Gittikçe de bu ağırlık artıyor. Örneğin iki yıl önce böyle değildi. Gazi direnişinin patlak verdiği dönemde ilk bakışta reformist hareket tecrit olmuş gibi görünüyordu. Bugün Susurluk süreci sonrasında baktığımız zaman, devrimci hareketin kitle tabanından koptuğu (buna her zaman belli bir kitle gücü tutmuş DHKP-C de dahil), buna karşın reformist akımların belli bir kitle gücüyle ortaya çıktığını görebiliyoruz. Bunun belli nedenleri var, buna burada girmeyeceğim. Bu olguyu hem bugün için ciddiye almak, ama hem de abartmamak gerekiyor. Zira bu kof bir güçlenmedir. ÖDP’nin gücü çok kof bir güçtür. Özellikle düzen medyası ÖDP’ye desteğini veriyor, önünü açıyor, reklamını yapıyor. Bugün için ciddi bir devrimci hareket de onun utanç verici konumunun karşısına çıkamadığı ölçüde, tabandaki bir takım güçleri bu sayede tutuyor. Varlığını kendisini başarıyla üretebilmesine değil, önemli ölçüde düzenin doğrudan ya da dolaylı yollarla kayırmasına borçlu. Bu utanç verici bir durum kuşkusuz. Edindiği gücün kofluğu aynı zamanda buradan geliyor.

EMEP için de aynı şeyi söylemek mümkün. Bugün sınıf içerisinde katettiği mesafe, genel olarak kendi siyasal çalışmasında yarattığı bir takım mevziler, günlük gazete vb. şeyler ne olursa olsun, gerçekte o da kof bir hareket. Ayrıca da sorunları, iç zaafaları, artık üstünü örtemediği iç gerilimleri geline yerde dışa da vuruyor. 220 imzalı bildiride ifadesini bulan çıkış bunun göstergesi. Bu bildirinin devrimci vurguları çok şey ifade ediyor. Bu, reformist akımların gerçekte samimi devrimci güçleri tuttuğunu, devrimci akımların güçlenmesi ve reformizme karşı mücadelenin gücü ölçüsünde bu güçlerin reformist akımlardan kopartılacağını gösteriyor. Ayrıca bir çok öteki belirti EMEP reformizminin genel bir tıkanma ve gerileme

Bu yeni halkçı akımların kent eksenli olması, kent eksenli bir çalışmaya oturması, tipik bir olgudur. Bu, Türkiye’nin modern gerçeklerinin bir kanıtı olması bakımından tipik bir olgudur. Türkiye böyle bir ülkedir; kentlerin belirleyiciliği kendini pratik olarak göstermiştir ve teoriden çok pratik sezgilerle hareket eden, bu çerçevede kendiliğindenci olan küçük-burjuva demokrat akımların, kentlerde, kentlerin varoşlarında bulunmaları, kendilerini bu alanda üretmeye çalışmaları son derece anlaşılır bir durumdur.

süreci içine girdiğini gösteriyor. Uzun hazırlıklara konu edilen başarısız Merter Kurultayı’ndan üzerine yıllardır politika yapılan “dürüst sendikacılar”ın artan mesafeli tutumuna kadar.

Gerek ÖDP ve gerekse EMEP’in bir özelliğine dikkat çekmek istiyorum. Bu iki partinin omurgasını yenilginin devrimden kopardığı güçler tutuyor. Yani yenilmiş ve yılmış eski devrimci yeni liberal akım ve çevrelerin yığıldığı, rengini ve ruhunu verdiği partiler bunlar. Bu, bir bozulma ve dejenerasyonunun ürünü olduklarını gösterir.

Her modern toplumda reformist hareketler olur, ama bunların oluşumunun bir doğallığı vardır. Nedir? Küçük-burjuva aydınları, orta sınıf aydınları, sosyalizmi kendilerine göre yorumlarlar; sosyalist düşünce içerisinde sınıfın yerini bilirler, sınıfa yönelirler, orada işçi aristokrasisi bulurlar, sendika bürokrasisi bulurlar. Çok doğal bir biçimde kendi konumlarına da uyan bir reformist kimliği buradan üretirler. Ama bu akımlar böyle değil. Bu akımlar 12 Eylül karşı-devriminin yordugü, yıldırıldığı, umutsuzluğa düşürdüğü, devrimciliğine pişman ettiği akımlar. Yani bir tasfiyecî çürüme döneminin reformist ürünleri bunlar. Kendi ülkemizin bugünkü sosyal-reformist akımlarını değerlendirirken bu özelliği mutlaka göz önünde bulundurmamız lazım. Hem bu hareketlerin yapısını, karakterini, iç dengelerini doğru kavrayabilmek, bu noktadaki zayıflıklarını görebilmek için, hem de siyasal faaliyette, gündelik teşhirde bu yanını çok özel bir biçimde kitleler önünde açığa çıkarabilmek için bu gereklidir.

Bizim *Ekim*’de yeniden yayınladığımız “*Solda Üç Reformist Odak*” yazısında bu akımların bu karakterine çok belirgin bir biçimde işaret ediliyor. Bunu bilmemiz ve teşhir etmemiz gerekiyor. Siyasal mücadele içinde yıldı, yorulduğu ve devrim konusunda umutsuzluğa düştüğü için reformizme kayan bir akım, her zaman yapısal-içsel bir zayıflık taşır. Oradan gelen bir kofluğu vardır.

Mesela batıdaki sosyal-reformist akımlar böyle değildir, bunların şekillenmesi çok doğal bir biçimde reformist bir çizgide oluşmuştur. Alman SPD’si gibi partiler bir zamanlar militan devrimciydiler de sonradan bozulmaya uğradılar diyebileceğimiz partiler değil. Zaten barışçıl, yumuşak, çok büyük ölçüde sendika bürokrasisine, işçi aristokrasisine dayanan, parlamenter biçimler içerisinde bu karakterini geliştiren akımlar. Ama genel planda, söylem planında devrimci bir iddia taşıyorlar; bu devrimci iddia ve söylemle gerçek pratik arasındaki çelişkiyi devrimci bunalımın olgunlaşması açığa çıkarınca, Rosa Luxemburg’un dediği durum, yani “kokmuş ceset” gerçekliği ortaya çıkıyor. O iddialara, o söyleme yabancılaşma anlamında bir kokuşmuşluk bu. Yoksa onların reformist kimliği, Lenin’in 2. Enternasyonal tahlillerinde de çok açıkça var; Paris Komünü sonrası barışçıl gelişme döneminin ürettiği legal çalışmanın, sendikal çalışmanın, parlamenter çalışmanın uzun yıllar içinde ürettiği ve olgunlaştırdığı, bozduğu ve kokuşturduğu bir kimlik.

Türkiye’nin bugünkü sosyalizm söylemli sosyal-reformist akımlarının durumu ise daha farklı. Bunlar zamanında az-çok devrimciydi, bunların hepsi silahlı mücadele yanlısıydı, illegal örgütlenme yanlısıydı, bunlar legaliteye geçmek bir yana, legal bir devrimci partinin legal uzantısını yaratmaya kalkmanın bile tasfiyecilik olduğunu söyleyen akımlardı... Bütün bu inançları, tutumları, programları, ideolojik açımlar mı? İdeolojik olgunlaşmalar mı? Biz önden

ortaya hiçbir konuda hiçbir ciddi bir fikir koyamadıklarını biliyoruz. Bunlar karşı-devrimin devrimci kimlik ve devrimci örgüt konusunda yarattığı yıldırıcı etkinin sonuçlarını yaşadılar. Bunlar pratigini yaşayamayacakları fikirlerini sessizce terkettiler. Yeni fikirler, yeni ideolojik kimlik ardından bunu tamamladı. Böyle akımlar bunlar. İşçi Partisi bu açıdan farklı mesela. Perinçek’in partisi demin SPD üzerinden örneklediğim türden bir parti. Bu açıdan farklı, doğal bir

politik reformizmi var onun. Doğrusunu isterseniz ordan gelen bir gücü de var. Otuz yıllık Perinçek’in bu ülkede sürekliliği temsil eden “sol” bir lider olmasının, partisinin her dönem siyasal yaşamda belli bir yer tutmasının gerisinde de bu aynı olgu var. İstediginiz kadar lanetleyin, herkes döne döne bu çevreye saldırma ihtiyacı duyuyor mu? Bu onun politik bir güç olduğunu gösteriyor. Bu doğallıktan gelen onun kendine özgü güçlü bir yanı var. Ötekilerden farkı burada.

Reformist akımlardaki güçlenmenin gerisinde ne var? Kuşku yok ki bu akımlar kendi tarzlarında politika yapıyorlar, çalışma yürütüyorlar; ama başarıyı temelde buna borçlu değiller. Onlar ne anlamlı bir politika üretiyorlar, ne de çok anlamlı, kararlı bir çalışmaları var. Ortada koca bir devrimci alternatif boşluğu var, ve onlar bu boşluk üzerinden güç kazanıyorlar. Utanç verici konuma, kimliğe, platforma sahip bu akımları büyük bir açmaza, büyük bir sıkıntıya düşürecek bir devrimci alternatifin yokluğu var, burdan kazanıyorlar. Artı devrimci hareketin hamlıkları, çocuklukları, ciddiyetsizlikleri bu akımlara ayrıca güç kazandırıyor. Devrimci hareket kitlelere güven veremediği ölçüde, kitleler sol ve sosyalist bir söylem kullanan bu akımları ciddiye alabiliyor. Çünkü bunlar tüm samimiyetsizliklerine rağmen, bir ciddiyet, bir olgunluk görüntüsü verebiliyorlar kitleler önünde. İnandırıcı olabiliyorlar.

İşte bu ortamda, herşeye rağmen sola akan bir takım kesimlerin, ciddiyeti tartışmalı, hamlıkları bol, inandırıcılıkları zayıf geleneksel devrimci akımlar yerine reformist partilere yönelmesinin bir mantığı var. Parti adımı ile birlikte ciddi bir siyasal kimlikle kitlelerin karşısına çıkabildiğimiz ölçüde kitlelere farklı bir alternatif sunmuş oluruz. Kitlelerin ileri kesimlerini, bu sola, sosyalizme açık kesimlerini kastediyorum. Bir an önce parti kimliği ile ortaya çıkmamızı gerektiren temel nedenlerden biri de budur. Bunu biz, bu ilkel, bu ciddiyetsiz, gelinen yerde bu sorumsuz devrimci akımlarla araya daha belirgin bir mesafe koymakla mutlaka birleştirmek durumundayız. Kitleler bizim hareketimizi onlarla karıştırmamalıdır. Gürbüz işçi sınıfı devrimciliği ile yıpranmış ve bozulmuş küçük-burjuva devrimciliği arasındaki farkı kitleler kendi gözlemleri ile açıkça görebilmelidirler. Reformizme karşı başarılı ve sonuç alıcı bir mücadelenin temel önkoşullarından biri de bugün için budur. Bu konuda söyleyeceklerim bundan ibaret değil. Fakat önce kısaca reformist cephenin kendine özgü bir akımı olarak SİP üzerine de bir kaç şey söyleyip, sol hareketin genel tablosundan çıkarmamız gereken bazı sonuçlara bunun ardından geçmek istiyorum.

SİP konusunda söylenecekler çok fazla değil. Daha önceki değerlendirmede de var. Söyleminde sosyalizme yakın görünen, oysa gerçek pratiginde, reformizme yakın demeyeceğim, reformist konumu belirgin olan bir parti. Peki bu durumda söyleminde sosyalizme yakınlığını belirtmenin bir anlamı var mı diye sorulabilir. Kuşkusuz var. Çünkü bu söylem bir takım devrimci unsurları etkileyip kendine çekebiliyor. Komünist hareketin henüz yeni yeni pratik yerini dolduruyor olması, demek oluyor ki bugüne kadarki ciddi boşluk ortamının da sağladığı avantajla, bu söylem işe yarayabilmiştir. Normalde komünist hareketin kazanabileceği bazı güçleri bu çevre kazanmış, reformist-legalist bir zeminde kötüümleştirebilmiştir.

(Devam edecek...)

Reformizmle karşı mücadele üzerine

✓ Marksist-leninist sınıfsal bakış, reformlara, siyasal taktiğin gereği olarak, karşı olup olmama noktasında değil, reform taleplerini ve bunların elde edileceği gelişme süreçlerini, dinamiklerini devrimci sınıf mücadelesi içerisinde kavrar ve onları siyasal sınıf iktidarına (devrime) yürümenin, bu yürüyüşü güçlendirmenin bir olanağı olarak değerlendirir.

✓ Toplumsal gelişmenin sınırlı bir biçiminden, bir olgudan (reform) kalkarak bütün bir tarihi mücadeleyi bu olguya indirgeyen, bu olguyla sınırlayan reformist anlayışın kendisi, gericedir. Gericedir, çünkü, sınıflararası mücadelenin iktidar hedefi yerine, düzenin imkanları ve sınırları içinde elde edilebilir-kabul edilebilir talepleri ezilen-sömürülen sınıfların önüne çözüm olarak sürerek, aslında dolaysız olarak düzene hizmet etmektedir.

✓ Reformizmle karşı mücadele işçi sınıfını bir seyirci konumuna düşürmemeyi gerektirir. Reformizmle hesaplaşma, yalnız başına şu ya da bu reformist partiyle hesaplaşmaya indirgendiğinde, kaçınılmaz biçimde dar grupçu çekişmenin tuzağına düşmeye götürür. Elbette, bu mücadelenin örgütsel bir karşılığı ve anlamı var. Biz, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin neferleriysek, onun örgütlü öncü gücünü temsil ediyorsak, bir örgüt olarak bu hesaplaşmayı sınıf zemininde ve sınıf mücadelesi içinde çözmeyi önümüze koymalıyız.

Reformizmle karşı mücadelenin yakıcı bir ihtiyaç olarak yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Bu ihtiyacın sınıf çalışmasında düne göre mesafe alan hareketimizin önüne tek tek reformist unsurların ya da somut olarak reformist politikaların bir barikat olarak çıkmasıyla sınırlı bir ihtiyaç olmadığını, sorunu böyle kavramanın sakıncalı olduğunu hemen belirtelim. Reformizmle mücadeleyi giderek öne çıkaran ihtiyacın, sınıf mücadelesinin bugünkü seyrinde; düzen ve devrim kutuplaşmasının nesnel olanaklarını ve dinamiklerini "sınıfın aldatılması" temelinde örgütleyen, bu ölçüde düzene hizmet eden reformist akımların oynadıkları politik rol, taşıdıkları misyon ve tuttıkları yer ile ilgili bir boyutu var. Bu yönüyle sorun, şu ya da bu reformist partinin somut olarak sınıf ve kitle hareketi üzerindeki gücü ve ağırlığıyla sınırlı değildir. Sermaye düzeninin, bugünkü koşullarda zayıf da olsa, reformasyon manevralarının en azından ideolojik söylem ve vaadler düzeyinde, kitlelerin bilincinde yarattığı tahribat ve oluşturduğu beklentilerle ilgili bir boyutu var. Dünen şu ya da bu düzen partisinden kendi çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme yönündeki beklentisi giderek tükenen işçi ve emekçiler, bugün aynı umutları ve beklentileri, sol görünümüne ve söylemleri yeni reformist partiler üzerinden yeniden canlandırma ve ifade etme eğilimine açıktırlar. Devrimci sınıf mücadelesindeki ve devrimci önderlikteki zayıflıkların giderilememesi, bu mevcut eğilimin güçlenmesini daha da kolaylaştıracaktır.

Genel planda, reformist hayallerle işçi sınıfının devrimci ufkunun karartılması, mücadele isteğinin dizginlenmesi-düzen sınırları içine çekilmesi, iktidar hedefinin saptırılması, giderek burjuva bir anlayışın sınıfa "devrimci" fikirler ya da "gerçek çözümler" adı altında hakim kılınması tehlikesinden bahsediyoruz. Somut olarak bugünün reformistlerinin, geçmişin devrimci mirasını yüzüstüce kullanarak, bu yönde attıkları adımların ve kendilerine biçtikleri misyonun yalnızca ideolojik bir yönelim olmaktan çoktan çıktığına, politik-örgütsel bir güce dönüştüğüne işaret etmek istiyoruz. Sınıf mücadelesinin bugünkü militanlık ve kitlelilik düzeyindeki zayıflıklarından da faydalanarak, bizzat düzenin denetiminde ve düzenin açtığı kanallar üzerinden güçlenen sosyal-reformizm, gelinen yerde politik bir odak, politik bir sektör olarak siyasal mücadelenin bir gerçeği haline gelmiş bulunuyor. Devrimci cephenin, dünen politik ve örgütsel güçsüzlüğü düzeyinde olmasına rağmen, sınıf ve kitle mücadelesinde sosyal-

reformist partilerle aynı düzeyde politik bir ağırlık ve etki oluşturdıklarını söylemek zor. Teorik-ideolojik kavrayış boyutunda ve programatik düzeyde devrimci örgütlerin taşıdıkları zaafların bugün henüz değilse bile bir dönem sonra savurucu sonuçlarını üretmesi mümkündür. Bu konuda bugünün yeni reformist odaklarının bir zamanların aynı tutarsızlık ve zaafların ürünü olmalarını akılda tutmak yeterlidir.

Dün olduğu gibi bugün de reformizmle karşı mücadelenin ideolojik boyutu ve bunun taşıdığı büyük önem ortadadır. Devrimci marksist teorik-ideolojik tezlerin genel savunusu, sağlam bir karşı duruşa sahip olmak ve hakkıyla bir mücadele yürütmek için zorunlu, ancak yeterli değildir. Teorik-ideolojik silahlarımızı her dönemde kuşanmalı ve zenginleştirerek keskinleştirmeliyiz. Ama mevcut siyasal durum eldeki bu silahların bugün çok daha etkin bir biçimde kullanılmasını gerektiriyor. Reformizm ile mücadelenin bu iki düzeydeki zorunlu bağını doğru kurmayanların, pratikte bunu gözetken taktik-politik bir çabaya girmeyenlerin kat edebileceği bir mesafe yoktur. Öyleyse reformizmle mücadeleyi nasıl anlamak ve ele almak gerektiği konusunda açık bir fikre sahip olmalıyız öncelikle.

Reformizmin politik platformunu ve pratiğini, somut olarak, sınıf ve kitle çalışması içinde boşa düşürerek, bütünlüklü bir devrimci politik taktik hattın döşenmesi, giderek güçlendirilmesi görevi ile karşıkarşıyayız.

Reform ve reformizm

Reformlarla devrimin içeriğini, birbirleriyle ilişkilerini, sınıflar mücadelesi içindeki nesnel karşılıklarını anlamak ve ayırtırmak için sınıflar mücadelesi konusunda açık bir fikre, tarihsel materyalist yönetime sahip olmak gerekir. Ezilen-ezen, sömürülen-sömüren sınıfların varlığı, kaçınılmaz olarak iktidar (hegemonya) mücadelesini koşullar ve bu tarihi mücadelenin dönüm noktası, devrimler ya da karşı-devrimler olarak yaşanır. Sınıflar arası mücadelede devrimlerin ve karşı-devrimlerin bir anın, bir durumun, basit bir çelişkinin basit bir sonucu olarak ortaya çıkmadığı bilinir. Çeşitli biçimlerde ve çeşitli düzeylerde, değişen araçlarla ve değişen taleplerle, sıçrayışlar-kopuşlar ve geriye dönüşlerle ilerleyen sınıflar mücadelesinde, reformlar da devrimler kadar olağan toplumsal olaylar olarak ortaya çıkar.

Marksist-leninist sınıfsal bakış, devrimci materyalist yöntem, sınıflar mücadelesinin bir durumu, bir geçiş

anı olarak ortaya çıkan reformları, sınıflar mücadelesinin nesnel gelişiminden kopararak ele alan anlayışlarla birazdan değineceğimiz gibi ayırıyor. Reformları hazırlayan koşullar, bizzat sınıflararası mücadele dinamiklerinin, güç ilişkilerinin ve mücadeleye önderlik eden sınıfların vb. belirleyiciliğindeki sosyal-siyasal kesimlerdir. Buradan çıkarılması gereken ders, reformların bunun dışındaki bir bakışaışıyla kaba reddinin (inkarının) ya da kabulünün (mutlaklaştırılmasının) sınıf devrimciliğine, marksist-leninist anlayışa ilişkin bir tutumun ifadesi olamayacağıdır. Ne reformları reddetmek anlayışı kendi başına devrimci kılar, ne de reformları kabul etmek reformizmin tek ve mutlak ölçüsüdür. Bu öncelikle, toplumsal-sınıfsal çelişkilerin ve güçlerin hangi somut koşullarda reformları, hangi somut koşullarda devrimi koşulladığıyla ilgili somut bir tahlil işidir öncelikle. Tarihsel açıdan ve toplumların gelişim ölçeğinde, reformları atlamak, reformlara ve reformcu gelişme çizgisine saplanmak kadar Marksizme yabancıdır.

Peki, marksist-leninist sınıfsal bakış reformları nasıl ele alır? Marksist-leninist sınıfsal bakış, reformlara, siyasal taktiğin gereği olarak, karşı olup olmama noktasında değil, reform taleplerini ve bunların elde edileceği gelişme süreçlerini, dinamiklerini devrimci sınıf mücadelesi içerisinde kavrar ve onları siyasal sınıf iktidarına (devrime) yürümenin, bu yürüyüşü güçlendirmenin bir olanağı olarak değerlendirir. "Tüm burjuva partileri, işçi sınıfının devrimci partisi dışındaki bütün partilerin reformlardan söz ederken yalan söylediklerini ve ikiyüzlülük ettiklerini söylüyoruz ve kanıtıyoruz. Küçük ölçüde olsa bile gerçekten durumun (ekonomik ve siyasal) düzelmesi için işçi sınıfına yardım etmek istiyoruz ve her zaman şunu ekliyoruz ki; yığınların devrimci savaşım yöntemleri ile desteklenmezse hiçbir türden reform kalıcı, sağlam ve ciddi olamaz. Reformlar uğrunda bu savaşımı işçi hareketinin devrimci yöntemleriyle birleştirmeyen bir sosyalist parti için, bir tarikata dönüşmek ve yığınlardan kopmak tehlikesinin bulunduğu, bunun gerçek devrimci sosyalizmin başarısı için en ciddi tehlike olduğunun durmadan öğretiyoruz." (Lenin, 1915)

Tam da bu kaygı ve sınıfsal bakış, marksistlerin, sınıflar mücadelesini nesnel gelişiminden kopararak ütöpik ve kurgusal (öznel) bir tarih-toplum anlayışı ve devrim eksenine oturarak, reformları bir hiç (anlamsız), devrimleri ise herşey (idealleştirerek içini boşaltmak anlamına geliyor)

olarak gören anarşizmle arasına bir ayrım çizgisi çekmeyi gerekli kılmıştır. Düzenlen kopma adına, nesnel gerçeklikten, gerçek sorunlardan ve çözümlerden kopmanın bir ifadesi-bir ucu anarşizm ise; diğer ucu, nesnel gerçekliğe, olağan gelişme çizgisine sadık kalma adına verili düzene kölece tabi olmak anlamına gelen, çözümü devrimci dönüşümlere kapatan reformizmdir. Toplumsal gelişmenin sınırlı bir biçiminden, bir olgudan (reform) kalkarak bütün bir tarihi mücadeleyi bu olguya indirgeyen, bu olguyla sınırlayan reformist anlayışın kendisi, gericidir. Gericidir, çünkü, sınıflararası mücadelenin iktidar hedefi yerine, düzenin imkanları ve sınırları içinde elde edilebilir-kabul edilebilir talepleri ezilen-sömürülen sınıfların önüne çözüm olarak sürmek, aslında dolaysız olarak düzene hizmet etmektir. “Reformculuk sermayenin egemenliği ayakta kaldığı sürece, tek tek düzeltmelere bakılmaksızın her zaman ücretin kölesi olarak kalacak işçilerin burjuva tarafından aldatılmasıdır.” (Lenin)

Hem sol-sosyalizm görünümlü-söylemli reformizm, hem de dosdoğru burjuva reformizmi, tarihsel olarak bu aynı kategori içinde yer alırlar. Burjuva reformizminin gericiliği bir bütün olarak burjuvazinin gericileştiği tekerci aşamasının olağan bir sonucudur. Ya da daha genel olarak, egemen sınıf reformculuğu, karşı-iktidar mücadelesini dizginleyebilmenin, onu düzeniçileştirebilmenin bir aracı, sınıfsal tahakkümün küçük tavizler verilerek sürdürülebilmesinin bir biçimidir. Sol-sosyalist görünümlü reformizm ise, sözde verili sistemin-düzenin varlığını-egemenliğini sağlamayı ve sürdürmeyi değil, evrimci bir tarzda da olsa değiştirmeyi hedefleyen bir anlayışın, Marksizmden ve sınıf mücadelesinden kopmanın ürünüdür.

Egemen sınıfların egemenlik biçimlerinden biri olarak reform ve reformculuk

Egemen sınıflar açısından reform, düzenin kendi içinden ileriye doğru esneme olanağı anlamına gelir. Ancak bu “ileri”lik verili düzenin ve sistemin ilerisi (aşılması) değil, sistemin aynı esas (sömürü) üzerinden restorasyonudur. Rosa Luxemburg’un deyimiyle, reformlar ve demokrasinin gelişmesi, egemen sınıfların alayağı edilmediği koşullarda, burjuva sınıf egemenliğinin pekişmesi sonucunu doğurur. Bu yönüyle egemen sınıf reformculuğu, burjuvazinin egemenliğini garantiye alma biçimi olarak ortaya çıkar, devrimci bir kalkışmanın, devrimci bir yükselişin dalgakıranı olma işlevini görür. Diğer yönüyle, ezilen-sömürülen sınıfların sürdürdükleri mücadeleyi daha ileri boyutlara, düzen karşıtlığına taşımasını engellemek amacıyla verilen tavizler anlamına da gelir. Reformların, bu açıdan ele alınsa bile, burjuvazinin bir başışı olmadığını, bizzat sınıflar mücadelesine tabi olduğunu anlamak için, ezilen-sömürülen sınıfların en küçük bir demokratik reform hakkı için çetin savaşlara giriştiğini, bedeller ödeyerek bunları kazandığını görmek gerekir. Ezilen-sömürülen sınıfların bu kazanımlarının, her an geri alınmak üzere, zorunlu olarak verildiğini görmek için çok uzak geçmişlere gitmeye de



gerek yok. Bugün, burjuvazinin dünya çapında sosyal ve siyasal kazanımlara yönelttiği amansız saldırısı yaşanan güncel bir örnektir. *“Bir eliyle reformları veren liberal burjuvazi, öteki eliyle bunları durmadan geri alır; hiç derekesine indirir; ... işçilerin köleleştirilmesi için bunlardan yararlanır. Bu yüzden reformculuk tam anlamıyla, içtenlikle söylenmezse bile, gerçekte burjuvazinin işçilerin isteğini almasına yarayan bir alete dönüşür.”* (Lenin)

Bu aleti, burjuvazinin elindeki bir silah olmaktan çıkarmak, işçilerin devrimci mücadelesini yükselten birer imkana dönüştürmek için, işçilere gerçek kurtuluşu-hedefi göstermek, ama aynı zamanda bizzat reformlar için mücadelenin içindeki kitlelerin önünde bu mücadeleyi devrimci iktidar hedefine yöneltmek gerekir. Bu başarıldığı ölçüde, reformlar burjuvaların elinde tersine tepen bir silaha dönüşür, bizzat işçiler devrimci talep ve hedefler için mücadeleye istekli hale gelirler. İşte o zaman devrim ve düzen (karşı-devrim) kutuplaşması netleşir, burjuvazi reformcu kılığını üstünden atıp gerçek silahlarını kuşanır. Yani “sınıfa karşı sınıf”, “düzene karşı devrim” seçeneklerini kitlelerin gözünde karartan, belirsizleştiren bütün kafa karıştırıcı aksesuarlar ortadan kalkar.

Ezilen-sömürülen kitlelerin, yalnızca kendi üzerlerindeki baskı ve sömürüyü sınırlamak için ve sınırlamak üzere ayağa kalktıklarında bile, bu sınırlı talepleri aşan devrimci kalkışmalara ve savaşlara nasıl girdiklerini anlamak için, bütün devrimlerin ve devrimci kalkışmaların arkasında yatan ve devrimlerin öngünlerinde daha da somutlanan sınıf mücadelesinin gerçekliğini görmek yeterlidir. Yükselen tepkileri ve muhalefeti bastırmak için egemen sınıfların bizzat kendi eliyle yürürlüğe koyduğu reformları, ancak kitleler egemen sınıfların ellerinden alıp kendileri için bir mücadele aracına dönüştürdüklerinde kalıcılaşır, daha ileri taleplere ve hedeflere (bir devrimcileştirme imkanına) dönüşebilir. Böyle durumlarda iktidar mücadelesini elden bırakmayan sınıfın komünist önderliğiyle bütünleşirse, reformlar ve reformlar için mücadele, gerici bir aldatma aracı olmaktan çıkar. Bu temelde alınan bir yenilgi, burjuvazinin egemenliğinde olup-biten bir reforma yeğdir. Ruhban sınıfların din yoluyla sağladıkları egemenliğini sarsmak için bir burjuva projesi olarak burjuvalar ve prenslerin bir kısmı tarafından desteklenen dinde reformasyon,

1520’lerin Almanya’sında, bu talebi elde etmek üzere iki farklı sınıfın temsilcisi iki insan önderliğinde (Luther ve Munzer) iki sınıfın (ezilen köylüler ile burjuvaların) reformlar için mücadeledeki tavırlarını göstermesi açısından olduğu kadar, devrimci önderlik ve devrimci taleplerle bütünleşen reformların devrimci gelişmeye açık olduğunu göstermesi açısından da önemlidir. Burjuvazinin desteklediği Luther’le aynı hedef için (dinde reform) yola çıkan reformcu Munzer’i köylülerin devrimci önderi yapan şey, yoksul bir köylü çocuğu olarak Munzer’in egemen sınıflara karşı duyduğu sınıfsal kindir. Ve bu sınıfsal kin, başlangıçta reformcu bir talep olarak görünse de, ezilen-sömürülen bir sınıfın mücadele isteğiyle bütünleştiğinde, dinsel öğretiyle bezeli de olsa, o sınıfın ideolojik ve politik önderliği, devrimci eylemi olarak somutlanıyor. Şu sözleri burjuva kuklası Luther’e değil de Munzer’e söyleten şeyin kendisini anlamak için reformların sınıf mantığını anlamak gerekiyor: *“Dinle, söküp atasın, paramparça edesin, kırıp geçiresin diye, yapasın ve dikesin diye, kendi sözlerimi senin ağzına koydum. Krallar, prensler, rahipler ile halk arasında demirden bir duvar çekildi. Dövüşsünler! Güçlü dinsiz zorbalara yıkımı için, zafer kesindir.”* (F. Engels, *Köylüler Savaşı*, s.60)

Egemen sınıflar reform silahını her dönemde ve her koşulda çekmezler. Açık ve çıplak bir saldırının yürürlükte olduğu günümüzde, burjuva reformizmiyle mücadele etmek son derece kolaydır. Zira devrimci barutunu çoktandır tüketen bir sınıfla karşı karşıyayız. Ve bu sınıf düne kadar baskıcı-zorba yüzüyle olduğu kadar, koşullara göre reformcu yüzüyle de ortaya çıkabiliyordu. Son 20 yıldır çeşitli ülkelerin burjuvazilerinin ve bir sistem olarak emperyalizmin reform politikalarını toptan rafa kaldırdığı gerçeği, kapitalizmin bunalımının vehametini ve boyutlarını görmek açısından önemlidir. Bugün, çünkü anlamda reformist düzen partilerine bile rastlamak mümkün değil.

Açık baskı ve saldırı koşullarında, böyle bir manzaranın kendisi, devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilebilmesinin koşullarını kolaylaştırıyor gibi görüyor. Ancak gerçek durum tam da bu değil. Zira, emperyalist-kapitalist sistem bir bütün olarak, “ölümü gösterip sıtmaya razı etme” politikasını bir blok olarak ve güçlü biçimde yürüterek, kendisine öncesinin mücadeleye elde edilen

taleplerine kadar geriletmek istiyor. Reformcu demokratik kırıntıları işçilerin elinden almasının asıl nedeni içinde debelendiği iktisadi kriz olsa da, bunun siyasal sonucunun doğrusal olarak devrimci bir siyasal atmosfer biçiminde kendiliğinden oluşacağı anlamı çıkmaz. Zira burjuvazi, iktisadi krizine köklü çözümler bulma noktasında zorlansa da, siyasal egemenliğini zorlayacak güçlü bir siyasal sınıf hareketi olmadığı sürece, reformcu taleplerle sınırlı bir sınıf-kitle eylemini denetleyebilme imkanlarına ve bu konuda yüzyılların deneyimine sahip bulunuyor. Burjuvazinin işini kolaylaştıran, açık ve çıplak topyekün saldırı koşullarında devrimci bir sınıf mücadelesinin imkanlarını zorlaştıran ikinci önemli bir faktör daha var. Dünyanın sosyal-demokrat reformist düzen partilerinin merkezi burjuva politikalarına ve yöreğine daha açık bir kaymayı yaşadıkları günümüzde, onlardan boşalan yer hiç de boş değil. Bugün onların boşalttığı yeri, sol-sosyalist söylemli, dünyanın sosyalist ya da komünist iddialı, bugünün ise yeni reformist kimlikli partileri dolduruyor. Ki, reformizmle mücadelenin asıl muhatapları bugün artık bunlardır.

İşçi sınıfının sahte dostu reformistlerle mücadele

Yüzyılın başında reformistler ile sosyalistler görünürde “ne” sorusunda değil “nasıl” sorusunda ayrışıyorlardı. Teorik düzeyde sosyalizan bir söylemle ve marksist alan içinden konuşan reformistlerin devrimci marksistlerden aslında yalnızca “nasıl” sorusunda değil, aynı zamanda “ne” sorusunda da ayrıştıklarını ve ayrışacaklarını görmek için, proletaryanın devrimci teorisinin reformistlere karşı tezlerine bakmak ve reformistlerin sosyal pratikte savruldukları safları görmek yeterlidir. Bernstein’in Marksizmi tahrif ederek ortaya attığı tezler etrafında kümelenen sosyal reformistler, “ne” (hedef) sorusuna, “sosyalizm” yanıtını veriyorlardı. Ancak “nasıl” sorusuna gelince, sosyalizmi son tahlilde kapitalizmin tahkimi anlamına gelen, “sömürünün aşamalı olarak sınırlandırılması ve toplumsal denetimin geliştirilmesi” yöntemiyle belirsiz, kendiliğindenci-evrimci bir gelişme çizgisi üzerinden ulaşılacak bir hedef olarak tanımlıyorlardı. Bu yolla, Bernştayncı reformizmin vardıdığı yer, aslında devrimci sınıf iktidarının-hedefin (sosyalizm) reddidir. Bu reddiye felsefi düzeyde kendisini gizlemeksizin ortaya koyuyor. “Hareket her şeydir, nihai hedef hiçbirşey!” Kapitalist ekonomide, bunalımların olağan-kaçınılmaz ve gerçek anlamda arızalar olarak ele alınmaması, kapitalist ekonomide sosyalizmin önkoşullarının varlığının yadsınması vb. gerekçeler ekonomist bir mantığın, reformizmin en belirgin özelliği olduğunu ortaya koyuyor. R. Luxemburg, bu ekonomist mantıkla polemiginde, işçi sınıfının devrimci yöntemini şöyle ortaya koyuyor: *“Kapitalist toplumun üretim ilişkileri, sosyalist üretim ilişkilerine gittikçe yaklaşıyor, buna karşın onların siyasi ve hukuksal ilişkileri kapitalist toplumla sosyalist toplum arasında gittikçe yükselen bir duvar oluşturmaktadır. Bu duvar sosyal reformların ve demokrasinin gelişmesi ile yıkılmaz, tam da tersi, daha katı ve sert olur. Duvarın yıkılması ancak bir*

çekiç vuruşuyla, yani siyasi iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi ile olur.” (R.Luxemburg, *Sosyal Reform mu Devrim mi?*)

Bugün bu, dünün reformizm-devrim (sosyalizm) ayrışması tıpa tıp aynı tarzda olmasa da sürüyor. Bugünün reformist artıkları, kuşkusuz Bernstein’lerin, Kautsky’lerin politik-ideolojik platformunun bir adım ötesinde değildir. Ne var ki, onlar dünün reformistleri kadar bile cesur ve dürüst değiller. Dünün reformistleri programlarının teorik savunusunu yaparken Marksizmden ayrıştıkları noktaları gizlemiyorlardı. Bugün ise, reformizmden, en sıradan sosyal-demokrat reformist düzen partisinin programı, mücadele anlayışı ve örgütsel işleyişiyle hiçbir biçimde farklılaşmayan bir platformla çıkan reformistler, sözde (slogan ve söylemde) bile olsa sosyalizmi ağızlarına almadan marksist ve sosyalist olarak kendilerini yutturmaya çalışıyorlar. “3 S”yi, “Demokratik Türkiye”yi program düzeyine çıkaranlar ile, “Demokratik Cumhuriyet” ve “Bağımsız Türkiye” programlarının, öзде, klasik reformizmden hiç bir fazlası yoktur, eksikleri vardır. Öncelikle “siyasi iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi”ni tanımlayan, ima eden tek bir cümleye dahi rastlayamazsınız onların programında. Olsaydı tutarsızlık olurdu. Yarım ağızla, bıyık altından “emek iktidarı”, “emekçi cumhuriyeti”, “4 S gibi” göndermelerle, işaret etmek istedikleri şey, sosyalizm değil, sosyalizm diye ortaya konan demokratik içerikli talepler-istemler manzumesidir. Bu programın daha tutarlı ve daha ilerisini arayanlar, bunu Kautsky ve Bernstein’da bulabilirler.

Günümüzün yeni yetme reformistleriyle mücadelede, sırtımızı yasladığımız yüzyılı aşan bir teorik-ideolojik-politik birikime, sınıf mücadelesinin ortaya çıkarttığı devrimci deneyimlere sahibiz. Hareketimiz, daha ilk ortaya çıktığı andan itibaren bu birikimin ışığında Türkiye sol hareketine ilişkin isabetli değerlendirmeler yapmış ve pratik süreç bu değerlendirmeleri doğrulamıştır. Bugünün ÖDP ve EMEP’ini oluşturan örgütlerin geleceği yeri çok önceden bütün açıklığıyla ortaya koyanlar yalnızca komünistler oldular. (*Devrimci Harekette Reformist Eğilim, Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm, Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi, Liberal Demokratizmin Politik Platformu* vb.) Ne var ki, bu öngörü ve tahlillerle bütünleşmesi gereken pratik alanda, mesafe alma anlamında, bir dizi eksliğimizin ve güçlüklerimizin olduğu da açık. Fakat hiçbir nesnel güçlük, hiçbir dönemsel gelişme, bu güçlükleri aşamamanın mazereti olmamalıdır.

Reformizme karşı mücadeleyi nasıl anlamak gerektiği konusunda şimdiye kadar söylenenleri toparlayalım.

* Sınıf devrimcisi bir hareket için, o hareketin militanları için, reformizm ve benzeri akımlarla mücadele esasta düzenle mücadeledir. Reformizmle mücadeleyi ücretli kölelik düzeniyle mücadelenin bir parçası olarak ele almak, yalnızca teorik-ideolojik mücadeleyi değil, politik-taktik mücadele biçimlerini de kapsar. Teorik ve ideolojik düzeyde reformizme karşı yürütülen mücadele, sınıfın kurtuluşunun önündeki bu engeli pratikte bertaraf etmeye hizmet eder. Bu

alandaki bir açıklık yoksa başarılı bir mücadele yürütülemez.

* İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin, bu tür akımlarla karşılaşmaksızın ve bunlara karşı mücadele yürütmeksizin, içinden geçtiği ve geçeceği hiçbir dönem olmamıştır. Ve sınıf mücadelesi tarihi, reformizme karşı mücadele konusunda şu gerçeği ortaya koyuyor: Reformizmin etkisini kırarak, onu sınıfın kurtuluşu davasında bir engel-bir barikat olmaktan çıkaracak tek güç, devrimci bir sınıf-kitle hareketidir. Demek ki devrimci bir sınıf hareketini yükseltmekle reformizmin varlık zeminini zayıflatmak-ortadan kaldırmak aynı anlama geliyor. Bu açıkça işçi sınıfını ideolojik-politik olarak, reformizm vb. bir dizi akımın etkisinden kurtararak, onu devrimci bir iktidar mücadelesine hazırlamak görevidir. İççe yaşanan bu süreçte devrimci bir programla devrimci bir pratik birbirini besleyerek ilerler. Sosyal-reformizmin güçlü olduğu Avrupa’da (Almanya) ideolojik mücadele öne çıkarken, Rusya koşullarında güç bulamadığı için reformizm pratikte süpürülüp çöpe atılmıştır. Almanya’da sermaye sınıfıyla yürütülen mücadeledeki zaaflar, sosyal-demokrat ihanetin ve reformizmin kolayca hayat bulmasına yolaçmıştır. ‘80 öncesinde reformist partiler düzenin sol partileri iken, ‘80 sonrasında, alınan yenilgi, sınıf ve kitle hareketindeki durgunluk ve bunlara eşlik eden örgütsel tasfiyeler dünün devrimci örgütlerini reformizmin batağına götürmüştü. Geçmişte TİP’in sert sınıf mücadelesine dayanaksız platformundan kopan ve bir gençlik hareketi olarak ortaya çıkan devrimci hareketin 1980 darbesi altında ezilen kesimi, gerisin geri TİP’in programına dönmüş bulunuyor. Sınıf mücadelesinin sert rüzgarları dünün TİP’ini nasıl parçalayıp ayırtırdıysa, bugünün reformistlerini de aynı akıbet bekliyor.

* İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesi çeşitli aşamalardan, çeşitli dönemlerden geçse de, mücadelesinin özü değişmiyor. Bu öz, en sınırlı demokratik hak ve reform talebinden bizzat iktidarı almaya yönelik silahlı ayaklanmaya kadar pek çok biçimde ve düzeyde ortaya çıkan devrim ve düzen mücadelesidir. İşçi sınıfı bilincinde olsun ya da olmasın, sermaye sınıfıyla karşı karşıya geline her mücadelenin bu tarihsel dinamiğini, şimdiye kadar hiçbir gerici egemen düzen ve hiçbir devrimci-sol görünümüli sahte sınıf dostları bastıramamış, bütünüyle gizleyememiştir. Düzen ya da sol görünümüli reformcular olsa olsa bu dinamiği ancak geçici bir süre için zedeleyebilir ya da yavaşlatabilirler. Bugün için işçi sınıfının doğrulan bir iktidar mücadelesi içinde olmaması, onun verili bilinci, mücadele düzeyi ve deneyimleri ile ilgili bir dizi nedenden ötürüdür. Esas olarak işçi sınıfının önderlik sorununu çözmemiş olması, içine girdiği mücadelenin başarısını ve geleceğini tayin eden iktidar mücadelesine dönüştürememe yakıcı sonucunu doğuruyor. Sınıf devrimcisi bir hareketin önündeki temel görev budur. Bu nedenle, sınıf mücadelesinin herhangi bir talebini, herhangi bir biçimini ve düzeyini, küçük-burjuva devrimci akımlardan farklı olarak, ele alır, inceler, işler ve daha ileri biçimlere - nihai olarak da iktidar hedefli bir mücadeleye bağlar. (Marksizm-Leninizm’in ortaya koyduğu teorik ve sağ ve sol sapmalardan işçi sınıfını

arındırmak, sınıf devrimcilerinin tarihsel olduğu kadar pratik sorumluluğudur da.) En küçük bir reform isteğini, mücadele talebini, değil küçümsemek dışında kalmak bile sınıf devrimcisinin tutumu olamaz. Bir sınıf devrimcisi bir talep uğruna mücadeleyi düzen karşıtı, iktidar hedefli bir mücadeleye pratik olarak nasıl bağlayacağı konusunda deneyim alanındaki eksikliklerini ancak o pratiğin sorunlarıyla boğuşarak giderebilir. Kitlelere önderlik sorunu, salt teorik yetenek ve birikim sorunu değildir. Aynı zamanda, kitlelerin duyarlılık noktalarından, zaaflarından, güçlü yanlarından mücadele içindeki gelişimlerinden öğrenmek sorunudur.

Reformlar ve demokratik haklar mücadelesinden geçmeden gerçekleşen bir iktidar mücadelesi- daha genelinde sınıf mücadelesi yoksa eğer, bu tarihsel veri, bu mücadele alanının reformizmin sınıfı aldatması ve düzenin kendini yeniden tahkim etmek üzere kullandığı manevralara terk edilmemesi görevini koyuyor önümüze. Bizzat reformlar ve demokratik haklar mücadelesi bizim için reformizmle mücadele alanıdır. Sınıfı, bu ruhsuz akımın sahte yalanlarına ve zaaflarına karşı ancak bu mücadele içinde bilinçlendirebiliriz.

* Bugün, reformizmin etki alanındaki işçi ve genç unsurlar nezdinde reformist partiler hala devrimci partiler gibi görülebilir. Propaganda ve ajitasyon düzeyinde sol söylemlerin bu aldatıcı sonuçlarına karşı mücadele etmek için, hareketimizin geçmişte ve bugün bu partilerin niteliğine ilişkin değerlendirmelerini, bu kesimlerle tartışmak ve tartıştırmak, devrimcilere karşı kitleleri korumak için ördükleri barikatı parçalamanın birer aracı ve vesilesi olarak kullanmak gerekir. Kuşkusuz, bunu “onların kitlelerine sarmak” olarak tanımlayıp birer karşı silah olarak kullanmalarına izin vermeyecek bir maharet göstererek yapabilmeliyiz. Bunun için öncelikli alanımız, sınıf çalışması ve işçi platformları, kitleliler gösteriler-geceler-tartışmalar vb.dir. Sınıf çalışması pratiği içinde, bizzat pratiğin sorunlarına getirdiğimiz çözümler, mücadele içindeki kararlılığımız ve programatik-ideolojik netliğimiz, bugün değilse bile yarın, onların kitlelerini geniş ölçüde etki alanımıza çekecektir. Bugün, genel düzeyde katettiğimiz mesafe ve ideolojik gücümüz, pratikte hiç çalışma yürütmediğimiz bölgelerdeki reformcu partilerin tabanındaki ileriye çıkmaya hazır kesimi etkileyip ayırtıyorsa, pekala bizzat çalışma birim ve bölgelerimizde, buralarda fiili bir çalışma yürütüyor olmanın avantajını da kullanarak, etkimizi genişletebiliriz.

Ancak bu konuda ortaya çıkan bir soruna eğilmek gerekir. Reformizme karşı mücadele işçi sınıfını bir seyirci konumuna düşürmemeyi gerektirir. Reformizmle hesaplaşma, yalnız başına şu ya da bu reformist partiyle hesaplaşmaya indirgendiğinde, kaçınılmaz biçimde dar grupçu çekışmenin tuzağına düşmeye götürür. Elbette, bu mücadelenin örgütsel bir karşılığı ve anlamı var. Biz, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin neferleriysek, onun örgütlü öncü gücünü temsil ediyorsak, bir örgüt olarak bu hesaplaşmayı sınıf zemininde ve sınıf mücadelesi içinde çözmemeyi önümüze koymalıyız. Zaman zaman karşı-davranışlarla karşılaşabiliriz. Nitekim

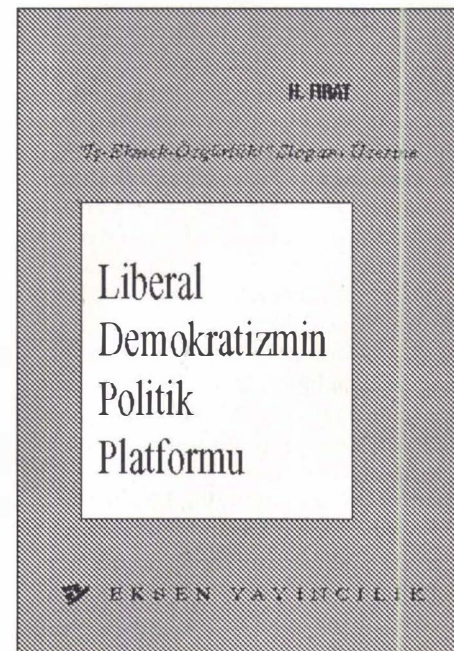
EMEP türünden kaba reformist bir akım bugün devrimcilere ve devrimci pratiklere, “sınıf gerçeğine yabancılık” türünden demagojik argümanların arkasına saklanarak hakaret edebiliyorlar da. Böyle somut örnekler ve pratikler karşısında, bireysel tepkilere düşmekten özenle kaçınmalı, bunu sınıfsal bir tutuma dönüştürme bilinciyle hareket edebilmeliyiz. Sorunu onların istediği zemine, “bireysel ve örgütsel bir hesaplaşma” görünümüne büründürcek pratiklere izin vermeyecek bir tarzda, bunu sınıfsal bir mesele ve sınıfsal bir mücadele olarak kavrayıp hayata geçirebilmeliyiz.

* Reformizmle mücadelede pratikte başarılı olmanın tek koşulu var. Sınıf mücadelesinde ortaya çıkan-çıkacak olan somut sorunlara aynı somutlukta ve netlikte çözümler getirmek. Burada söylenen şu ya da bu talebi elde etmeye indirgenerek anlaşılamaz. Önerilen ve pratikte yürürlüğe konulan somut politikalar ve taktikler yoluyla sınıfın bilincini yükseltmek, sınıf pratiğinin düzeyini ve kapsamını “dar sınırlar”dan kurtararak iktidar ufkunu genişletmek olarak ele alınmalıdır. İşçilere ne için mücadele etmesi gerektiğini, bunun nasıl olacağını anlatabilmenin olanağına çevrilebilen her somut öneri kalıcı sonuçlar bırakır arkasında. “Yeniliriz, kaybederiz” korkusunu yayararak sınıfı kölelik ruhuyla hareket etmeye zorlayan, yeri geldiğinde en sıradan bir eylemden alıkoyan reformist politikalara karşı, her durumda en ileri, “en devrimci” eylemleri önermek, en doğru, en devrimci taktik anlamına gelmeyebilir. Burada devrimci taktik, verili durumu, verili gerçekliği hesaba katan, ancak onu aşmaya, daha ileri bir noktaya nasıl taşıyacağını düşünmeye, çözüm ve öneriler bulmaya zorlayan taktiktir. Adım adım geliştirmeyi, ileriye taşımayı hedefleyen taktik çözümlerdir.

Hareketimiz düne göre, reformizmle mücadele alanında pratikte anlamlı bir mesafe almış bulunuyor. Bu özünde sınıf çalışmasında mesafe katetmenin bir sonucudur. Sınıfla bütünleşmemizin önündeki gerici barikatlarla daha örgütlü, daha ciddi bir çarpışmaya her açıdan hazır olmak, deneyimlerden öğrenerek yeni deneyimler edinmek, pratik olarak da bizi sınıfın tek ve gerçek temsilcisi yapacaktır.

Herşey İşçi Sınıfının Kurtuluşu ve Devrimin Zaferi İçin!

K. Erhan



Kızıışan emperyalist rekabet ve Clinton'un Güney Amerika gezisi

Emekçi kitlelerin emperyalist köleliğe öfkesi büyüyor

ABD emperyalizmi Latin Amerika kıtasının tümünü kendi serbest pazar alanına dönüştürme planlarını hayata geçirmeye çalışıyor. Bu planının bir parçası olarak geçtiğimiz hafta Clinton'un Güney Amerika'ya bir ziyareti gerçekleşti. Fakat bu gezi emekçi kitlelerin tepkisi karşısında pek de istenilen sonucu vermedi. 1961 yılında Richard Nixon'u yumurta ve domateslerle karşılayan Venezuela emekçileri Clinton'u bu tür bir seramoniyle karşılamasalar da, tepkilerini açıkça ortaya koydular. Denilebilir ki, ziyaretten hoşnut kalanlar yalnızca bazı hükümet yetkilileri ile korumaları oldular.

Clinton'un Güney Amerika ziyareti dünya pazarları üzerindeki emperyalist rekabetin kızışmasının bir sonucu olarak gündeme geldi. Bu ilk ziyaretin arkasında tekeller arasında kıyasıya sürdürülen pazar paylaşımı mücadelesi yatmaktadır.

Bunun en güncel örneği Fransız petrol tekelisi Total ile İran arasında petrol üretimi konusunda yapılan anlaşmadır. Bu anlaşma Sovyetler Birliği'nin yıkılışından bu yana emperyalistler arası rekabetin daha da derinleşerek sürdürüldüğünün en açık ifadesidir. Daha önemlisi uzun dönemde bölgedeki ekonomik ve politik güç dengelerini altüst edecek bir özellik taşımaktadır. Tam da bu antlaşmanın yapıldığı bir sırada petrol üretimiyle Suudi Arabistan'ı geride bırakan Venezuela'nın ziyaret edilmesi raslantı değildir. ABD ile Venezuela arasında yapılan antlaşma da petrol üretimine ilişkindir. İmzalanan antlaşma 30 milyar dolar yatırım yapılmasını, böylece günde 3,4 milyon varil olan petrol üretiminin 6 milyon varile çıkarılmasını öngörmektedir.

Başkan Rafael Caldera ile imzalanan ikinci antlaşma ise uyuşturucu ticaretine karşı yürütülecek ortak mücadeleye ilişkindir. Uyuşturucu ticareti ortak özel eğitilmiş polis kuvvetleriyle sözde engellenmeye çalışılacak. Gerçekte ise bu emekçi kitle hareketine karşı alınan bir önlemdir. Güçlü bir mücadele geleneğine sahip olan Venezuela işçi sınıfı ve emekçileri ABD'nin uzun dönemli çıkarları için bir tehdit unsuru oluşturmaktadır.

Bilindiği gibi ABD emperyalizmi bölgede kendi çıkarlarına yönelen her türlü kitle inisiyatifini, devrimci çıkışları engellemek ve bastırmak stratejisinin bir parçası olarak "uyuşturucuyu karşı mücadele"yi gündeme getirmiştir. Sovyetler

Birliği'nin varlığı koşullarında komünizmi engelleme gerekçesiyle uygulanan müdahaleci ve saldırgan politika, bugün "uyuşturucuya karşı mücadele" adı altında hayata geçirilmektedir. "Soğuk savaş" sonrasında apayrı bir önem kazanan bu politika ilk etapta oligarkların denetiminde bulunan toprakları işgal eden topraksız köylü kitlelerine yönelmiştir. Nitekim kısa bir süre önce Zapataların ayaklanması ardında benzeri bir anlaşma Meksika ile de imzalanmıştır.

Ziyaretin ikinci bölümü bölgenin en büyük ülkesi olan Brezilya'ya yönelikti. Ziyaret öncesi ABD büyük elçisi Melvyn Levitsky'nin, "Başkanım bu ülkede hantal bir hukuk sistemi ve rüşvet göreceksiniz" sözlerinin kamuoyuna yansması, ülke çapında büyük tepkilere yol açtı. Milyonlar satan günlük *Veja* gazetesi, Clinton'un sokakta Brezilyalı'ların hangi mallara ihtiyacı olduğunu açıklamaya çalışan bir işportacıya benzeten büyük bir boy resmini birinci sayfada vererek, kitlelerin tepkisini dile getirdi. Devlet başkanı Fernando Cardoso kitlelerin ABD emperyalizminin bu aşağılayıcı tutumu karşısındaki tepkisinin boyutunu da gözeterik misafirini hava alanında karşılamaktan kaçındı.

Bu gezide ABD'nin kendi çıkarlarına uygun olarak tasarladığı serbest pazar bölgesinin hiç de kolay gerçekleşmeyeceği ortaya çıktı. Brezilya hükümeti Arjantin, Uruguay ve Paraguay ile MERCOSUL isimli bir ortak ekonomik blok oluşturdıklarını ve yeni bir serbest pazar anlaşmasının ülke ekonomisinin iflası anlamına geleceğini belirterek ABD'nin dayatmalarını kabullenmedi. Zira son on yıl içinde Güney Amerika'da Avrupa kökenli tekellerinin ekonomik etkinliği önemli derecede artmış bulunuyor. Öyle ki, Avrupa Birliği Brezilya'nın başını çektiği MERCOSUL ile ortak bir antlaşma imzaladı. Avrupa tekelleriyle geliştirilen ekonomik ilişkiler bu ülkelerin ABD'ye karşı biraz da olsa dikkatli davranmasını gerektirmektedir. ABD'nin artan saldırganlığının gerisinde bu gelişmeler yatmaktadır.

Öte yandan Cardoso istese de ABD'nin istediği bu adımı atması mümkün değildi. İzlediği ekonomik politikayla emekçileri her türlü saldırının hedefi haline getirmesi, hükümetin kitleler içindeki etkinliğini yitirmesine yol açmıştır. Ülkenin sol muhalefetini bağrında toplayan İşçi Partisi (PT) ile emekçi federasyonu CUT, uzun bir

dönemdir, Brezilya'yı ABD tekellerinin pazarına dönüştürdüğü için kitle eylemleriyle hükümete baskı uygulamaktadırlar. Clinton'un ziyareti birçok kentte büyük kitle gösterilerine neden oldu. İmzalanmaya çalışılan uyuşturucuya karşı antlaşma emekçi kitleler tarafından çok iyi bilinen bir senaryo idi. Zira ABD'nin koruması altında Brezilya bölgenin en büyük uyuşturucu pazarı konumundadır. Yıllık 400 milyar dolar uyuşturucu parası bankalar tarafından "temizlenmektedir". Bürokrasi ve mafya içiçe çalışmaktadır. İşçi Partisi'nin seçimleri kazanmasını engellemek amacıyla mafyanın Cardoso'ya 68 milyar dolar destek verdiği tam da bu ziyaret esnasında ortaya çıktı. 1964 cuntası ve burada ABD'nin oynadığı rol, Brezilya'da emekçi kitlelerin belleğinde büyük izler bırakmıştır. CIA ve para, militarist ölüm mangalarının uyguladığı vahşet, kaybettirilenler, işkencede öldürülenler ve daha bir çok olay hala karanlıktadır. İşte tüm bunlar ziyaretin kitlelerin büyük protestolarıyla karşılanmasına yol açtı. Öyle ki Clinton protestosuz bir saat geçiremedi. ABD tarafından yoksul çocuklar için inşa edilen bir spor merkezinde dahi Clinton karşı gösteriyle karşılandı. Geçtiği bir çok sokakağa Che ve Fidel'in büyük posterleri asıldı. Clinton'un kaldığı hotelin karşısında Enternasyonal eşliğinde ABD bayrağı yakıldı.

Bu gösteriler kitlelerin ABD emperyalizmine olan tepkisinin boyutlarını ortaya koymaktadır. Bölge halkı ABD emperyalizminin 1823 Monroe Doktrin ile gündeme gelen ve bölgeyi ABD'nin tam denetiminde tutma amacını taşıyan stratejinin hiçbir zaman değişmediğinin bilincindedir. Geçen yüzyılın ortalarında William Walker'ın beş Orta Amerika ülkesini işgal ederek kendisini Nikaragua'nın başkanı ilan etme çabası hala güncelliğini korumaktadır. Ayrıca 19. yüzyıl ortalarında ABD'nin Meksika'nın topraklarını işgal etmesi hafızalarda canlıdır. ABD'nin Kaliforniya, Nevada, Utah, Yeni Meksika, Arizona ve Colorado'nun bazı kesimlerini işgal edilerek topraklarına kattığı ve bu politikanın Panama'nın 1993'te askeri olarak işgaline kadar uzandığı da yine bilinen diğer gerçeklerdir. Bu olgular bölge halkını bu saldırgan ve yayılmacı güç karşısında uyanık kılmaktadır. Bu son ziyaret, kızışan emperyalist rekabet nedeniyle bölgede gündeme getirilecek her karşılaştırmayı göstermektedir.

ABD ile Japonya arasında pazar kavgası derinleşiyor

Artık emperyalistler arasındaki pazar kavgaları ve rekabet "savaş" kavramıyla ifade ediliyor. Son olarak burjuva medya Japonya ve ABD arasında "ticaret savaşı"nın son anda önlendiğini duyurdu. ABD deniz ticareti kurumu, geçtiğimiz hafta ABD sahillerine yanaşan Japon ticaret gemilerine el konulacağını açıkladı. Bu eğer uygulansaydı, ikinci paylaşım savaşından bu yana Japonya'ya karşı uygulanan ikinci ambargo anlamına gelecekti.

ABD ve AB ile Japonya arasında deniz ticareti sahasında uzun dönemden beri derinleşen çelişki ve çatışmalar yaşanmaktadır. Bu çelişkiler her defasında özellikle ABD ile Japonya arasında büyük sorunlar yaratmaktadır. ABD ve AB, Japonya'ya deniz ticaretini engellediğini ve bundan vazgeçilmesi için uzun süre çaba harcadığını belirtmektedirler. Japonya'da deniz ticaretinin özel tekellerin elinde olması Japon hükümetinin müdahale imkanını sınırlamaktadır. Zira bu tekeller uyguladıkları koruyucu önlemlerle yabancı ticareti caydırmaktadırlar. Japon hükümetinin tekeller üzerinde gereken baskıyı uygulamadığı gerekçesiyle, ABD, sahillerine yaklaşan her Japon gemisinden 100 bin dolar ceza kesilmesi kararı aldığını daha önce duyurmuştu. 4 milyon doları bulan bu cezalar ödenmediği için de ambargo gündeme getirildi. Fakat bu "savaş" geçici de olsa şimdilik "barış"la sonuçlandı.

ABD'nin ekonomik planda önemli ilişkilere sahip olduğu Japonya'ya karşı tehdit savurarak onu terbiye etme çabası hiç de yeni değildir. Politik şantaj ve ekonomik baskılarla Japon otomobil ve bilgisayar pazarı ABD tekellerine zorla açtırıldı. Clinton'un özel girişimi bu konuda etkili oldu. Başka bir deyişle, artık en ufak bir ekonomik ayrıcalık dahi yoğun politik bir müdahaleyi gerektirmektedir.

Clinton ABD tekellerinin en yetkili ekonomik uzmanı gibi hareket ediyor. Bu yeteneği kendisinden önceki başkanlar gösterememişlerdi. ABD tekellerinin ekonomik çıkarlarının savunulmasının, bu çerçevede stratejik hammaddelerin denetlenmesinin ABD'nin süper güç konumunun korunmasının ön şartı olarak dış politikanın en önemli sorunu olarak görülmesi, son beş yılın en önemli olgusudur. Nitekim, son aylarda tekeli medya tarafından "Amerika'nın Afrika'sından" söz edilmesi, Fransa'ya meydan okumanın ifadesine dönüştü. Gerçekten de ilk kez ABD emperyalizmi Afrika'da denetimini pekiştirmektedir. Bu emperyalistler arasında stratejik hammadde pazarına yönelik kavganın büyümesi anlamına gelmektedir. Mobuto gibi Kabila da iktidardaki konumunu bir anlamda ABD'nin aldığı tutuma borçludur. 40'lı yıllarda savaş sanayi için kobalt ve bakır önemliyen, Washington bugün uranyum madeni üzerinde tekel kurmaya çalışmaktadır. Bu uzun dönem için atom sanayinin güçlendirilmesi demektir. Nitekim Kabila yönetimi altında da ABD tekelleri özel anlaşmalarla yeraltı zenginliklerini yağmalama hakkı elde ettiler. Bugün Kantanga bölgesine gitmek isteyen herkes Kinshasa ABD elçisinden vize almak zorundadır. Diğer taraftan "arka bahçe" olarak tanımlanan Orta Amerika ucuz bir işgücü ve ABD mallarına pazar işlevini görmeye devam etmektedir.

Son olayların da gösterdiği gibi, emperyalist odaklar arasında pazarı paylaşım mücadelesi, politik, askeri ve diplomatik araçlar da kullanılarak sürdürülmektedir. İki ülke arasında politik bir krize dönüşen son "ticaret savaşı" bunun son örneğidir.

Uluslararası kapitalizmin hızlanan çürüme ve mafyalaşması

Susurluk her yerde

Susurluk kazası Türkiye'de burjuva düzenin gizlenen, karanlıkta tutulan boyutuna, yani gerçek yüzüne tutulmuş bir ayna, bir ışık işlevi görmüştü. Susurluk, komünistlerin, devrimcilerin, dürüst ve onurlu insanların burjuva düzenin işlerliğine ilişkin eskiye dayanan iddialarını tarih ve insanlık önünde belge ve kanıt sağlayarak doğrulayan bir suçüstü yakalama idi. Sermaye, devlet ve mafya işbirliği, bunların organik ilişkileri gizlenemez hale geldi. Burjuva düzenin kirli çamaşırları peşpeşe ortaya döküldü. Susurluk skandalı vesilesiyle, TC tarihinde, devlet mekanizması, burjuva düzen belki de ilk defa, bu kadar kapsamlı bir teşhirle yüzyüze gelmiş bulunuyordu. Onun içindir ki burjuva düzen kendi kendini savunma takati bulamadı. Bir ölçüde skandalın teşhirini sahiplenerek etkisini dizginleme yoluna gitmek zorunda kaldı.

Yabancı basında da yankı bulan, üstünkörü de olsa işlenen bu skandalın benzerleri neredeyse her kapitalist ülkede var. Peki burjuva düzenin bozulma ve çürüme düzeyini belgeleyen kanıtların ortaya çıkmasını sağlayan bu kazanın başka ülkelerde eşdeğerleri nelerdir? Dünya ölçeğindeki çürüme hangi boyutlarda seyretmektedir? Bu bağlamdaki mevcut eğilimi önümüzdeki dönemde nasıl bir gelişme beklemektedir?

Yığınla soru çağrıştıran burjuva düzenin uluslararası ölçekteki çürümüşlüğü, aktüalitenin başlıca konuları arasında yer almaktadır. Susurluk olayı, Türkiye'ye özgü bazı özgün boyutları saklı tutulmak kaydı ile, dünya geneline egemen ve hızla gelişmekte olan bir eğilimi temsil etmektedir.

Klasik mafya çeteleri yerine kapitalist tekellerin mafyalaşması

Öncelikle şunu belirtelim. Susurluk kazasının Türkiye'de gün ışığına çıkardığı gerçeğin simgeleyen durumu tanımlamak için Batı'da "corruption" (bozulma, çürüme) kavramı kullanılmaktadır. Bu kavram fenomenin gerçek karakterini tanımlamakta yetersiz kalmakta, işlenen suçun ölçeğini, vahimliğini hafifletmekte, adeta pasifleştirmektedir. Oysa söz konusu olan hiç de Osmanlı geleneğinin dünya edebiyatına kazandırdığı nadir kavramlardan biri olan, sıradan bir bahşiş meselesi değildir.

Belirtilmesi gereken ikinci nokta ise, bu bozulma ve çürümenin konulmak istendiği kategorilere ilişkindir: Eroin kaçakçılığı, silah ticareti, fuhuş, mafya faaliyetleri, rüşvet, bahşiş vs. Bu suç kategorilerinin bir kısmı sınıflı toplumların tarihi kadar eskidir. Kısa zamanda ve astronomik ölçeklerde



zenginliği, yani özel mülk edinmenin yöntemleri olarak kullanılmışlardır. Burjuva düzenin günümüzdeki çürümesinin göstergeleri olan bu suç kategorileri ise, özel yasa-dışı grupların marjinal faaliyetlerine indirgenerek açıklanmaya, onlara fatura edilmeye, yani geçitirilmeye çalışılmaktadır.

Oysa, bu suç kategorilerinin içerikleri ve faillerinin sosyolojik yapıları değişmiştir. Günümüzde silah kaçakçılığından bahsedilince ilk hatıra gelen üç-beş tabanca değil, fakat gelişmiş silahların toplu partiler halinde ticaretidir. Fuhuş denilince ortaya mahallenin kavatı değil karmaşık uluslararası şebekeler çıkmaktadır. Esrar kaçakçılığı birkaç kafadarın katır sırtında yaşadıkları serüven değil, kıtalararası uçak seferleriyle yapılan uyuşturucu nakliyatı olarak anlaşılmalı, ortaya çıkmaktadır. Rüşvet ya da bahşiş, idari bir işlemin hızlandırılması için sıradan bir memurun eline sıkıştırılan bir banknot değildir. Rüşvet ve bahşiş, toplumsal zenginliklerin talanıdır, dev kamu işletmelerinin özelleştirme adı altında dostlar arasında paylaşılmasıdır, hazine arazilerinin gaspedilmesidir, dev şantiyeler için düzenlenen şikeli ihalelerdir vs. Ama, mafya denilince akla, filmlere konu olmuş, yeraltı dünyasının babaları gelmekte Andreotti'lerden (İtalya eski başbakanı) ise hiç şüphe edilmemektedir.

Yukarıda sıraladığımız suç kategorilerinin failleri etimolojik anlamda, tarihsel olarak toplumun marjinal kesiminden gelmekte idiler. Bunların egemen güçler safında, uzantıları, suç ortakları, koruyucuları her zaman olmuştur. Ancak, bozulma olarak tanımlanan bu gerçek günümüzde bambaşka bir yoğunlukta yaşanmaktadır ve Susurluk kazasının Türkiye'de, değişik örneklerin ise başka ülkelerde sadece ucunu gösterdikleri, tamamen farklı faillerin işbirliğine dayanmaktadır bu işler.

Çürüme, yozlaşma, rüşvet geri kalmış ülke toplumlarının özgül hastalık olarak bilinir. Bunun nedeni



önce yoksulluk, gelir dağılımındaki eşitsizlik olarak gösterilir. Hemen ardından da, geri kalmış ya da gelişmekte olan ülkelerde, kurumsal yapının yeterince oturmamış, hukukun üstünlüğünün yeterince sağlanmamış olduğundan bahsedilir. Kuvvetler (yasama, yürütme ve yargı erkleri) ayrımının tatmin edici ölçekte sağlanmadığı, hükümetlerin keyfiyetlerine kapıyı açık tuttuğu. bunlara neden olarak gösterilir. Son bir argüman ise, bu ülkelerde sivil toplumun, hükümetlerin keyfi davranışlar karşısındaki pasifliği, vurdumduymazlığıdır. Konu ile ilgilenen ve rapor yayınlayan IMF uzmanları, bu son argümana özellikle ağırlık vermektedirler.

Çürüme bir bütün olarak dünya kapitalizmine özgüdür

Oysa çürüme, bozulma ve yolsuzluklar serisi hiç de sadece geri kalmış ya da gelişmekte olan ülkelerin bir ayıbı değildir. Susurluk kazasının Türkiye gündeminde kazandığı önem, ya da son yıllarda Venezuela'da, Brezilya'da, Guatemala'da, Ekvator'da skandallarından ötürü istifa etmek

zorunda kalmış olmaları, ya da örneğin geçen Eylül ayında Çin Komünist Partisi'nin 121 500 üyesini aynı sebepten ihraç etmiş olması, bu gerçeği değiştirmemektedir. Bu ülkelerde skandalların nispeten kolayca suyuza çıkması ve hasara yol açmaları burjuva politik yapıların zayıflığından, toplumsal çelişkilerin keskinliğinden, sınıflararası güçler dengesinin nazikliğinden kaynaklanmaktadır.

Çürüme esas anlamıyla ve tüm yoğunluğuyla, fakat biraz daha "medeni" bir tarzda, ileri düzeyde gelişmiş kapitalist ülkelerde de yaşanmaktadır. Büyük çaplı rüşvet ve yolsuzluklar, kapitalizmin metropollerinde adı konmayan politik bir normdur. Örneğin Almanya'da rüşvet vergiden muaf tutulmaktadır. Kamu ihalelerinden komisyon alma bir kuraldır. Bugünkü uluslararası ortamda bu pratiklere artık açıktan başvurulmakta ve dünyanın tamamına uygulanmaktadır. Dünyada değişik sektörlerde imzalanan ticari anlaşmaların mali tutarı bilinmektedir. Uzmanlar, bu anlaşmaların imzalanması için ya da imzalandıktan sonra alınan komisyon miktarını, ortalama % 5 olarak tahmin etmektedirler. Sadece bu rüşvetin ortalama tutarı 100 milyar doları aşmaktadır.

Dev potansiyel zenginliklere sahip Afrika kıtası sefalet içinde ve borç altında ezilmektedir. Uluslararası mali kuruluşlar, bankalar, tekeller bu kıta halklarını zorla borçlandırmaktadırlar. Bu gereksiz borçlanmayı rüşvet kolaylaştırmaktadır. Söz konusu ülke hükümetleri resmen para karşılığında satın alınarak fahiş faizlerle kredi verilmekte, ya da gereksiz yatırımlar için şikeli ihaleler düzenlenmektedir. Örneğin, Transparency International müdürü Jeremy Pope, Afrika'da ilk yağmurların ardından bozulan otoyolların yapımının, vurgun vurmaktan başka bir amaca hizmet etmediğini açıklamaktadır. Ki bu otoyollar fahiş bir fatura karşılığında Avrupalı şirketler tarafından inşa edilmektedirler.

Her türlü kaçakçılığın yanısıra, rüşvet ve vurgunlardan sağlanan kara para, genellikle Avrupa ülkelerinde aklanmaktadır. İsviçre, Liechtenstein, Lüksemburg, Monaco'nun yanısıra Jersey, Guernesey ve Karaib Adaları, kara para çamaşırhaneleri olarak tam kapasite çalışmaktadırlar. Örneğin 30 000'i aşkın şirketin ve 500'ü aşkın bankanın merkezleri Caimans adasında bulunmaktadır. Konunun uzmanlarından Jihad Azour'a göre, kara para aklamasında bankaların kâr oranları %10 ile %15 arasında değişmektedir. Bu orana %25 düzeyinde araçların kârı da eklenince, bu sektörün, sadece bu düzeyde dahi ne derece kârlı bir kaynak olduğu ve neden cezai kovuşturmayla gidilmediği kolay anlaşılmaktadır.

Dünyada dolaşan kara paranın yıllık miktarı hakkında Interpol rakam vermekten kaçınırken, bazı uzmanlar bunu 1000 milyar doların üstünde tahmin etmektedirler.

Kapitalizmin dizginlerinden boşalması çürümeyi boyutlandırıyor

Dünyanın tamamını kanser gibi kaplamış olan bu çürüme neden son yıllarda hızla gelişmektedir?

Tüm gözlemcilerin ve uzmanların son yıllarda çürümenin hızlı bir gelişme seyri yaşadığı konusunda hemfikir olduklarını da eklemek gerekir. Sık sık değişik konulara ilişkin yazılarımızda konuyu götürüp Sovyetler Birliği'nin dağılmasının yarattığı sonuçlara bağlıyoruz. Örneğin Kara Afrika kıtasında ABD ve Fransız emperyalizmi arasında yeni bir paylaşım savaşının başlamış olmasını, Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla ilişkilendiriyor, bunun ardından gündeme geldiğini iddia ediyoruz. Batı Avrupa ülkelerinde sosyal kazanımlara pervasızca saldırılmasını, aynı şekilde, Sovyetler Birliği'nin dağılmasına bağlıyoruz. Örnekler listesini kolaylıkla uzatabiliriz. Önemli olan buradaki ilişkinin anlaşılmasıdır. Çürümüş ve bozulmuş hali ile de olsa Sovyetler Birliği'nin dağılması, tarihte yeni bir süreç başlatmıştır. Bu dağılmanın sonuçları bugün somut bir biçimde yaşanmakta, ama komünistler, devrimciler dışında kimse adını koymaya yanaşmamaktadır. Burjuva uzmanlar ve aydınlar, bazı istisnalar hariç, bu konuda ne kadar bilimsel olmak isteseler de fazla ileri gitme cesaretinde bulunmuyorlar. “Tek kutuplu dünya”, “kapitalizmin dünya üzerindeki tek elden egemenliği” vs. diyerek geçiştirmekle yetinmektedirler.

Ancak, bu kez Sovyetler Birliği'nin dağılmasına atıf hiç beklenmedik bir kaynaktan gelmektedir. Uluslararası polis teşkilatı, Interpol'ün başkan yardımcısı Serge Sabourin, çürüme ve yolsuzlukların son yıllarda kaydettikleri sıçramanın nedenini, açıkça Sovyetler Birliği'nin dağılmasına bağlamaktadır. Interpol'ün başkan yardımcısının, kendi terminolojisini, kavramlarını ve formülasyonunu kullanmasına karşın, teşhisi özü itibarıyla isabetli bir noktaya tekabül etmektedir: **“Bir taraftan Doğu ülkelerinin politik nitelikteki bir polis kontrolünden çıkmaları (Sovyetler Birliğinin dağılması) diğer taraftan da, Batı'da Ortak Pazar sermaye, meta, hizmet ve insan dolaşımının serbestleştirilmesi (kapitalizmin dizginlerinden boşanması) mafya faaliyetlerinin (çürümenin) hızla gelişmesine yol açtı.”**

IMF ve Dünya Bankası'nın yeni manevraları

Dünya ölçeğinde yaşanan genelleşmiş çürümenin nedenlerini teşhis etmek ve mücadele yöntemleri önermek için, IMF ve Dünya Bankası kolları sıvamış bulunuyorlar. IMF uzmanı Paolo Mauro, yayınlanan bir rapor çerçevesinde, çürümenin nedenlerini şöyle sıralamaktadır.

1) Dışa açılmış bir ekonomiye düşük ölçeğe bir bozulma eşlik eder.

2) Kamu kredilerinin hacmi ne kadar yüksek olursa bozulmanın derecesi de o kadar yüksek olur.

3) Fiyatların dondurulması ve kontrolü beraberinde rüşveti doğurur.

4) Döviz değişim sisteminin kontrol altında tutulması bir rüşvet nedenidir.

5) Memur maaşlarının özel sektör çalışanları ücretlerine göre düşük olması durumunda rüşvet yaşam hakkı kazanır, gelişir.

IMF'nin hazırladığı bu reçetenin gerisinde, sıralanan nedenlerden de anlaşılacağı üzere, başka bir amaç yatmaktadır. Sermayenin mali jandarmaları IMF ve Dünya Bankası, kapitalist sistemin çürümelerini emekçilere karşı bir silah olarak kullanmaya ve bu kullanımın teorisini yapmaya çalışmaktadır. Soylu formülasyonlar arkasına saklanan bu iki uluslararası soyguncu kurumun sorumluları, Michel Camdessus (IMF genel müdürü) ve James Wolfensohn (Dünya Bankası başkanı), **“paranın en zenginlere transferi olan” çürüme, “bir kanserdir”, “yoksullara karşı işlenen bir ayıptır”** demektedirler.

‘90’lı yılların başlarına kadar kör piyasa yasalarının önünde önemsiz de olsa bazı engeller mevcuttu. Emekçilerin bazı tarihsel kazanımları vardı. Oysa Sovyetler Birliği'nin dağılması ile başlayan karşı-devrimci dalga, burjuvaziye kaybettiği mevzileri yeniden elde etme olanağı verdi. Kapitalist haydutluk önünde engel oluşturan herşey artık tek tek sökülüp atılmaktadır. Sözkonusu çürümenin kazandığı hız ve ölçek ise, bu karşı devrimci dalganın dolaylımsız ürünüdür. Çürüme, başka bir ifade ile, IMF ve Dünya Bankası'nın Paolo Mauro'nun ağzı ile sıraladığı maddelerin, dünya genelinde uygulamasında alınan mesafenin sonucudur.

Kapitalist yozlaşmanın ve çürümenin, daha doğrusu hırsızlığın ve gangsterliğin ayyukaya çıktığı bir ortamda, IMF ve Dünya Bankası, bu çürümenin hızını ve ölçeğini artıran nedenlerini gizleyerek, uygulamada daha ileri bir aşamaya varmak istemektedirler. Kapitalist entegrasyonun ilerletilmesini, özelleştirmelerin hızlandırılmasını, pazar kapmada tekelleri sınırlayan engellerin kaldırılmasını, sosyal nitelikli kamu harcamalarının daha da budanmasını, fiyat belirlemede daha geniş bir serbestliğin sağlanmasını, sermaye dolaşımının daha da kolaylaştırılmasını, özel sektör çalışanlarının ücretlerinin kamu çalışanlarının ücretleri düzeyine indirilmesini vb. talep etmektedirler.

Kapitalist sistemin bu derece çürümüşlüğüne, yolsuzlukların hacminin bu kadar yükselmesinin nedenlerinden biri de, emekçilerin kendi çıkarlarını sahiplenmede, savunmada gösterdikleri zayıflıktır. Eğer emekçi cephesinden yeni bir mücadele dinamiği gelişmezse, mevcut mücadele göstergeleri ileri bir aşamaya taşınmazlarsa, bu çürümenin önüne başka bir engel çıkamayacaktır. IMF ve Dünya Bankasının çürümeye karşı mücadele adı altında önerdiği yeni soygun ve gasp seferberliği, kolera yürürlüğe konacaktır.

Fransa'da Susurluk ve düzenin kutsal ittifakı

Dünyanın her ülkesinde Susurluk'lar vuku bulmaktadır. Bu konuda Fransa'da yaşanan ve Susurluk kazasını rahatlıkla diskalifiye edebilecek yoğunlukta olan bir örneği vereceğiz.

25 Şubat 1994 günü Fransa'da bir bayan milletvekili katledilmişti. Yann Piat, önce ilk kez faşist Millî Cephe partisinden, Hyères kentinin milletvekili seçilmiş ve sonra da parti değiştirerek Cumhuriyetçi Parti isimli bir başka merkez sağ partinin saflarına katılmıştı. Soruşturma sonuç vermedi. Cinayet mafyaya atfedildi. Yörenin birkaç serserisi gözaltına alındı ve çok geçmeden serbest bırakıldılar. Kimilerinin tutukluluğu ve soruşturması daha fazla sürdü. Fakat sonuçta bir şey çıkmadı. Ama, Fransa'da herkes biliyor ki Yann Piat'ın milletvekili olduğu bu Akdeniz yöresinde mafya kol gezmekte, karanlık ilişkiler gündemi belirlemektedir.

Aradan üç yılı aşkın bir süre geçti ve bu zaman zarfında yine aynı bölgede ardarda bir düzineyi aşkın insanın cesedi bulundu. Kimi beş kurşunla intihar etmiş, kimi arabasının bagajında yanmış, kimi yolda giderken yayılım ateşine tutulmuş vs. Ama bu ölümlerin ya da cinayetlerin ortak yanı, ölenlerin birbirleriyle yakın ilişkide olan insanlar olması. Ne tesadüfse hiçbirinin katilleri bulunamıyor.

Bundan bir iki hafta önce, ciddiyeti ile tanınmış ünlü yayınevi Flamma tarafından, iki gazetecinin yazdığı bir kitap yayımlandı. Kitabın yazarlarından biri, André Rougeot, aynı zamanda haftalık bir mizah dergisinde kıdemli bir gazeteci. Fransa'nın en eski gazetesi olan *Le Canard Enchaîné* (Zincire Vurulmuş Ördek) devletin karanlık dosyalarını ortaya çıkarmakla ünlü. Eski adı *l'Homme Enchaîné* (Zincire Vurulmuş İnsan) idi. Yasaklandığı için “insan” yerine “ördek” ismini kullanarak bugün yayın yaşamını sürdürüyor. Her ne kadar mizah gazetesi olarak biliniyorsa da gerçekte son derece ciddi şeyler yazmaktadır.

Kitabın yazarı André Rougeot, Hyères bölgesinde askeri istihbarat teşkilatı DRM safında görev yapan üst düzeyde bir subay tarafından çağrılarak, Yann Piat olayının içyüzü kendisine dikte ettirilmiş. *Yann Piat Olayı ve İktidarın Göbeğindeki Katiller!* başlığını taşıyan kitap, gerçekte General ünvanını kullanan sözkonusu subayın bir deklarasyonudur. Subayın açıklamalarına göre, Yann Piat, o dönem bölgedeki askeri arazilerin mafya ile paylaşılması ve benzeri projelerden haberdarmış. Bir politik

dostu (ki bu dost bugünkü Marsilya belediye başkanıdır, o dönem bakandı) bu projeleri içeren bir dosyayı bir toplantıda unutmuş. Unutulan dosya Yann Piat'ın eline geçmiş. Dönemin Millî Savunma Bakanı ve bu talan projesinin babası da, Yann Piat'ın üyesi olduğu partinin başkanı idi.

Mafyanın bölgedeki faaliyetleri üzerine araştırma yapan Yann Piat'ın eline bu dosyanın ve çok daha başka sırların da geçmesi, onun ortadan kaldırılmasını gerekli kılmış. Infaz emri ise doğrudan Millî Savunma Bakanı'ndan gelmiş ve devletin resmi istihbarat örgütünün bir kolu tarafından gerçekleştirilmiş. Subay bu olayın doğrudan görgü tanığı. Cinayetin nasıl planlandığını, hangi emir komuta zinciri dahilinde gerçekleştiğini açıklamakta, tek tek kodlu isimleri saymaktadır. Hatta olay anında cinayetin yüz metre ötesinde bulunduğunu, katilleri yolda durdurduğunu, kimliklerini ve rütbelerini öğrendiğini, iddia etmektedir. Daha da ileri giderek, bölgede ortalığı kasıp kavuran bu şebekenin genel anlamdaki faaliyetlerini, ilişkilerini tek tek kanıta, fotoğraf, ses kayıtları vb. dayandırarak açıklamaktadır. Olayların gelişim seyri ile olduğu gibi çakışan bu iddiaları kimse yalanlamamakta, tersini iddia edememektedir. Subay Yann Piat'ın katlinden o dönemin iki bakanını sorumlu tutmakta, cinayet emrinin doğrudan onlar tarafından verildiğini iddia etmektedir. Cinayetin delillerinin nasıl yok edildiğini, soruşturmanın nasıl saptırıldığını, uzun uzadıya anlatmaktadır.

Ancak ülkenin tüm kurumları, hükümet, siyasi partiler, adalet, polis, basın vb., aniden bir koalisyon kurup, olayı, bu dev devlet skandalını küllemeye çalıştılar. Kitap toplatıldı, hakareten tazminat davası açıldı, kimse bu dürüst gazeteciyi savunma gereği ve cesareti duymadı. Ama kitabın içerdiği açıklamalarda bu kutsal ittifakın sırrı da bulunmaktadır. Politik yöneticilerin, mafyanın, kapitalistlerin, yargıçların, polisin, gazetecilerin, askeri sorumluların karanlık işlerdeki işbirliğinin kanıtları! Dolayısıyla, bu mekanizmanın teşhiri karşısında, kutsal ittifak doğal bir savunma refleksi olmaktadır.

Geri kalmış ülkelerde düzenin meşru kurumları oturmadığı, hukukun üstünlüğü sağlanmadığı için çürüme yaşanmaktadır denilmekte. Ama bu kıstaslara pekala uyan Fransa cephesinden bakıldığında ise, tam tersine, düzenin kurumları oturaklı olduğu, hukukun üstünlüğü sağlandığı için, çürüme kol gezmekte ve devletin cinayetleri rahatlıkla örtbas edilebilmektedir.

EKİM

**İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!**

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:179, 15 Ekim '97

Gençlik çalışmamızın güncel esasları

Toplumsal mücadelede alt sınıfların genç kuşaklarının tuttuğu çok özel yer, taşıdığı çok özel önem marksist-leninistler için her zaman açık bir sorun olagelmıştır. Tüm devrimlerin ve büyük devrimci mücadelelerin somut deneyimi, gençliğin devrimci siyasal mücadelede taşıdığı çok özel önemi en açık biçimde göstermiştir. Türkiye'nin yakın geçmişi, büyük toplumsal çalkantılara sahne olan son 35-40 yıllık dönemi, bu gerçeği ayrıca doğrulamıştır. Türkiye'nin bu döneminde ilerici-devrimci siyasal mücadelenin yükünü çok büyük ölçüde alt sınıfların genç kuşakları üstlenmişlerdir. Yine Kürt ulusal uyanışı başlangıçta genç aydın kuşaklar içerisinde şekillenmiş, son 13 yıl içerisinde Kürt ulusal hareketinin yaşadığı muazzam gelişmenin esas yükünü de Kürt gençliği omuzlamıştır.

Komünistler başından itibaren gençliğe ilişkin bu temel gerçeğin bilinci içinde oldular. Devrimlerin ve devrimci siyasal mücadelelerin alt sınıfların genç kuşaklarına ilişkin ortaya koyduğu gerçeği özlü bir biçimde formüle eden, "Gençliği kazanmak geleceği kazanmaktır!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!" türünden şiarlar kullandılar. Popülizme ve öğrenci eksenli siyasal-örgütsel şekillenmelere yönelttiğimiz çok yönlü eleştiriler, hiç de tersinden gençlik sorununu küçümsemek gibi bir eğilime neden olmadı bizde. Halkçı ideolojiye ve pratiğe yöneltilen eleştiriye paralel olarak ve daha ilk çıkış evresinde, gençlik hareketinin geçmiş deneyimlerine ve güncel sorunlarına açıklık getirme çabası içinde olmamız bunun somut bir göstergesidir.

Bu çaba, aynı zamanda, çıkış dönemimizi önceleyen 30 yıllık evrede büyük bir mücadele enerjisi ortaya koyan, en ileri kesimleri şahsında sosyalizme belirgin bir eğilim gösteren devrimci gençlik hareketinin en temel zaafını (buna ihtiyacı da denebilir) ortaya koyma amacına yönelikti. Gençlik hareketinin geçmiş deneyimlerini ve sorunlarını ele alan çıkış dönemimize ait bir değerlendirmenin şu sözlerle bitmesi bu açıdan dikkate değerdir:

"İşçi sınıfı toplumumuzun en diri, en devrimci, en tutarlı sınıfıdır. Burjuvaziye karşı muazzaf bir devrimin başını çekebilecek, önünü tutabilecek nitelikte ve yetenekte olan biricik sınıftır. İşçi sınıfı kendi ideolojik ve örgütsel sınıf kimliğine kavuşabildiği ölçüde, devrimci gençlik hareketi de bugüne kadarki birçok temel zaafından kurtulma olanağına kavuşacaktır."

"Gençliğin temel devrimci özlemlerine ve istemlerine ancak sosyalist proletarya cevap verebilir. Gençliğin devrimci eylemini doğru bir çizgide başarıyla ancak sosyalist proletarya yönetip yönlendirebilir."

"Devrimci gençliğin sonu gelmez bir ısrarla sürdürdüğü tutarlı bir dünya görüşü arayışını ancak proletaryanın dünya görüşü, Marksizm-Leninizm karşılayabilir. Devrimci gençliği tutarlı bir dünya görüşüyle ancak proletaryanın komünist sınıf partisi eğitip donatabilir."

"... Komünistler ve sınıf bilinçli işçiler; proletarya sosyalizminin gerçek sınıf bayrağını yükseltebildikleri ölçüde, gençliğin ön saflarından bu bayrağın altına akacak önemli güçler bulacaklardır." (Devrimci Gençlik Hareketi, 2. baskı, s.58)

Siyasal mücadele sahnesine çıkışımızın ilk aylarına, Nisan-Mayıs '88 yılına ait bu sözler, partili kimliğimizi ilan etmeye hazırlandığımız şu günlerde, çok daha açık, çok daha somut bir anlam taşımaktadırlar. Komünistler, Türkiye işçi sınıfının öncü devrimci partisinin inşası sürecinin ideolojik ve örgütsel cephelerinde temel önemde mesafeler katetmiş durumdadırlar ve bu gelişme gençliğin en iyi unsurlarının bir kesimi içinde daha şimdiden önemli bir etki ve yankı bulmuştur. Komünistler daha şimdiden gençlik çalışmasında önemli bir birikime ulaşmış durumdadırlar. Bugün ise, bu birikimi değerlendirerek, gençlik çalışmasında gerçek bir atılımı gerçekleştirmek azmi ve somut çabası içerisindeyiz.

Gençlik çalışmamızın yeni bir atılım süreci içine girdiği bu evrede, bu çalışmanın güncel önem taşıyan bazı yönlerine işaret etmek ayrı bir önem taşımaktadır.

taşımaktadır.

Burada amacımız gençlik hareketinin sorunları ve ihtiyaçları üzerinde durmak değildir. Gençlik hareketinin yeni dönem sorunları basınımda bugüne kadar bir çok vesile ile yeterli açıklıkta ortaya konulmuş, tartışılmıştır. Bunu içinde bulunduğumuz özel evreye uyarlamak, bu özel evrenin kendine özgü yönlerini, ihtiyaçlarını, sorunlarını, bu sorunların çözümlerini ortaya koymak, özetle bu dönemin özgül politikasını üretmek, bugün artık gençlik kadrolarımızın görev ve sorumluluğu kapsamındadır. Gençlik yayın organımız, bu görev ve sorumluluğun gereklerinin asgari bir başarıyla yerine getirildiğine somut biçimde tanıklık etmektedir. Ki bu nokta, gençlik çalışmamıza ilişkin olarak öncelikle ve özellikle vurgulamak istediğimiz bir husustur. Gençlik birimlerimiz, gençlik çalışması içindeki önder kadrolarımız, gençlik hareketinin ve çalışmasının içinde bulunduğumuz dönemdeki özgül sorunlarına açıklıklar getirmek sorumluluğunun kendilerine ait olduğunun bilincindedirler. Bu doğal bir sorumluluktur. Eğer hareketimiz siyasal mücadelenin temel ve taktik sorunlarına gerekli ideolojik açıklıkları getirmeyi başarabiliyorsa, döneme ve genel siyasal süreçlere ilişkin isabetli tahlillere sahipse, bu durumda, bu açıklıkları gençlik çalışması alanına uygulamak ve bu çerçevede özgül politikalar üretmek için gerekli koşullar var demektir. Doğal olarak bunu da en iyi biçimde bu alanın içinde bulunan, içinde yaşadıkları ortamı ve sorunları en iyi bilecek durumda olan yönetici gençlik birimlerimiz yapabileceklerdir.

Gençlik yayın organımızdan da açıkça izlenebildiği gibi, gençlik çalışmamız giderek farklı gençlik kesimlerine yayılan bir kapsam kazanmaktadır. Başlangıçta neredeyse tamamen üniversite gençliği ile sınırlı olan, sonraki evrelerde sınırlı ölçülerde liseli gençliğe yönelen çalışma, son zamanlarda işçi ve emekçi gençliğine yayılmaktadır. Büyük önem taşıyan bu gelişmede gençlik içindeki yoldaşlarımızın kendi bağımsız inisiyatifleri önemli bir rol oynamıştır.

Kuşkusuz gençlik sorununa ilişkin geçmiş değerlendirmelerimizde gençlik çalışmasını işçi-emekçi tabanına oturtmak hedefi sık sık vurgulanmıştır. Bu tutum ve kavrayış, "Komünistler sınıf çalışması içinde genç işçilere, gençlik çalışması içinde ise işçi gençliğe ayrı bir dikkat göstermek zorundadırlar" sözleriyle veciz bir biçimde ortaya konulmuştur. Fakat komünist hareketin son iki yıl içerisinde sınıf çalışmasında belirgin bir mesafe katetmesine paralel olarak ve elbetteki bunun da etkisiyle, gençlik çalışmamızı işçi-emekçi gençliğe yaymak hedefinin pratikleştirilmesi. tümüyle gençlik birimlerimizin kendi inisiyatiflerinde gündeme girmiş ve gerçekleşmiştir.

Bu gelişme ve pratik, gençlik çalışmamızın asıl sağlam ve sağlıklı eksenine doğru kaymakta olmasının ötesinde bir anlam ve önem taşımaktadır. Bu yönelimi öğrenci çalışması içerisinde kazanılmış genç yoldaşlarımızın bizzat yaşamakta ve örgütlemekte olmaları, onların, hareketimizin marksist ideolojik kimliğini, bu kimliğin sınıf özünü ve eksenini özümstediklerini göstermektedir. Bu onların marksist dünya görüşünü, bu dünya görüşünün sınıf karakterini ciddiye aldıklarını ve bunun gereklerini pratik olarak da gözetken bir tutumla hareket ettiklerini göstermektedir. Gençlik alanındaki pratik çalışmamızın tüm yükünü üstlenen genç yoldaşlarımızın teoriye gösterdikleri özel ilgi bu açıdan rastlantı değildir.

Geride bıraktığımız yaz dönemi çalışmaları bu açıdan önemli bir deneyim olmuştur. Denebilir ki, bir gelenek kırılmış ve yeni bir geleneğin ilk önemli adımları atılmıştır. Genç öğrenci yoldaşlar yaz dönemini işçi gençlik çalışmasına bizzat yönelerek, bilinçli bir tutumla fabrika ve atölyelere girip çalışarak değerlendirmişlerdir. Bunu, sosyalizm davasını benimsemiş genç aydın devrimcilerin sınıfa yönelme, sınıfla birleşme pratiğinin bir örneği ve göstergesi saymamız gerekir. Bu deneyimin gençlik yayına yansıyan ilk örnekleri, bu yönelimin, ideolojik kavrayışın somutlanması için olduğu

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. **Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm** (TDKP Eleştirisi)
2. **Baskı** 300 000 TL.
3. **Modern Revizyonizmin Çöküşü** SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
4. **Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı** .175 000 TL.
5. **Devrimci Harekette Reformist Eğilim** ... 400 000 TL.
6. **Teori ve Program Sorunları** 550 000 TL.
7. **Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.)** ... 250 000 TL.
8. **Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi** 450 000 TL.
9. **Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi)** (Roman: O. İyiler) ... 1.400 000 TL.
10. **EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar** 550 000 TL.
11. **ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)** 700 000 TL.
12. **ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi** 700 000 TL.
13. **Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.)** 350 000 TL.
14. **İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık** 400 000 TL.
15. **EKİM Olağanüstü Konferansı** (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
16. **Kürt Ulusal Sorunu** Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Genişletilmiş 2. Baskısı Hazırlanıyor) 650 000 TL.
17. **Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar** 450 000 TL.
18. **Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas.** .550 000 TL.
19. **Gebze Direnişinin Ardından** 175 000 TL.
20. **20 Temmuz Dersleri** 175 000 TL.
21. **Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı** 175 000 TL.
22. **"İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı** 250 000 TL.
23. **EKİM 3. Genel Konferansı** Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
24. **Küçük Burjuva Popülisti ve Proleter Sosyalizmi** (Z.Ekrem'e Cevap) ... 450 000 TL.
25. **EKİM 3. Genel Konferansı** Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
26. **Demokratizmi Savunmanın Sınırları** 200 000 TL.

Devrimci Gençlik Hareketi



Genişletilmiş 2. Baskı

öğrenci çalışması içindeki kadrolarımız, bunu hep gözönünde bulundurmalıdırlar. Bu pratik bağ ve iletişimin, öğrenci çalışmamıza sağlam bir zemin ve güçlü bir soluk kazandıracağını belirtmek ise gereksizdir.

Bu çerçevede, öğrenci çalışmamızın daha özgül bir alanına ve yönüne geçebiliriz. Bu, lise, fakat özellikle meslek liseleri çalışmasıdır. Yıllar öncesine ait bir gençlik metnimizde şunlar söylenmektedir: *"Yüksek öğrenim gençliği içindeki çalışma önemli olmakla beraber, meslek liseleri başta olmak üzere, liselere yönelik daha kapsamlı ve daha ciddi bir faaliyetin yürütülmesi gerekmektedir. Liseli gençlik çalışması bir bakıma sınıf çalışmasına bir ön hazırlıktır. Çünkü bu kesim ana gövdesiyle yarının işçilerine (ve işsizlerine) dönüşmektedir."*

Bu sözlerde meslek liselerine yapılan vurguyu, çok daha belirgin bir biçimde öne çıkarmak durumundayız. Endüstri meslek liseleri, sanayi birimlerine kalifiye işçi yetiştiren kurumlardır. İşsizliğin çok büyük boyutlara ulaştığı bir ülkede, bu kalifiye genç işçi adayları, üstelik büyük sanayi birimlerinde, nispeten daha kolay iş bulabilecek konumdadırlar. Öğrenci gençlik çalışmamız bu olguyu çok daha dikkatli bir biçimde değerlendirmek durumundadır. Meslek liselerinde bulunan genç yoldaşlarımızın gençlik yayınıma yansıyan değerlendirmeleri, bu konudaki bilinç açıklığının göstergeleridir. Bu bilinci örgüt çapında ve gençlik çalışmamızın toplamında genelleştirmeliyiz. Daha da önemlisi, ona gecikmeksizin pratik bir anlam kazandırmalıyız. Endüstri meslek liseleri öğrenci gençlik çalışmamızın en önemli ve en öncelikli alanlarıdır, öyle olmak durumundadırlar. Gençlik çalışmamız gecikmeksizin kendini buna göre uyarlamak, meslek liselerini hedef alan çok daha bilinçli ve planlı bir yönelim içine girmek zorundadır. Gençlik yayınıımız ise bu konuda bugüne kadarki nispeten olumlu çizgisini daha da güçlendirmelidir. Sorunu döne döne işlemeli, bu alandaki deneyimleri döne döne aktarmalı, bu yönelimi sürekli teşvik etmelidir. Bu alana özgü propaganda materyalleri, özellikle broşürler hazırlanmalı, bilinçli ve yaygın bir dağıtımın konusu yapılmalıdırlar.

Gençlik çalışmamızın örgütlenme sorunlarına geçiyoruz. Bu alanda en acil görev, çalıştığımız her ilde, il çapında merkezileşmiş bir **özerk gençlik örgütlenmesini** yaratmak, varolanları bu açıdan güçlendirmektir. Bu görev doğal olarak il örgütlerimize aittir. Yerel gençlik örgütlerimizin **özerk** yapısına vurgu, bilinçli bir tutumun ürünüdür. Kuşkusuz bugünkü şekliyle il örgütlerimize bağlı olacak olan bu yerel gençlik birimleri, öte yandan alabildiğine geniş bir inisiyatifle çalışmak durumundadırlar. Özerk yapı tam da bu inisiyatifte kendini gösterebilmelidir. Bu, hem gençliğin

kendine özgü enerji ve dinamizminin gereksiz ve aşırı bir örgütsel tabiyet içerisinde sınırlanmaması, bugünden kendini özgürce ortaya koyabilmesi için, ve hem de buna bağlı olarak, bu amaca daha uygun bir yapı olan bağımsız gençlik örgütlenmesine, komsomola geçiş için gerekli ve zorunlu bir adımdır. Partimizin kuruluşunu muhakkak ki bağımsız bir gençlik örgütlenmesi olarak komsomolun kuruluşu izleyecektir. Yarın bu adımın sağlıklı ve sancısız bir biçimde atılabilmesi, bugünden özerk yapıdaki yerel gençlik örgütlerinin inşası ve oturtulması ölçüsünde olanaklı olabilecektir. Yerel özerk örgütlenmeleri şahsında, yarının bağımsız komünist gençlik örgütlenmesinin temelleri, bugünden, bizzat yerel örgütlerimiz tarafından atılabilmelidir. Bundaki başarı ölçüsünde, ideolojik ve politik çizgi yönünden partimize sıkı sıkıya bağlı davranacak, bağımsız örgütsel varlığını ise tam da bu bağlılık çizgisinde en etkin biçimde kullanabilecek olan bir gençlik örgütü daha şimdiden adım adım inşa edilmiş olacaktır.

Kısaca gençlik yayın organına da değinmek istiyoruz. Gençlik çalışmamız yayın alanında kendine yeterli hale gelmekle kalmamış, bunu şu günlerde yeni bir adımla da birleştirmiştir. Gençlik yayınının hala önemli yetersizlikleri olmakla birlikte asgari bir başarı çizgisi yakaladığı bir gerçektir. Bununla birlikte, aracın amaca uygun düşebilmesi, aynı zamanda, bu yayının daha geniş okur kitlelerine ulaşabilmesiyle mümkündür. Gençlik yayınıımızı yalnızca her türlü katkıyla zenginleştirmek değil, yanısıra onu yaygın bir biçimde dağıtmak da genç yoldaşlarımızın en önemli güncel görevleri arasındadır. Aynı görev bir yönüyle de tüm örgütümüzündür. Bu nokta özellikle önemlidir. Zira bugüne kadarki süreç, gençlik yayınının gençliğe, özellikle de öğrenci gençliğe ait bir yayın sayılarak, örgütlerimiz tarafından büyük ölçüde sahipsiz bırakıldığını göstermektedir. Anlaşılması güç bu davranışın bir an önce terkedilmesi gerektiği açıktır. Herşey bir yana, normal örgüt faaliyetimiz büyük ölçüde sınıfın genç unsurlarında yankı bulabildiğine göre, ve bizim işçi-emekçi gençliğin sorunlarını da kapsayan bir gençlik yayınıımız bulunduğu göre, bu ilişkilere gençlik yayınıımızın da mutlaka ulaştırılması gerekir. Kendi çalışma alanlarında, gençlik yayınıımızın okunmasını teşvik etmek ve satışını örgütlemek, tüm örgüt birimlerimizin ihmal edemeyecekleri bir sorumluluktur.

Gençlik çalışmasında yeni bir atılım sürecinin içindeyiz. Bunu güçlendirmek ve mümkün olan en ileri sonuçlarına vardırmak büyük bir önem taşımaktadır. Zira bu, partimizin başarılı faaliyeti için önemli bir rezervi bilinçli bir tutumla şimdiden hazırlamak anlamına gelmektedir.

kadar, genel bir devrimcilikten sınıf devrimciliğine geçiş açısından da nasıl bir pratik önem taşıdığını carpıcı bir biçimde göstermektedir. Gençlik birimlerimizin önünde, yaz çalışmasının bu açıdan tüm deneyimini toparlamak ve genellemek gibi bir görev, acil ve güncel bir sorumluluk olarak durmaktadır. Bu, önümüzdeki dönemde bu konuda daha bilinçli ve daha kapsamlı bir yönelim içine girebilmek bakımından ayrı bir önem taşımaktadır.

Fakat bu deneyimi önceleyen ve bu deneyimle daha da zenginleşen bir başka temel önemde olgu var. Komünistler, somutta öğrenci gençlik çalışmasına, yalnızca öğrenci gençlik hareketinin yakın geçmişteki kendine özgü ağırlığından hareketle değil, yanısıra, sınıf çalışmasının kadrosal ve pratik ihtiyaçlarını gözönünde bulundurarak, yıllardır bilinçli bir önem vermişlerdi. Nitekim öğrenci gençlik çalışması içerisinde kazanılmış çok sayıda yoldaşımızın bugün sınıf çalışması zemininde profesyonel devrimciler olarak yer alması bunun bir göstergesidir. Aynı şekilde, öğrenci gençlik çalışması içindeki militan taraftar potansiyelin sürekli olarak sınıfa yönelik propaganda-ajitasyon çalışmasının çeşitli pratik işlerinde değerlendirilmesi de bunun bir göstergesidir.

Öğrenci çalışmasından devşirilmiş genç kadroların, bilinçli ve sistemli bir biçimde, profesyonel devrimciler olarak sınıf çalışmasına yönltilmesi tutumu ve pratiği, Türkiye devrimci hareketinde yeni bir geleneğin bir ifadesidir. Geleneksel akımlar, geçmişte ve bugün, öğrenci gençlik içerisinde sağladıkları militan kadro güçlerini, genel bir kural olarak, sınıf dışı kesim ve katmanlara yöneltme yoluna gitmişlerdir. '80 öncesinde bu yönelim semtlere ve taşraya doğrudur. Şimdilerde ise daha çok semtlere, büyük kentlerin varoşlarına doğrudur. Komünistler ise, küçük-burjuva devrimciliğine yönelttikleri ideolojik eleştirinin ve sınıf yönelimi biçimindeki pratik sürecin bir gereği olarak, bu komünist genç aydın potansiyelini fabrikalara ve atölyelere yöneltme yoluna gitmişlerdir. Bu yeni bir tutum, yeni bir pratik ve elbetteki yeni bir gelenektir. Bu, öğrenci gençliğin bünyesindeki marksist aydın potansiyeliyle, bağımsız bir ideolojik ve örgütsel kimlik kazanma ihtiyacı içerisinde olan işçi sınıfı hareketi arasında kurulmuş sağlam bir köprüdür.

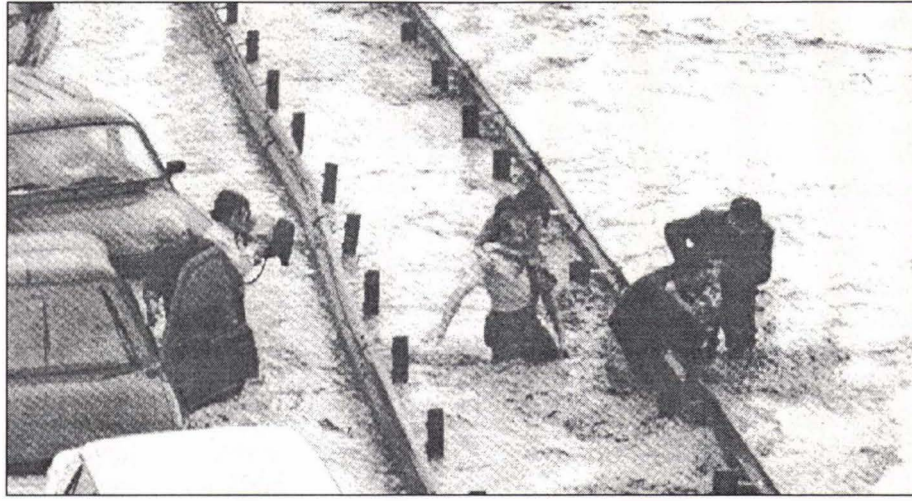
Bu yeni tutum, pratik ve geleneği, burada özellikle hatırlatmamız boşuna değildir. Amacımız, gençlik çalışmamızın, somutta öğrenci gençlik çalışmamızın, bunu çok daha bilinçli bir biçimde gözetmesi gerektiğine dikkat çekmektir. Hareketimizin partileşmesi, sınıf çalışmasının marksist eğitimi ve donanımlı profesyonel kadro ihtiyacını çok daha yakıcı bir hale getirmektedir. Ve biz bu ihtiyacın bir kısmını bizzat öğrenci çalışmasından sağlamayı sürdürmek durumundayız. Gerek bir bütün olarak hareketimiz, gerekse

Memleket manzaraları...

Yaşadığımız ülke, belki de çarpıcı manzaralar yönünden dünya sıralamasının başında yer alıyor. Hızla tükenmekte olan doğal ve tarihsel zenginliklerden söz etmediğimiz açık. Gerçek yaşamın manzaralarını konu etmek istiyoruz.

Susurluk olayı ve bu olay etrafında şekillenen kareler son dönemde bu manzaranın büyük bir bölümünü kaplıyor. Her gün eksik/gizli kalmış bir parçası daha tamamlanan Susurluk tablosu burjuvazinin bu ülkeyi nasıl yönettiği, ne denli iğrenç ve kirli işlere bulaştığını ortaya seriyor. Ne var ki bazen çok daha sıradan veya ayrıntı gibi görünen olaylar da gerçeği olduğu gibi yansıtabiliyor.

Örneğin, son bir kaç gündür hepimizin yakından tanık olduğu bir rezalet medyaya da hayli çarpıcı görüntülerle yansıdı. Biz işçi ve emekçileri, havaya bulut gelir gelmez “yine mi aynı şey olacak” diye düşündüren yağmurlardan bahsediyoruz. 14 Ekim’de yağmaya başlayan yağmur dinmek bilmedi. Adeta burjuvazinin “çağ atladık”, “gelişip büyüyoruz” şeklindeki safsatalarının içi boş bir laf yığını olduğunu göstermek istercesine inadına yağmayı sürdürdü. Daha başlar başlamaz ise trafik tıkanı, araçlar yollarda kaldı ve yine kazalar peşpeşe gelmeye başladı. Yollarda devrilen kamyonlar mı ararsın, çamura saplanmış taksiler mi... Kuşkusuz hasar araçlarla sınırlı değil. Su altında kalan, çöken, çatlayan yüzlerce ev ve işyeri. Kanalizasyonların taşması, yolların çökmesi, ortalgın çamur seline dönmesi ise cabası. Ve bu manzaraya eklenen pisipisine ölümler.



Tüm bunlar İstanbul gibi bir “mega şehir”de yaşanıyor. Kısacası İstanbul gerçekten çağ ama ortaçağ karanlığına atılıyor!

İstanbul’da yaşananlardan bir kaç örnek verilecekse:

1- Esenlerde kanalizasyon çukuruna düşen taksi şöförü, çukur içinde can veriyor. Aslında alınmayan önlemler sonucu göz göre göre katlediliyor.

2- Kartal U. Mumcu Blokları semtinde yolun dar ve su dolu olması sonucu takla atan araçta manzara yine aynı. Yani yine katliam. 37 yaşındaki Halil İrem, 57 yaşındaki Lütfü Vatansever hayatlarını kaybediyorlar. Diğer iki kişi ise ağır yaralanıyor.

3- Fatih Melek Hoca sokağında ve Şişli Mansur sokakta yol çöküyor. Fatih’te 2 metre derinliğinde 3 metre genişliğinde çukura bir otomobil, Şişli’de ise çöken yol üzerinde hareket halinde olan iki kamyon devriliyor.

4- Kadıköy İbrahimağa demiryolu alt geçidinde ise içerisinde tam 12 kişi

bulunan bir münübüs sele kapılıyor. Yolcular boğulmaktan son anda kurtuluyor.

5- İşlerine veya evlerine gitmek için sokakta koşuşan insanlar sularla dolu yolları ya çaresizlikle geçiyor ya da ücret karşılığı hamalların sırtında geçiyor.

Bu örnekler bile Türkiye’nin ileri mi, geriye mi gittiğini göstermek için yeterince açıklayıcıdır. Medyaya yansımayan yanı ise, yağmur felaketinin asıl sonuçlarını biz işçi ve emekçilerin ödemesidir. Ölümlerin ve maddi hasarın büyük kısmı altyapısı-kanalizasyonu olmayan gecekondu semtlerinde yaşanıyor. Yağmur en çok buralarda çamur ve pislik, yıkım ve ölüm getiriyor.

Felaketin ortaya çıkardığı bu sonuçlar, aslında ne yağmurun ne de selindir. Altyapı eksikliğinden, rant ve kar hirsından kaynaklanan bu felaketler halen biz işçi ve emekçilere kader ve tanrı yazgısı diye yutturulmaya

çalışılıyor. Oysa bir kaç damla yağmurun ortaya koyduğu gerçekler, sıradan bir kaza ile açığa çıkmış çete devleti manzarasının ayrılmaz bir parçasıdır. Onlar insana ve onun en temel, en insani ihtiyaçlarına yatırım yapacaklarına, kirli savaşa yatırım yapıyor. Halk yararına yol ve kanalizasyon döşeyeceklerine, mayın döşemeyi tercih ediyorlar. Bize ucuz ve sağlıklı evler tayin edeceklerine, başımıza gecekonduyu yıkıyor, Kürdistan’da köy yakıyorlar. Ucuz toplu taşımacılığı geliştirerek trafiği düzenleyeceklerine, uyuşturucu ticaretini düzenlemeyi yeğ tutuyorlar. Dahası tüm bunların faturasını da “milli çıkarlar uğruna fedakarlık” adı altında bize yıkıyorlar.

İşçi ve emekçiler olarak, artık her yağmurla evimiz uçar mı, bir çukura düşer ölü müyüz diye düşünmeyi bir yana bırakıp, bu burjuva düzene karşı tek yumruk olup savaşmalıyız.

Bu kadar ucuz ölümleri, tüm emeğimizin bu kadar ucuza heba edilmesini haketmiyoruz. Böyle çirkefliliklerle dolu bir dünyada yaşamayı haketmiyoruz. Kardeşçe, özgürce bir dünyada yaşamak bizim en doğal hakkımızdır.

Bizi açlığa, sefaletle ve bin türlü rezillğe mahkum edenler, biz söke söke almadığımız sürece hakkımızı vermeyecektir. Öyleyse zaman geçirmeden kavgaya atılmak dışında kurtuluş yolu yoktur. Dünya emeğin olacaksa, işçi sınıfı kendi iktidarını, sosyalizmi kuralmalıdır!

**İşçi Sınıfı Savaşacak,
Sosyalizm Kazanacak!**

Trafiğe çıkan otolara sınırlama mı? Burjuva ikiyüzlülüğü mü?

Caddeler trafiğin yükünü taşıyamaz olunca sermayenin temsilcisi İstanbul Valisi sabah ve akşam trafiğin yoğun olduğu saatlerde özel otolara sınırlama getirdi. İçinde bir kişi olan özel otoların bu saatte trafiğe çıkmasını yasakladı. Söz konusu uygulama ilk bakışta oldukça olumlu gözüküyor. Oysa bir dönem uygulanan tek ve çift plakalı araçların trafiğe birer arayla dönüşümlü çıkma yasağını da gördük ve bizi rahatlatan kalıcı bir uygulama olmadığını yaşayarak öğrendik. Birçok işçi-emekçi valiyi takdir etti, yapılına onayladı. Ne ki altında koca bir çelişki, ikiyüzlülük ve aldatmaca yatıyor. Sermaye devleti bir yandan kredilerle ve yoğunlaşan oto üretimiyle araba alımını teşvik ediyor, otomobil sanayisini her yönden destekliyor, hem de güya araba kullanımına sınırlama getiriyor.

Bu sınırlamanın sözde kalacağı şimdiden açıktır. Gerçek çözüm ne sınırlamada, ne de inşaatı seneler sürececek, faturası işçi ve emekçilere kesilecek 3. köprü ve tüpgeçit gibi projelerde değildir. Kaldı ki, bu projeler

doğrultusunda açılan büyük ihalelerin arkasında her zaman muazzam vurgunlar ve yolsuzluklar olduğu gelinen aşamada bilinen bir gerçektir.

Çözücü halka toplu taşıma araçlarının (tren, metro, otobüs, deniz otobüsü vb.) yaygınlaştırılması ve ücretsiz hizmetler haline getirilmesidir. Bugün birçok emekçi mahallesine belediye otobüsü hattının olmaması, ya da otobüslerin son derece seyrek geçmesi halkın gerçek ihtiyacını da ortaya koyuyor. Yine işçi ve emekçilerin büyük bir çoğunluğunun tıks tıks otobüslerde işe gitmek için saatlerce yollarda kalması, maaşın büyük bir bölümünün yol masraflarına gitmesi aynı gerçeğin altını çiziyor.

Kısacası İstanbul Valisi, sözde kalacak uygulamalarla şirin gözükmeye ve halkın sorunlarına çözüm ürettiği izlenimi yaratmaya çalışıyor. Gerçekte ise burjuvazi ve onun temsilcileri halkın çıkarı ve insan için hiçbir şey yapmaz. Sermaye bunu iddia ettiği noktada, arkasında her zaman büyük bir ikiyüzlülük yatmaktadır. Ümitsiz, öfkeli, açacak sak:

Ülkemizde sigara ve alkollü içeceklerin neredeyse tamamı devlet eliyle üretilir ve satılır. Ama aynı devlet sigara paketleri üzerine “sigara sağlığa zararlıdır” cümlesini yazmaktan da geri durmaz. Böylece hem insan sağlığını düşünüyormuş izlenimini verir, hem de kansere yakalanan tiryakilerin kendisine tazminat davası açmasının önünde engel olur. Aynı devlet alkollü içeceklerin reklamını yasaklayarak sözde bunların tüketiminin önüne geçmeye çalışır. Gerçekte ise yaydığı arabesk kültür ve sayısız denetimsiz birahane, bar ve diskolarda bunların tüketimine önayak olur. Yine aynı devlet insan hakları bildirgesinin altına imza atarak, insan haklarından yanaymış gibi gözükmeye çalışır. Hatta bu hakları anayasa ile sözde güvenceler. Fakat bu onun Kürdistan’da binlerce köyü yakmasına, gözaltında insanları kaybetmesine, işkenceden geçirmesine engel değildir. Ekonomik, demokratik haklarını savunmak için sendika isteyen işçiyi emekçiye işinden mahrum etmeye çalışır. Örnekleri çoğaltmak mümkün ama bu

kadarı bile ikiyüzlülüğü kanıtlamaya yeter.

Kapitalist yöneticiler on yıllardır iktidarda bizleri yöneterek, yönetmeyi bir sanata dönüştürmüşlerdir. Bizini neler hissettiğimizi ve nasıl tepki vereceğimizi çok iyi bilmektedirler. Bizim tepkilerimiz patlamaya dönüşmeden saptırmak ve deşarj etmek sermayenin en temel politikalarından biridir. Bu bazen devlet terörüdür, bazen gündem saptırmadır, bazen de böyle otoların trafiğe çıkışına “sınır” koyma şeklinde yaşanmaktadır.

Bir avuç asalağın, emeği ile geçinen milyonlar üzerindeki egemenliğe son verilmedikçe, halkın çıkarlarını odağına koyan bir düzen de düşünülemez. Tam da bu yüzden, toplumun ezici ağırlığını oluşturan işçi ve emekçi yığınlarını ihtiyaçlarını temel alan düzenlemeler sadece kapitalist sermaye düzeninin yıkılması ve yerine eşitliğe ve özgürlüğe dayanan sosyalizmin kurulması ile mümkün olacaktır!

Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde!

Che'nin ardından...

Bu yıl Che yılı ilan edildi. Gündelikten haftalık kadar tüm burjuva basında Ernesto Che Guevara hakkında yazılar yazılıyor. Bunlardan biri de Radikal Gazetesinin 13 Ekim tarihli sayısının politika sayfasında çıktı.

Devrimci, militan ve enternasyonalist kişiliğiyle devrim ve sosyalizm tarihine adını kazıyan Che bu yazıda saldırıya uğramış. Vietnam savaşında gerilla gücüne yenilen ABD, acısını nasıl ki Hollywood filmleriyle gidermeye çalışıyorsa, Che'nin devrimci bir sembol olarak yaşamaya devam etmesi ve ayakta durmakta direnen Küba karşısında da benzer saldırılara başvuruyor. Radikal'deki yazıda da ince bir yöntem göze çarpıyor. Yazar, bir yandan "Che bir devrim savaşçısıydı, bir dava adamıydı" gibi cümlelerle sözde Che'ye sahip çıkıyor görünümünü vermeye çalışıyor. Ne var ki, onun devrim ve sosyalizm gibi ideallerine hemen arkasından saldırıyor. Şöyle deniyor: "Savaşta, kazandı ama bu zafer hayatının dönüm noktası oldu. Hayal ettiği ideal dünyayı yaratmasına imkan olmadığını görecekti. Ardından ise bu çarpışmalara güç katmak için Sovyet Rusya'ya, Castro'ya çamur atılıyor. Kısacası, bir kez daha Che, devrimci değerlerden ve devrim mücadelesinden kopartılarak romantik, hayalperest bir gençlik ilahı haline getirilmek isteniyor.

Fazla uzatmaya gerek yok. Yanıtımız nettir. Che devrime ve sosyalizme aittir. Che'yi yoz gençliğin taptığı, sıradışı bir insan tiplemesi yapmanıza izin vermeyeceğiz! Che'nin devrimci, militan kimliğine sahip çıkacağız. Sosyalizmin kızıl bayrağını kapitalizmin kalesine dikene kadar gerektiğinde Che gibi savaşıacak, Che gibi enternasyonalist olacak, Che gibi öleceğiz!

**Devrim Şehitleri
Ölümsüzdür!**

Bir SYKB okuru

Biz de varız...

Evet yoldaşlar, biz de varız. Biz de varız diyorum, çünkü işçi kesiminin büyük bir bölümünü de biz orman işçileri oluşturuyoruz.

Ben hemen hemen bir buçuk yıldır Kızıl Bayrak okuyorum ve çok beğeniyorum. Ama dikkatimi çeken birşey oldu. Gazetemiz tüm işçi kesiminin sorunlarını ele alıyordu, ancak unuttuğu bir kesim daha var ki, gerçekten ezilen, dışlanan, fakat alınterinin hakkını bir türlü alamayan orman işçileri...

Evet yoldaşlar, ben bu konuya değinerek orman işçilerini örgütlenmeye çağırıyorum. Bir işçi olarak sizleri elele vermeye çağırıyorum.

Ben bir orman işçisiyim ve 19 yaşında bir bayanım. Çok ağır koşullarda günde 12 saat çalışıyoruz ve bu kadar ağır ve yorucu bir iş yapmamıza rağmen hiçbir sosyal güvencemiz yok. Ne bir sigorta ne de bir başka sosyal hakkımız yok. Üstüne üstlük devlet dairelerinden yaptığımız işin karşılığını alamamamız da cabası. İşletme kapılarında aylarca beklediğimiz zamanlar oluyor. Daha sonra da ödenen para gidiş geliş yol paralarını bile karşılamıyor.

Bu yıl benzine iki-üç defa zam geldi ve normalde 4 kişilik bir aile günlük on litre benzin tüketiyor. Yani

günlük yapılan işin dörtte biri benzin parası. Çalışmak bazen zevkli bile oluyor. Asıl sıkıntı işi bitirdikten sonra, işletmeye teslim ettiğin zamanda başlıyor. Öncelikle kesilen maldan %10 düşülür. Daha sonra kesim memuru insafli ise istihkakları yapar verir. Ama on yıldır çalışıyorum, yani dokuz yaşından beri ailemle birlikte işe gidiyorum. İstihkakları iki-üç günde yapıp veren memura rastlamadım. Binbir güçlükte istihkak yapılır. Şef beyimizin canı isterse istihkaklarımızı imzalar. Daha sonra ise sıra müdürlükten yaptığımız işin, emeğimizin karşılığını almaya gelir. Yani müdürlükle ev arasında mekik dokumaya başlanır. Ceplerinde çay parası dahi olmayan babalarımız,

amcalarımız müdürlükle ev arasında aylarca gider gelir.

En büyük sıkıntılarımızın başta gelenlerinden birisi eğitimidir. Maddi ve manevi sorunlar yüzünden eğitimde büyük sorunlar yaşıyoruz. Şehre uzak olduğumuz için pek çok aile çocuğunu ilkokuldan sonra okutmuyor.

Kısacası, hepsini yazmaya kalksam orman işçilerin sorunlarını anlatmaya sayfalar yetmez.

Evet yoldaşlar, sorunlarımızı çözebilmek için örgütlenip dayanışma içinde olmalıyız.

**Yaşasın İşçilerin Birliği!
Yaşasın İşçilerin Kardeşliği!**

Kızıl Bayrak okuru bir orman işçisi

Zafer bizim

Bir ak güvercin havalanmış
Kızıl kanlar içinden
Yarım kalmış
sevdalar gibi kavgam
Kavgamız yiğit yoldaş kanlı kavgamız
Daha bu çağımızda,
daha bu toy yaşımızda
Kavgalara düşmüşüm alınterinin
Emeğimin ardına düşmüşüm.
Nasırlanmış ellerimle
koparsam gelir yüreğimi

Yiğit oğul
güzel yoldaş
koparıp atasım gelir
Acılar anlamsız sevdalar
yarım kalır
Gördün mü
güzel yoldaş
kızıl kanlar içinden
Bir ak güvercin havalanır
Hayal değil yiğit oğul görüyorum
Zafer bizim İŞÇİLERİN!

Kızıl Bayrak'a sesleniş

12 Ekim 1994 yılında önder, militan ve yurtsever bir kardeşim olan kamp komutanı Ahmet Zemçi Deniz, sömürgeci devlete karşı verdiği mücadelede Hakkari'nin Pirana bölgesinde şehit düşmüştür. Kürdistan'da ve işgal altında bulunan bütün dünya ülkelerinde şehit düşen devrimcilerin kanı yerde kalmayacaktır. Faşizm akıttığı kanın içinde er geç kendisi boğulacaktır.

Sonsuza kadar verdiği onurlu mücadeleyi saygıyla yaşatacağız.

*

Ben proleter bir sınıf savaşçısı olarak Kızıl Bayrak'ı takip ediyorum. Ancak Kızıl Bayrak'ın son 24. sayısında Kürdistan'ın işgali ve güney hareketinin kirli savaşı hakkında hiçbir başlık yazısı bulunmamasını bir eksiklik olarak görüyorum. Bugüne dek hiç böyle eksik ve hatalı bir sayı çıkmadığı için göze çarpıyor. Bu eksikliğe özel bir önem atfetmesem de dikkatimi çekti ve bunu eleştiriyorum. Kirli savaşlar nerede olursa olsun gazetenizde onu gözardı etmeyin.

Selamlar

**Siyasal Gelişmeler
ve
İşçi Hareketi**

***İşçi sınıfının kurtuluşu,
kendi eseri olacaktır!***

***İşçiler saflara,
komünist işçi partisi
bayrağı altına!***

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete